PEP

stripweekblad
nr. 48

abonneeprijs 75 cent per nummer
losse nummers 90 cent

met in de
hoofdrollen:
LUCKY LUKE
ASTERIX
JOHN WAYNE
PEANUTS
ALEC GUINNESS

PEP post

HOOFDREDACTEUR
Frans Buissink
CHEFREDACTEUR
Jan de Rooij
REDACTIE
Boleslav Beckman
Maarten Boom
Annemarie Broek
Jan van Erp
Hans Keeris
Anneke van Wissen

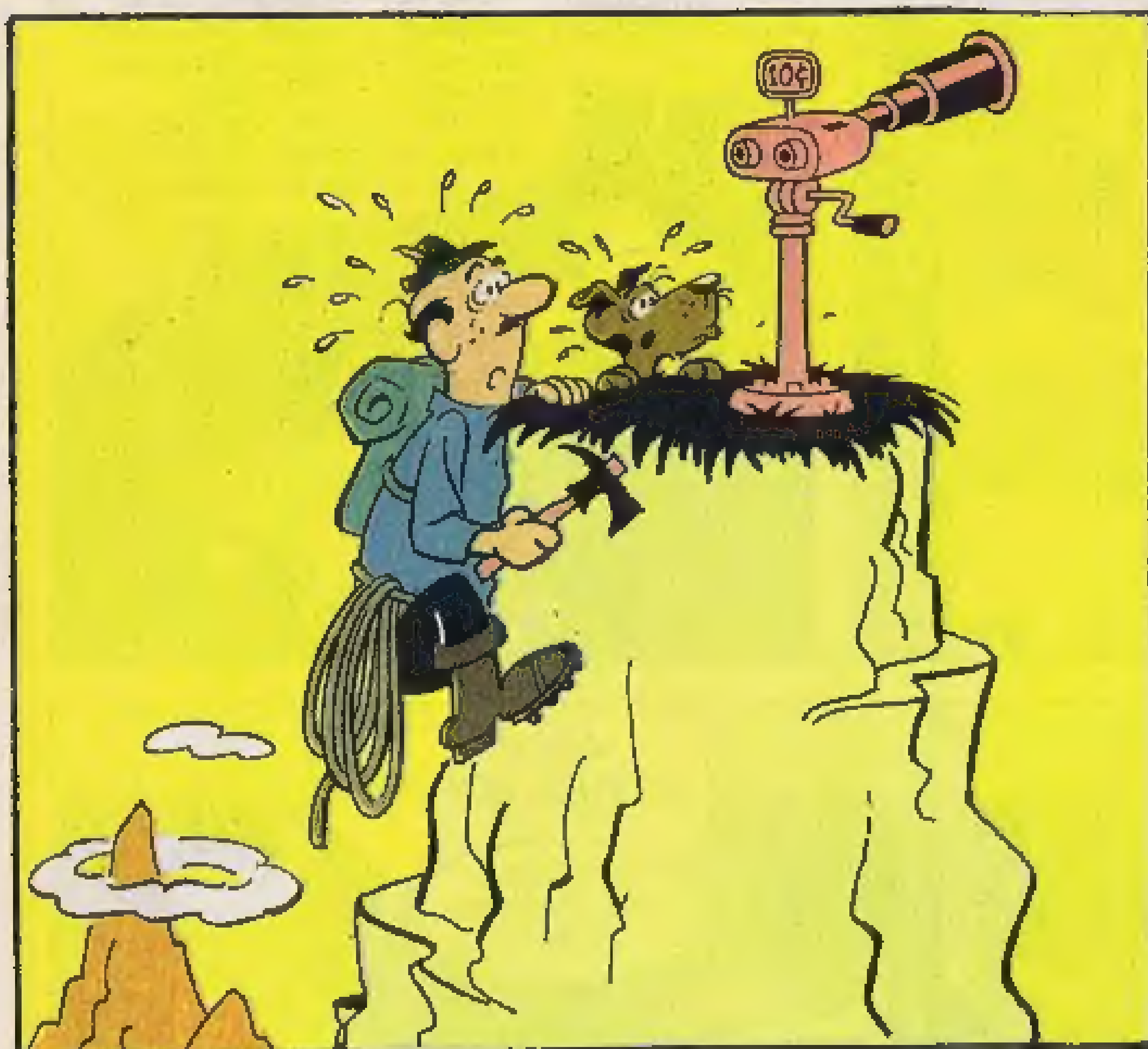
Stripweekblad
PEP

Nr. 48 — 30 november 1973
een uitgave van
OBERON bv
Uitgeverij voor jeugd en sport
Postbus 6003, Haarlem,
Azieweg 1
telefoon 023/33 90 40

Samovarof

Op zekere dag besloot mijn moeder mij een verjaarsgeschenk te geven: een jaarabonnement op PEP. „Nu je stemgerechtigd bent geworden", zei ze - ik ben 18 geworden - „hoort een net meisje als jij" - ik, dus - „zich zo gezond mogelijk te oriënteren, om verantwoorde wasmiddelen uit te kunnen kiezen etc. Anders blijven wij Vrouwen altijd een achtergebleven gebied". Nu treft het mij, dat in de nieuwe schitterende strip van Fred Julsing (jongejonge, wat een tekenaar is dat!) nooit eens vrouwen voorkomen. Alleen maar broertjes, gifmengers, Tartaren, bojaren en tsaren. Misschien is die beer een

postbus 6003 haarlem

vrouwtje, ik ben nog niet oud genoeg om het verschil te zien, maar waarom nooit eens een vrouw?! Voor de mannelijke lezers lijkt het me ook wel leuker. Peter de Smet doet/deed het wel, met zijn Truus; natuurlijk is zij een symbool van de wijze waarop meisjes en vrouwen behandeld worden (als domme brokken vlees om naar te kijken, niet als menselijke wezens); ik heb trouwens het gevoel dat Peter die kijk juist aan de kaak stelt, hulde dus. Nou, Fred?

Marianne Rood, Amsterdam.

Precies. Nou, Fred...?

Bommel

Toen ik al dat geëtter op pag. 3 van PEP 40 zag, dacht ik: hier moet ik toch even wat van zeggen! Die O.B.B. te R. is niemand anders dan Olivier B. Bommel uit Rommeldam, en als je hem wilt opknopen, loop je een grote kans zélf opgeknoopt te worden! Verder woont deze heer in een net slot en is bepaald niet uit een gekkenhuis ontsnapt. Verder kun je Pietje en Pepita Pep wel ontslaan, want dat gezanik over Por Dios, Amaai etc. hangt me mijlen de keel uit. Over de verdere inhoud van het blad: niks te klagen. P.S.: Nog gefeliciteerd met het elfjarig bestaan.

Bob Kernkamp, Castricum

„Pietje wil salarisverhoging. Wat vinden jullie daar nou van?" (mr. D.I. Recteur, directeur van Pep en omstreken)

Maphia-Luta

Met genoegen las ik, dat de serie „De Indiaanse opperhoofden en hun oorlogen" weer zou beginnen. Maar in de eerste aflevering heb ik één klein foutje ontdekt. „Rode Wolk" wordt namelijk vertaald in het Teton-Lakota als „Makhpia-Sha", wat „Mahpia-luta" moet zijn, wat „Wolk Rood" betekent. „Sha" betekent ook rood, maar wordt niet als bijvoegelijk naamwoord gebruikt. Verder nog de komplimenten aan Hans G. Kresse voor de prachtige illustraties.

Bert Buirs, Eibergen

Alleen op de wereld

Henk Dekker en Ad Ruiter uit Beverwijk die een brief schreven in PEP 38, denken dat ze alléén op de wereld zijn. Ze schrijven dat een heleboel verhalen eruit moeten, maar ze bedenken niet, dat honderden kinderen die verhalen WEL mooi vinden. En wat ze zeggen over hun lidmaatschap opzeggen: er zijn nog wel duizenden kinderen die lid willen worden van PEP.

Benny Munkee, Assen

Nou, word dan maar lid, allemaal.

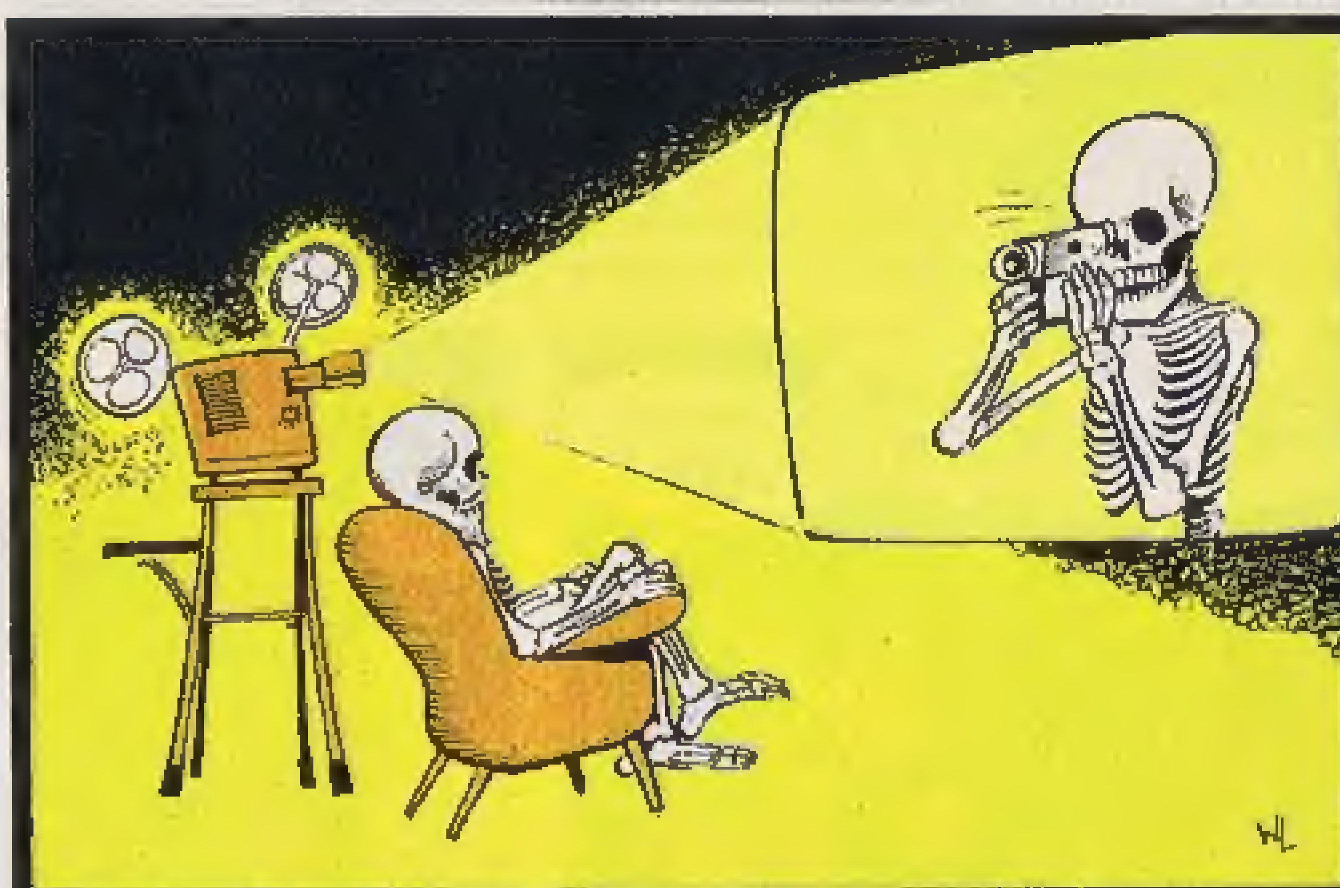
Bisschop

Bij het nieuwe verhaal van de Macaroni's is de titel veel kleiner gedrukt dan bij de andere verhalen, die net nieuw zijn. Waarom drukt u het opschrift niet overal zo als bij Cocco Bill? Die andere vind ik zo kaal en fantasieloos. Komt Rob Palland of Toenga gauw terug? Kunt u me ook vertellen, wanneer er weer een verhaal van Hans G. Kresse komt? En Asterix moet weer twee pagina's worden, want zo vind ik het niks.

Daan Bisschop, Den Helder

Toenga is op. Kresse werkt aan Erwin („De ware koning").

De redactie behoudt zich het recht voor aanstootgevende brieven te censureren.

Deze week draaien we allemaal films.
Op pagina 1, 18, 19, 23, 27, 37, 46 en 47 vind je filmtips, nieuwe films, smalfilm, noem maar op. En je weet toch dat er tekenfilms bestaan van Asterix en Lucky Luke? Nou dan. Nou jij weer. Ja. Maar we houden het netjes (dat moet helaas wel). Op pagina 44 en 45 vertelt Henk Albers alles over de geschiedenis van de Daltons. Leerzame lectuur hebben we deze week dus ook.

mr. D.I. Recteur, directeur (tja, ik dacht, ik doe het deze week zelf maar, die Pietje dramt altijd zo door)

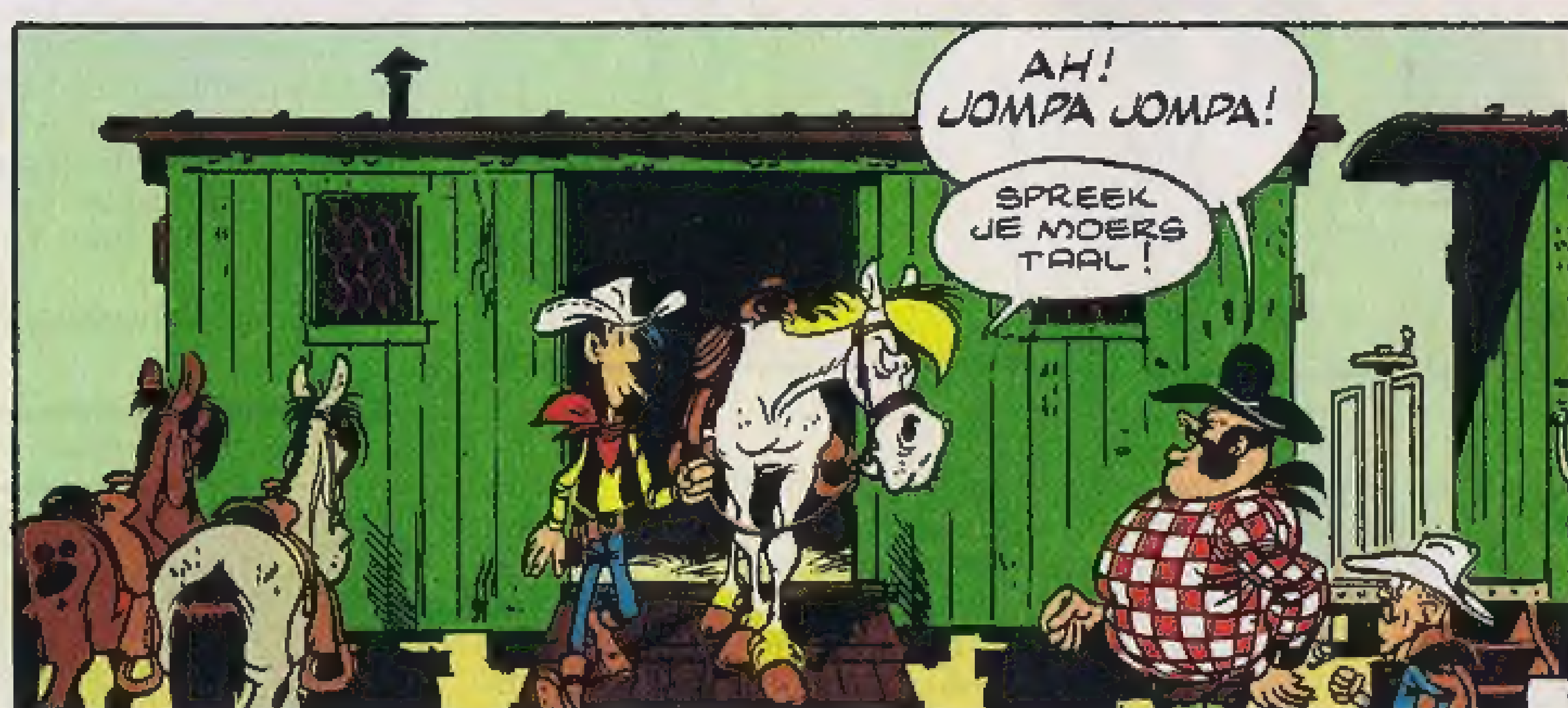
Abonnementsopgaven: Schrijf naar postbus 400, Amsterdam of bel 020-5411345 dan wel één van de onder „inlichtingen, klachten, enz." vermelde nummers. **Abonnementsprijzen:** 75 cent per week of f 9,75 per kwartaal (13 weken). **Losse nummers:** 90 cent, verkrijgbaar bij kiosk, boek- en tijdschriftenhandel, supermarkt en warenhuis. Prijzen en condities buiten Nederland en België worden op aanvraag verstrekt. **Verkoop en distributie.** Medianet bv, Postbus 400, Amsterdam. **Betalingen.** Wie het blad via de bladenman/wederverkoper ontvangt, kan de betaling met hem (per week, maand of kwartaal) regelen. Komt het blad per post, dan wordt voor de betaling per kwartaal een stortings/acceptgirokaart toegestuurd. **Inlichtingen, klachten, enz.** Abonnees die het blad via de bladenman/wederverkoper ontvangen, kunnen zich tot de volgende servicepunten wenden: Amsterdam, Parnassusweg 215, tel.: 020/736211-736212. Alkmaar, De Laat 12-14, tel.: 02200/16077-12587. Arnhem, Boulevard Heuvelink 147, tel.: 085/451551-451553. Breda, Jorisstraat 20, tel.: 01600/52250-52251. Den Haag, Stationsweg 76, tel.: 070/632944-632947. Eindhoven, Stratumsedijk 23h, tel.: 040/112625. Enschede, Brinkstraat 121, tel.: 05420/15828. Groningen, Ged. Kattendiep 29, tel.: 050/125650. Leeuwarden, Verlengde Schans 26, tel.: 05100/26330. Roermond, Schepen v. d. Portenstraat 20, tel.: 04750/29888. Rotterdam, Brandersplaats 12-13, tel.: 010/132090. Utrecht, Bartoklaan 21, tel.: 030/938941. Vlissingen, Grote Markt 14, tel.: 01184/3939. Voor abonnees die het blad per post ontvangen: Afdeling Postabonnementen PEP, Postbus 299, Haarlem, tel.: 023/33 90 40. **Adreswijzigingen.** Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman/wederverkoper of de Afdeling Postabonnementen (zie inlichtingen, klachten enz.) **Advertenties.** Admedia bv, Postbus 7902, Amsterdam, tel.: 020/5411345. **Verdeler voor België** NV Tijdschriften Uitgevers Mij., Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen, tel.: 03-382380. **Agency for Canada** Dutch Magazine and Book Import Cy. Whitby. **Halfjaar-verzamelbanden** (om zelf oude nummers van PEP in te binden) zijn op aanvraag verkrijgbaar bij de bladenman/wederverkoper à f 6,95. Ziet u de bladenman/wederverkoper niet, dan kunt u ook bestellen door overschrijving van f 6,95 + f 1,— verzendkosten (totaal dus f 7,95) op girorekening nr. 9229 t.n.v. Medianet bv Extra Uitgeven, Amsterdam. Duidelijk bij betaling vermelden: „Verzamelband PEP"

LUCKY LUKE

WAT MOETEN WE NOU MET DIE BOMEN...?
LEG ZE MAAR WEER TERUG. WE HEBBEN BRANDSTOF GENOEG...
GOED! LATEN WE DAN MAAR METEEN BEGINNEN...

WAT WAS DAT VOOR EEN KLAP?
DE SPOORBRUG IS OPGEBLAZEN. WE MOETEN OP EIGEN GELEGENHEID VERDER. LOOPT U MAAR MET DE GROOTVORST NAAR DE GOEDERENWAGEN!

BEDOELT U BOB?
DIE BEDOEL IK, JA!

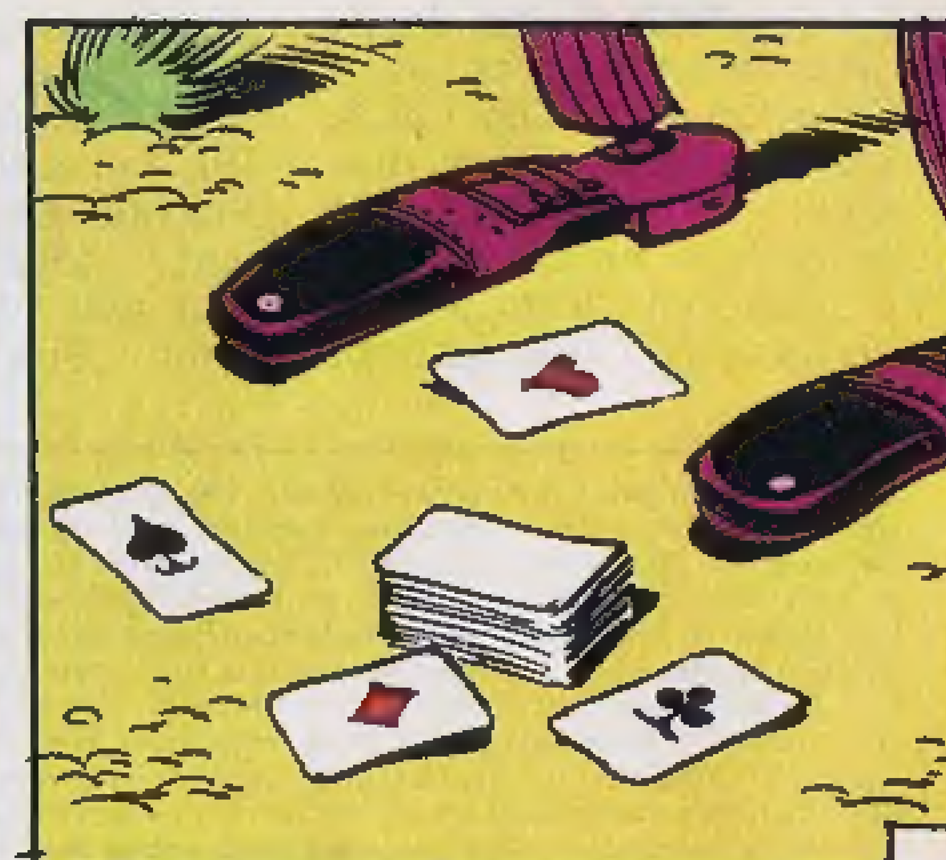

AH! JOMPA JOMPA!
SPREEK JE MOERS TAAL!

VAN WIE ZIJN DEZE TWEE PAARDEN?
VAN ONS!

IK WIL ZE KOPEN.
GEEN DENKEN AAN, VREEMDELING, WE WORDEN IN ABILENE VERWACHT WAAR WE EEN VOOR ONS ERG BELANGRIJK PARTIJTJE POKER MOETEN SPELEN.

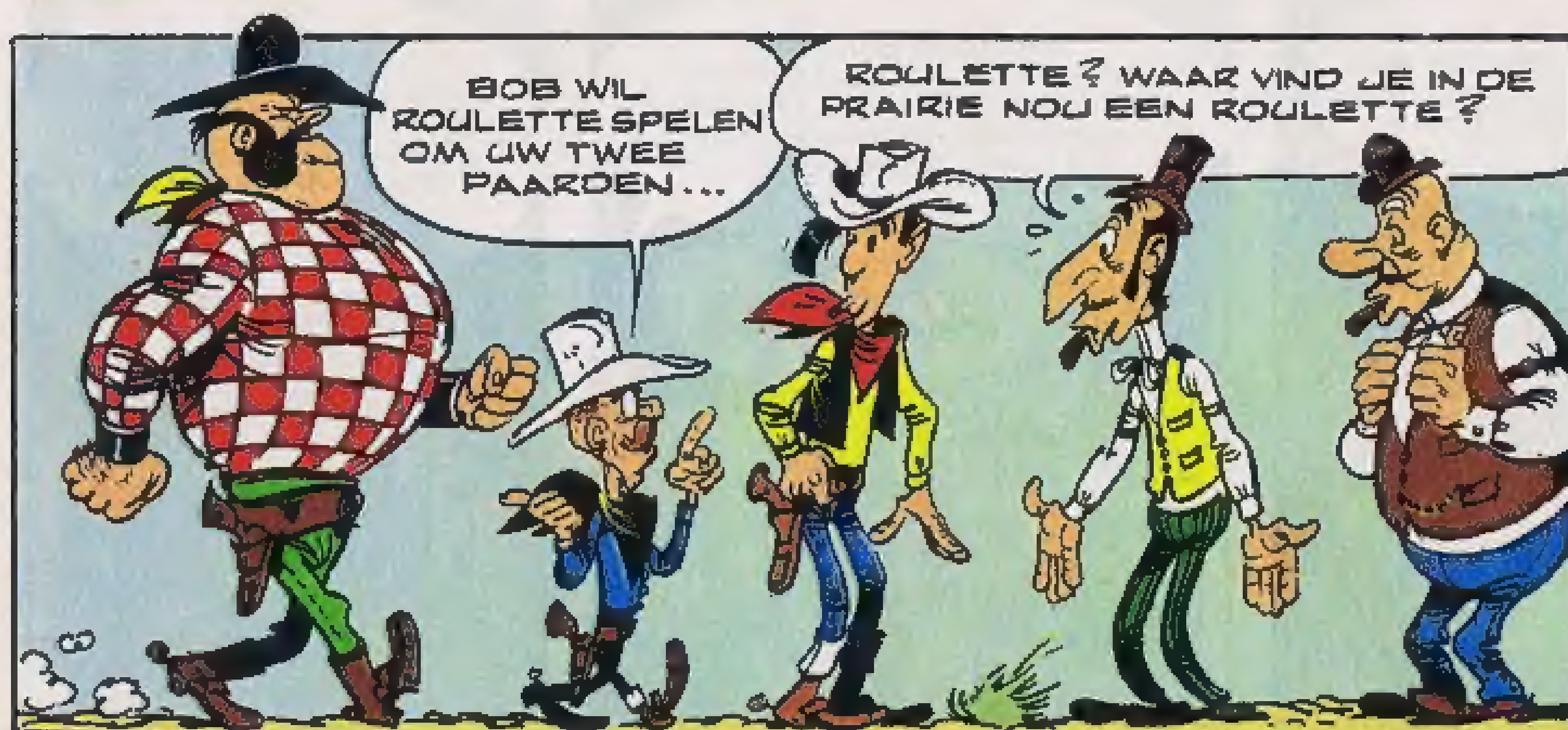

DAN SPEEL IK TOCH MET JULLIE?
MET ONZE KAARTEN?

NIET POKER!

TEKST: GOSCINNY
TEKENINGEN: MORRIS
VERTALING: JAN DE ROOIJ

de grootvorst

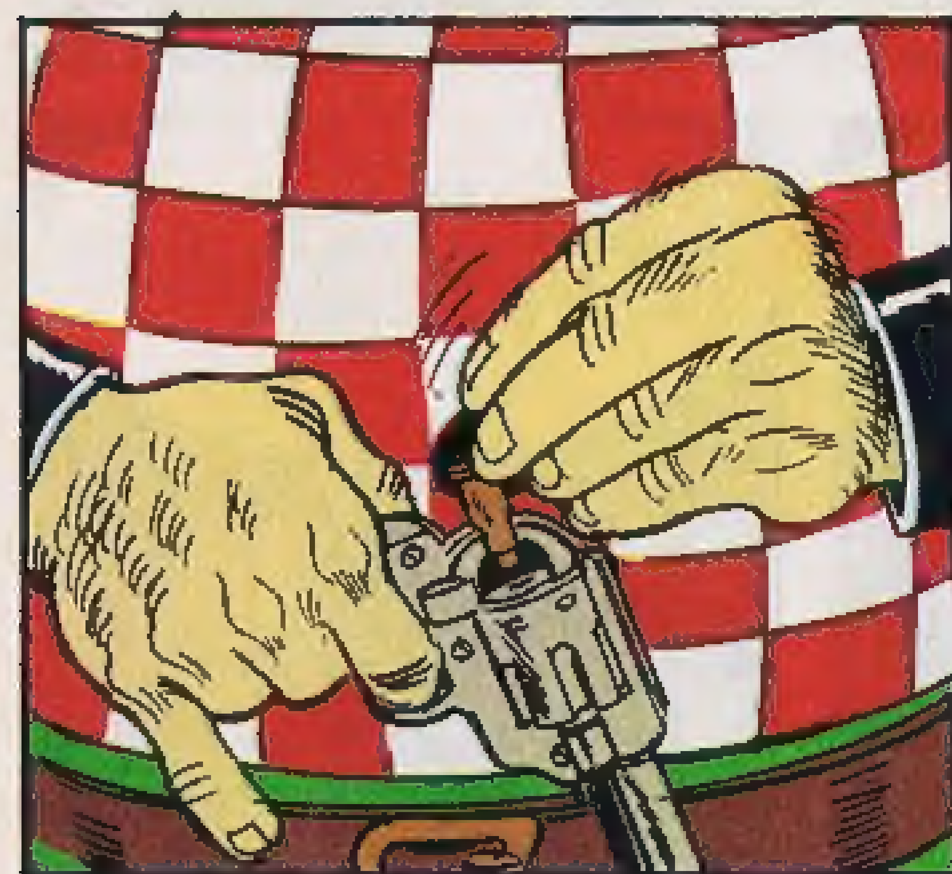

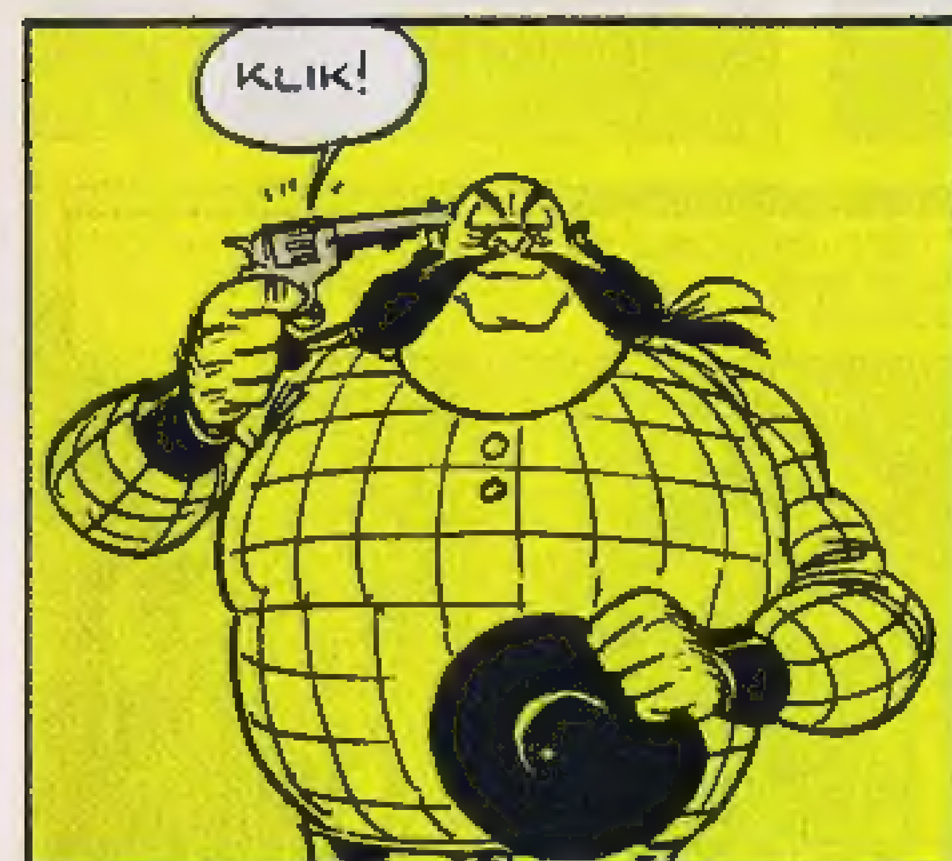

WORDT VERVOLGD

Titus

AAN HET WERK TITUS, ENGELAND STAAT VOOR EEN ERNSTIGE CRISIS EN DIE MOET JIJ...
IK?
NOU ZIE IK OVERDAG OOK AL SPOKEN. DAT WORDT ME TE ERG EN IK BEN TOCH AL ZO OVERGEVOELIG VOOR DIE DINGEN.
HELP!
MELLOWS!

MAAR IK BEN MET VAKANTIE, IK BEN AAN HET UITRUSTEN VAN HET VORIGE AVONTUUR. IK DACHT DAT HET HIER TENMINSTE...
NIETS MEE TE MAKEN, DIT IS EEN SPOEDGEVAL!

HO, HO, WACHT EENS EVEN. DAT GAAT ZO MAAR NIET! DEZE KEER DOE IK NIET MEE! ZOEK MAAR IEMAND ANDERS!

MAAR ER IS NIEMAND ANDERS!
IK DOE'T NIET! NEE! NEE! NEE!
OKAY, JE MOET HET ZELF WETEN!
BAM
PLOP

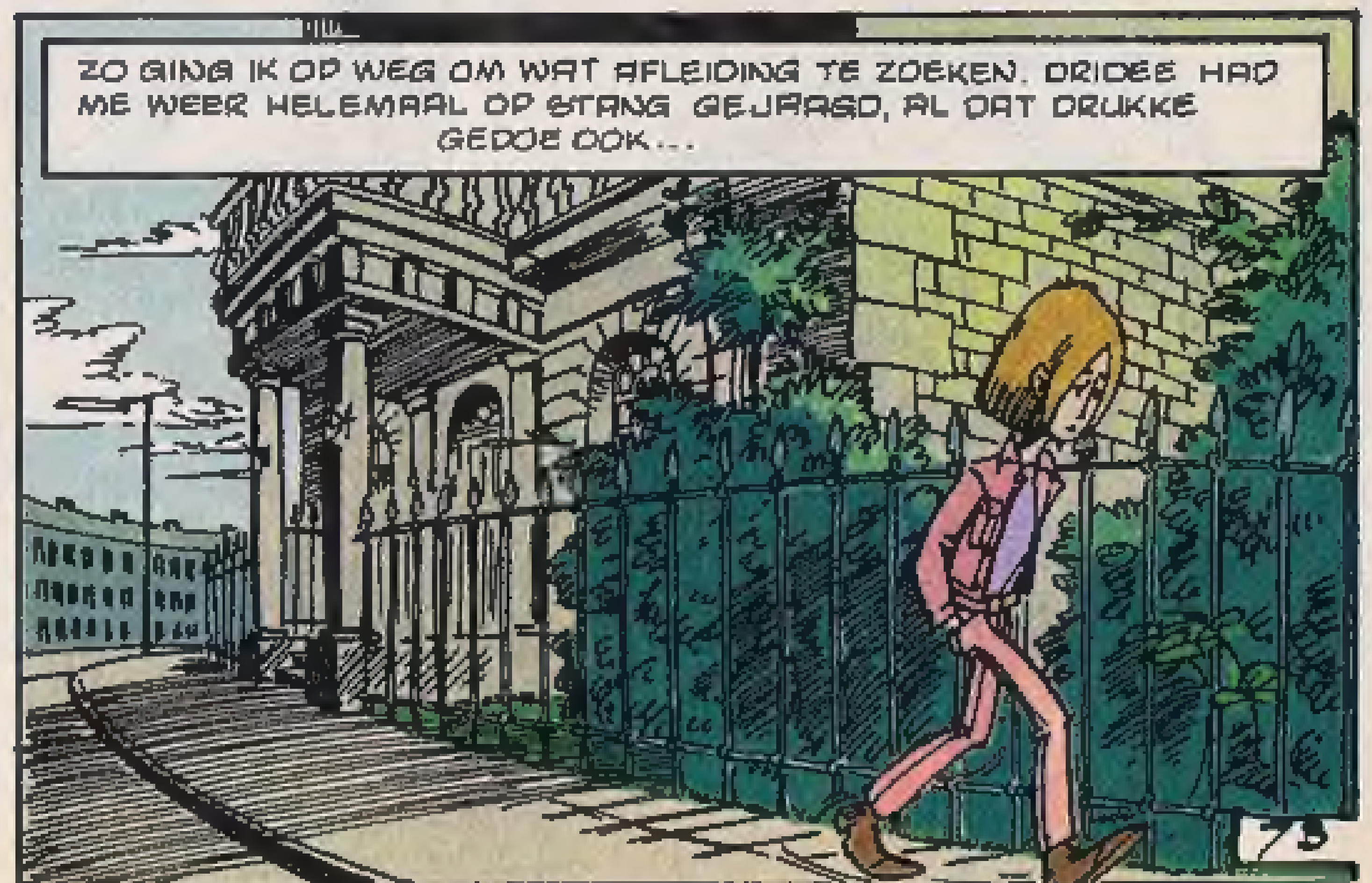

HIER WAS HET, MELLOWS. IK ZAG HEM ZELF. HET WAS EEN MODERNE, WANT HIJ WAS MET EEN T.V. TOESTEL
MET UW WELNEMEN, MENEER, MAAR OP KLAARLICHTE DAG, DAT LIJKT ME STERK HOOR!
7A

HEE, NOU IS-IE WEG, MAAR IK ZAG HEM TOCH DUIDELIJK!
HET LEEK ME OOK AL ERG ONWAARSCHIJNLIJK. U HEBT U VERGIST MENEER.
TITUS, HEB JIJ EEN SPOOK GEZIEN?

EEN SPOOK? NEE HOOR!
DAN ZAL HET AAN MIJ LIGGEN. AL DIE DRUKTE OOK MET DAT GELD EN ZO!
IN ORDE, MENEER.

SPOKEN BIJ DAGLICHT, ONMOGELIJK! WAT ZOU ER VAN ENGELAND TERECHT KOMEN BIJ ZULKE MODERNITEITEN.

DUMDUM, IK HAD GEDACHT WAT INTERESSANTE PLEKJES TE GAAN BEKIJKEN.
MAAR NATUURLIJK, OUWE JONGEN, LONDEN IS EEN GEWELDIGE STAD OM TE GAAN BEZICHTIGEN. NEEM NOU ST. PAUL'S, DE PARLEMENTSGEBOUWEN,
OF DE TOWER,
MADAME TUSSAUD'S,
NELSONS KOLOM...

ZO GING IK OP WEG OM WAT AFLEIDING TE ZOEKEN. DRIDEE HAD ME WEER HELEMAAL OP STANG GEJAAGD, AL DAT DRUKKE GEDOE OOK...
7B

DOOR: HENK 'T JONG

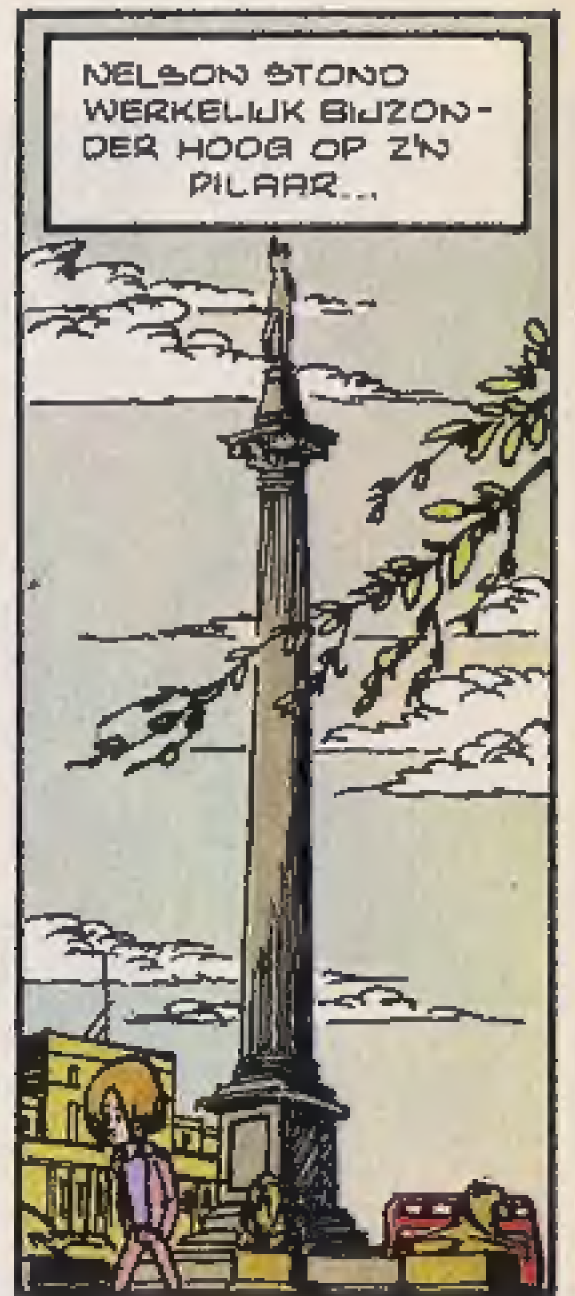
de goudpaniek

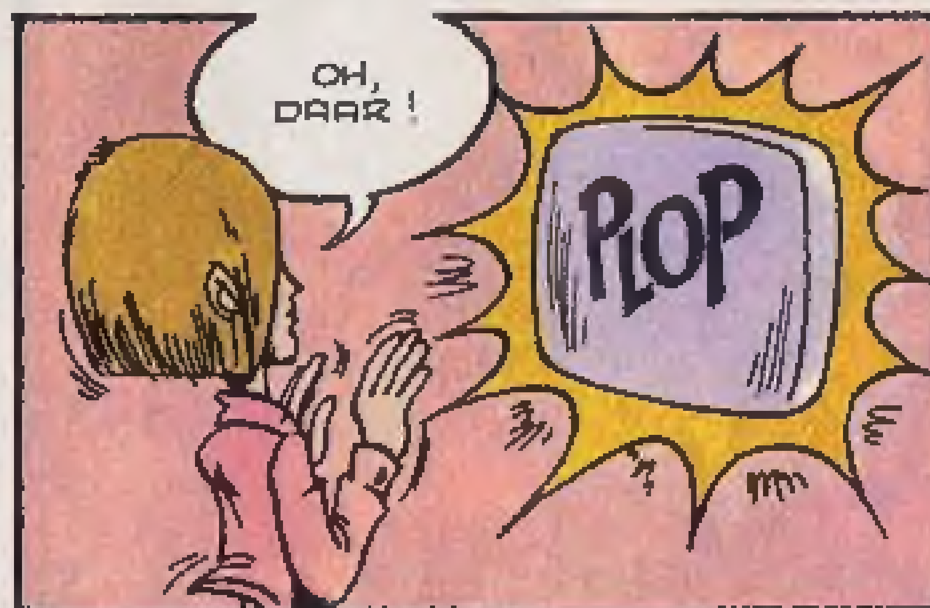

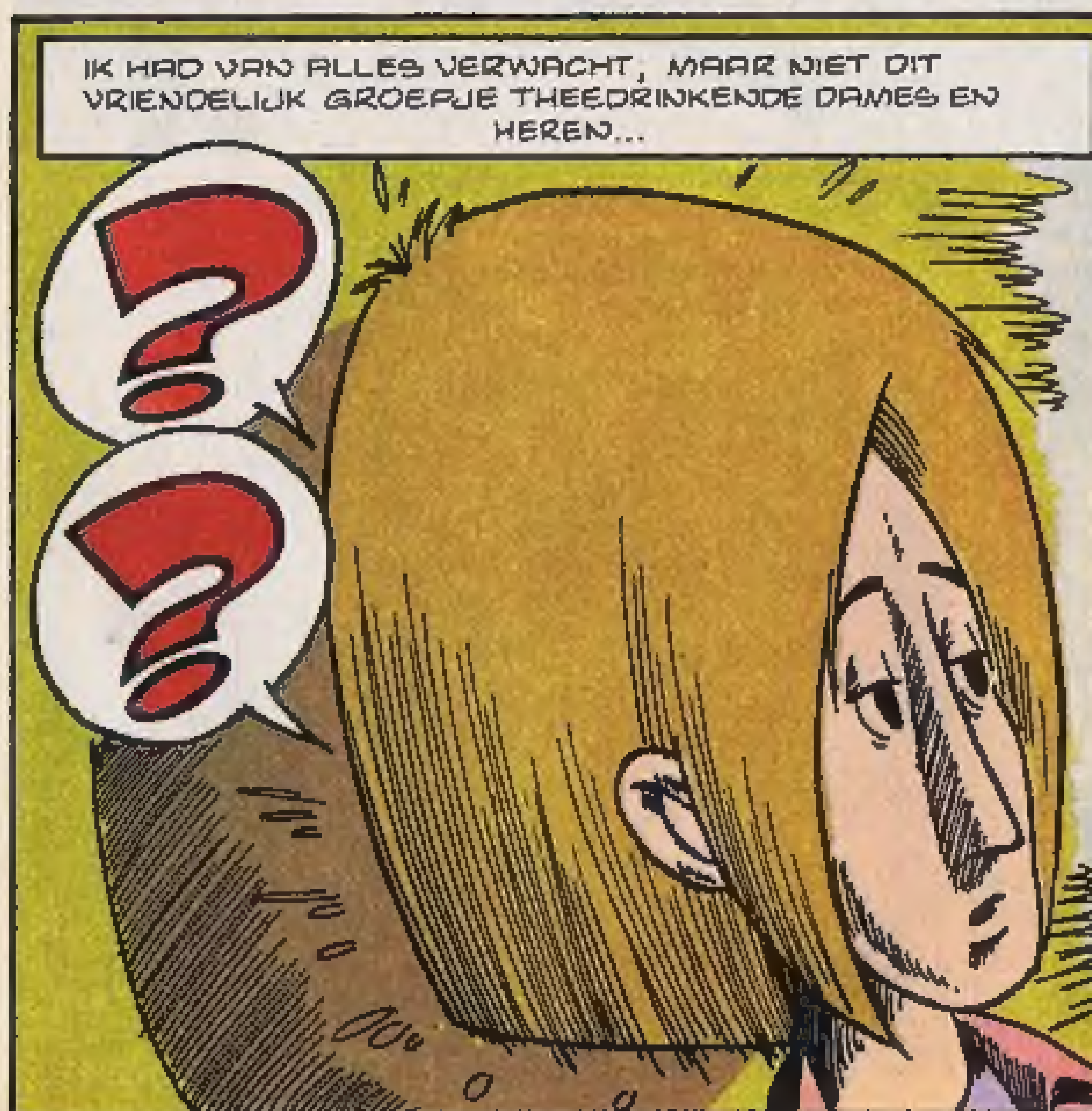

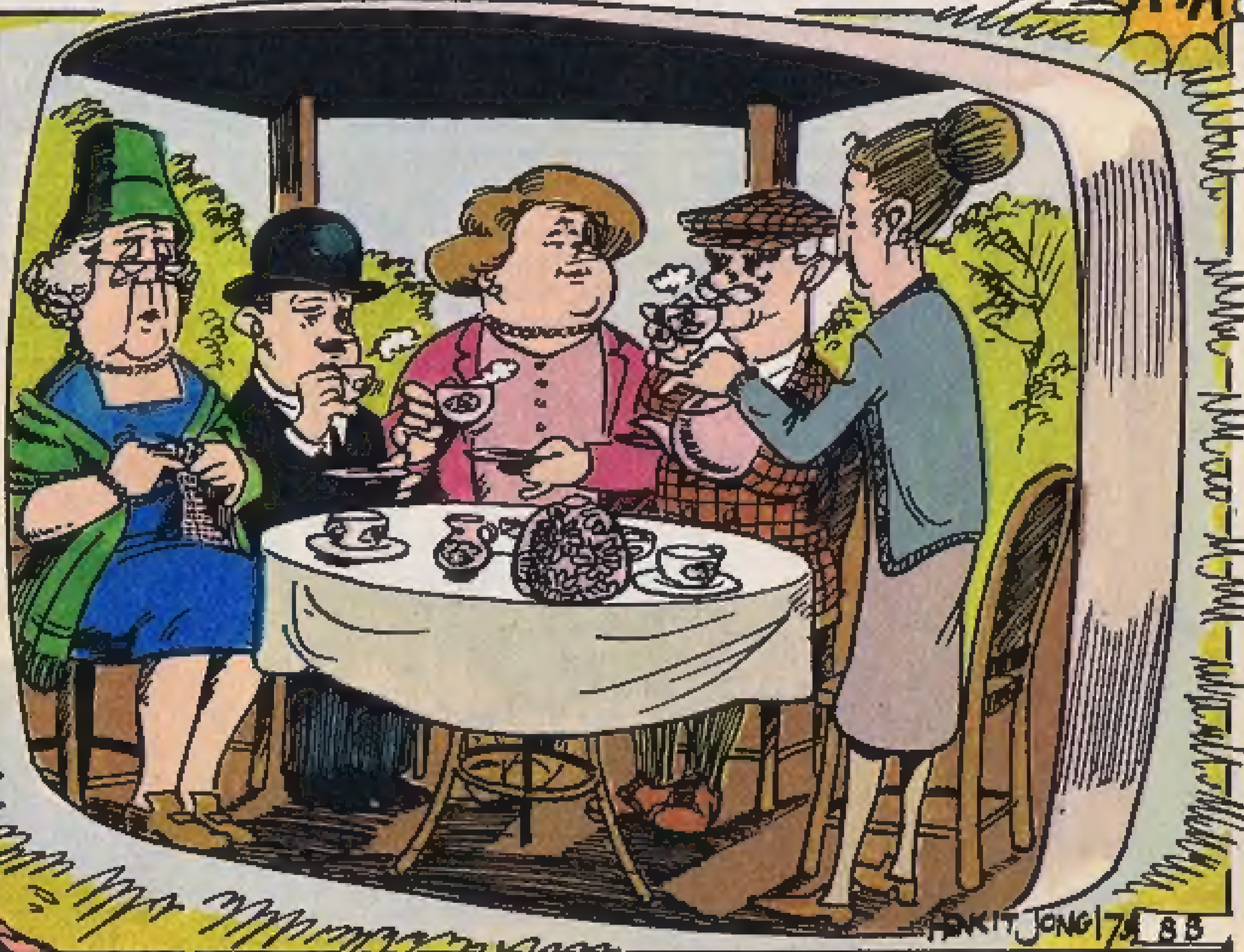

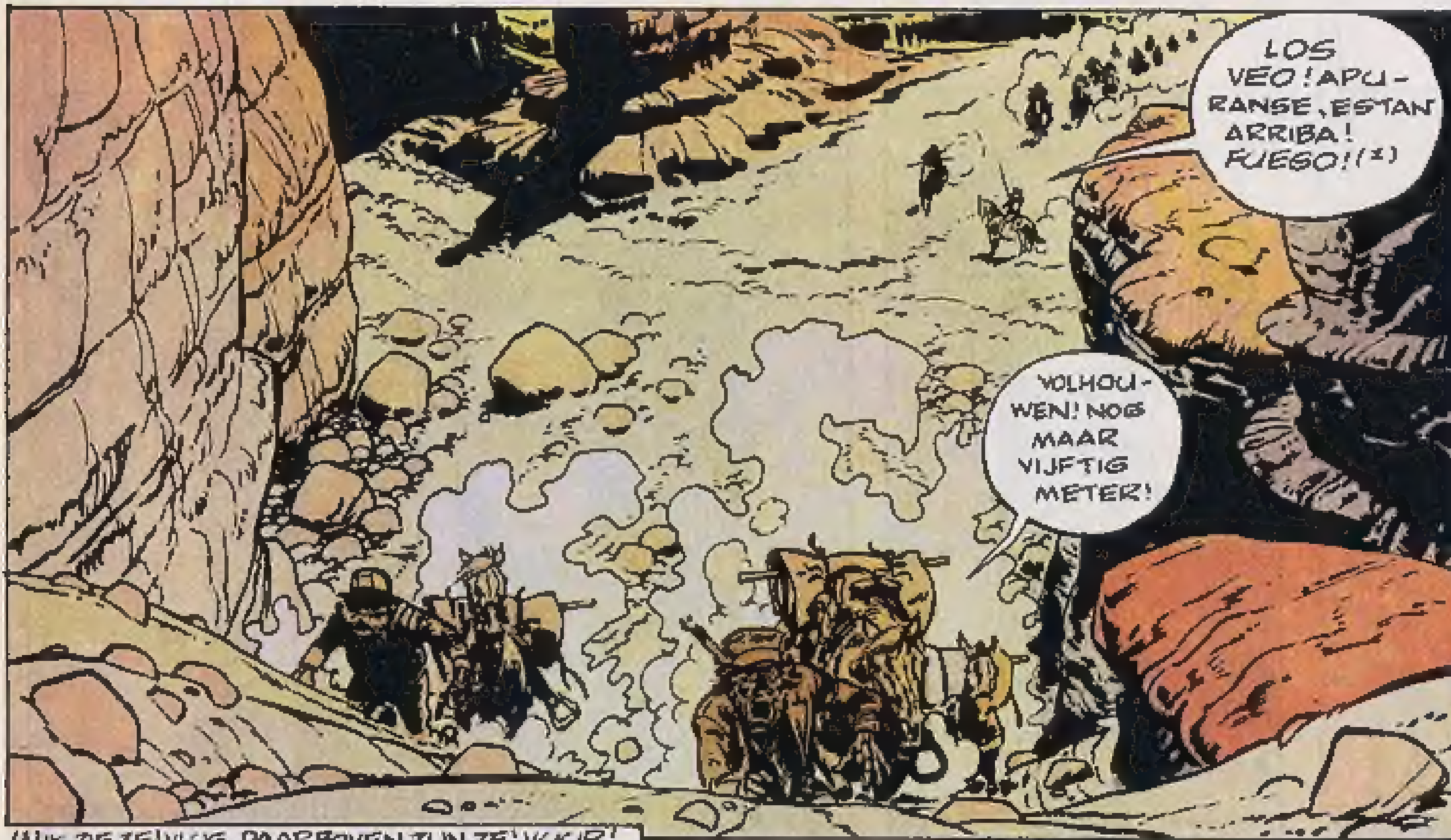

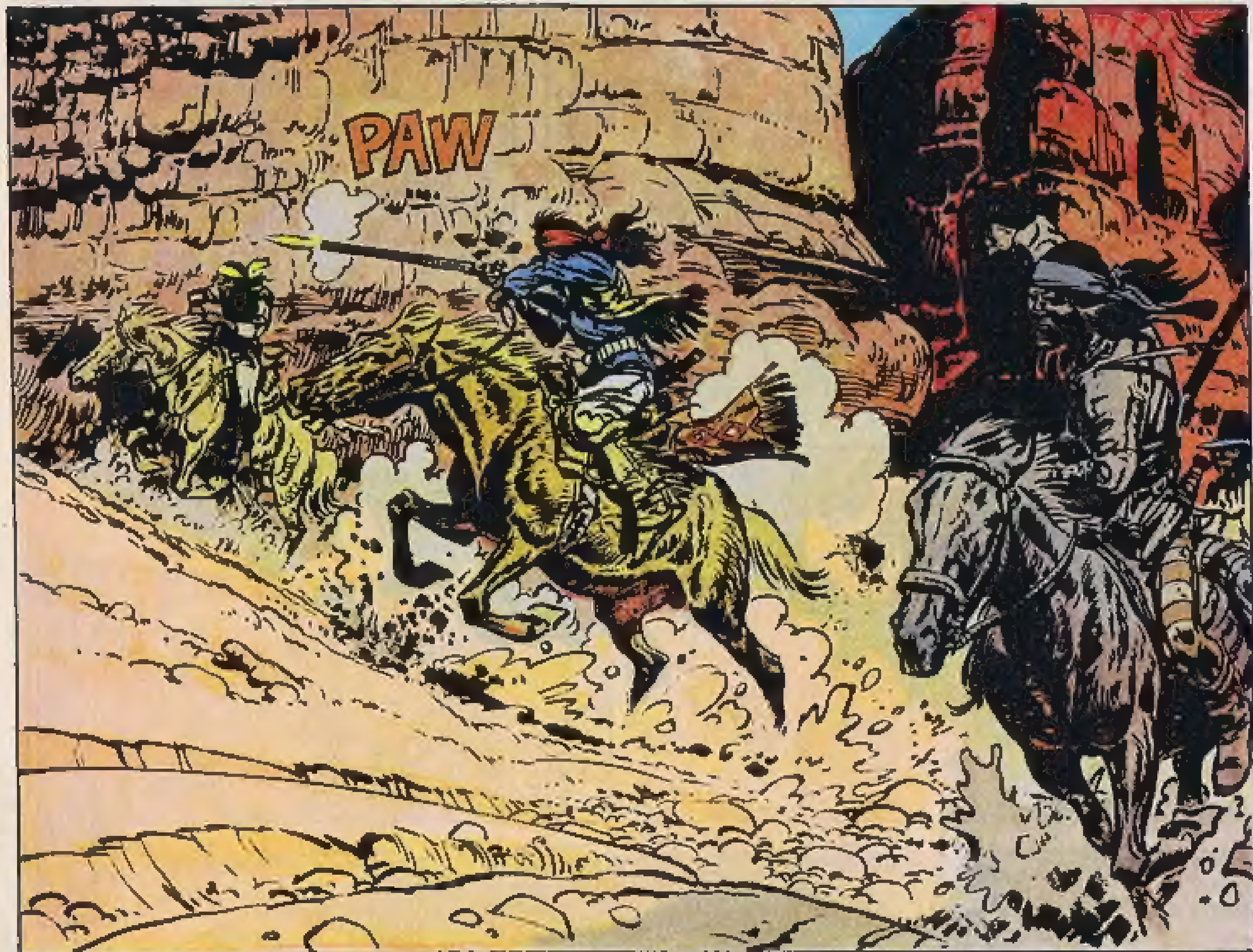
WORDT VERVOLGD

BLUEBERRY

(1) IK ZIE ZE! VLUG, DAARBOVEN ZIJN ZE! VUUR!

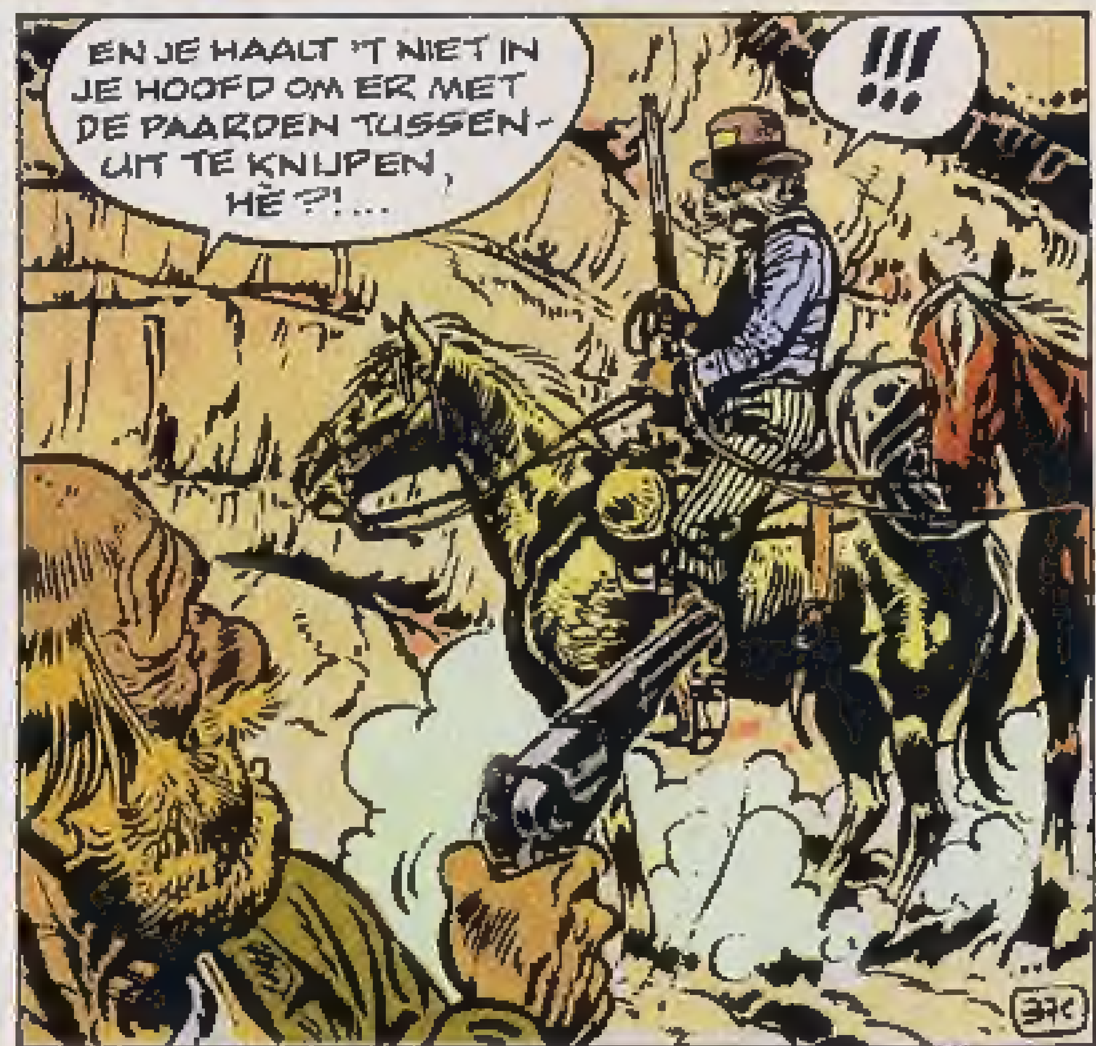

MAAR HET WONDER GESCHIEDT... DE MANNEN HALEN DE TOP!.. NOG EVEN, EN ZE ZIJN BUITEN SCHOT!...

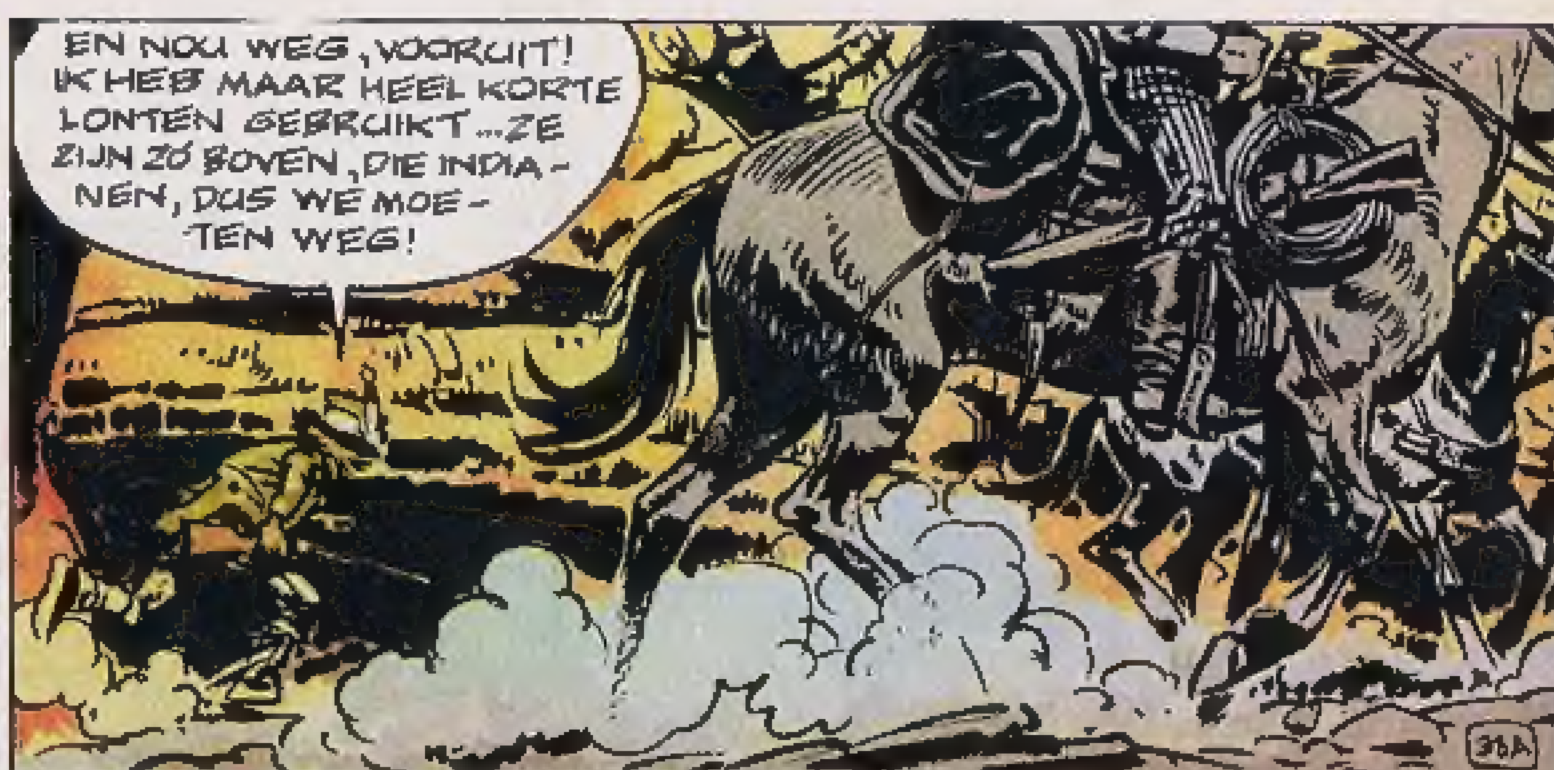

TEKENINGEN: GIRAUD
TEKST: CHARLIER
VERTALING: JAN VAN ERP

de mijn van „prosit”

BLUEBERRY

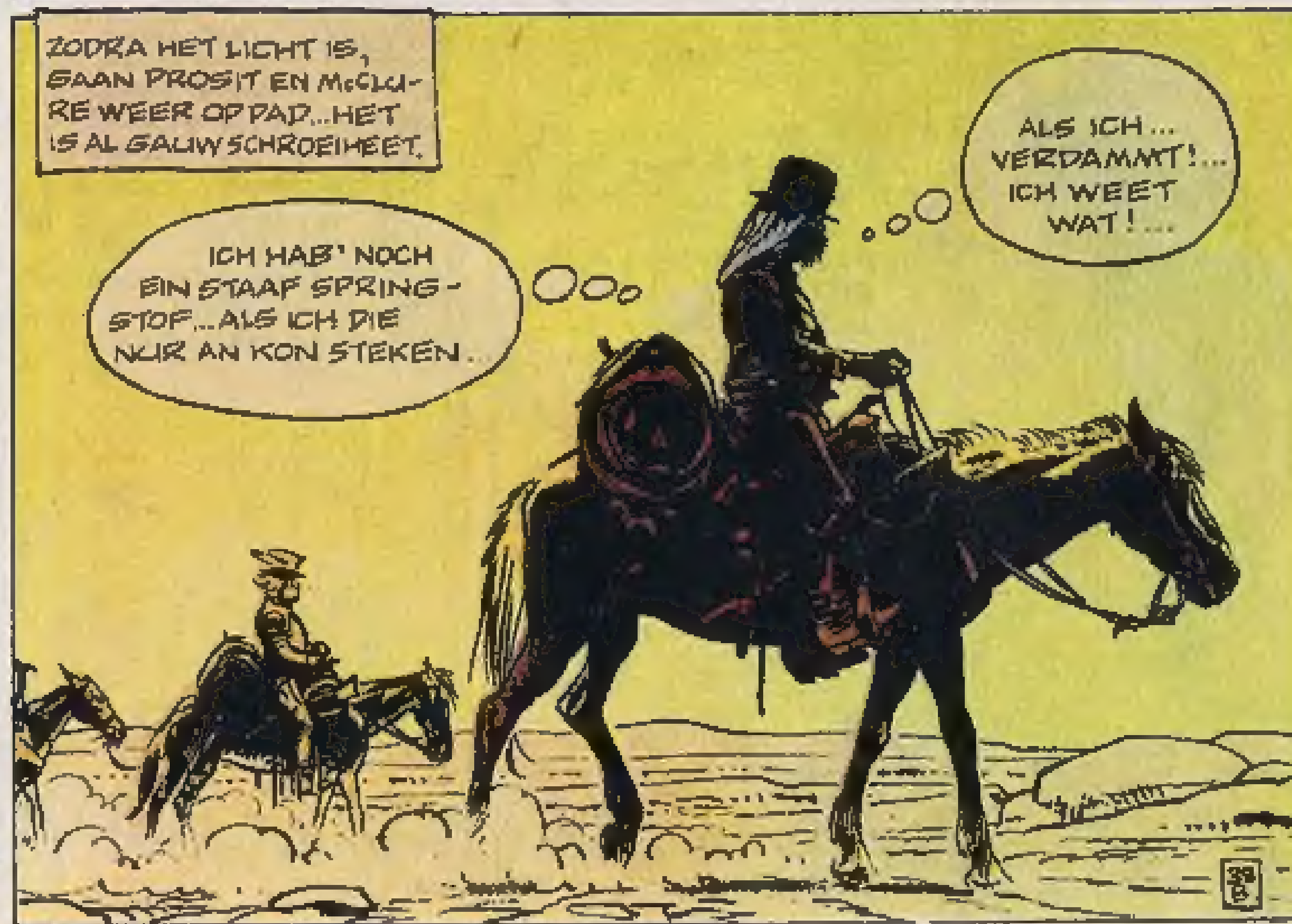

WORDT VERVOLGD

Uit de kleinste zakjes komen de leukste pakjes.

ware grootte

Dat kleine pakje met die grote verrassing. De Kodak pocket Instamatic camera.

Zó klein, dat ie met gemak in borstzak, broekzak of in het kleinste tasje past.

Zó goed, dat ie prachtige foto's van formaat maakt, van 9 x 11,5 cm.

Een bij-de-hand Kodak kadootje, in geschenkverpakking, compleet met film, draagriem en flitsblokje.

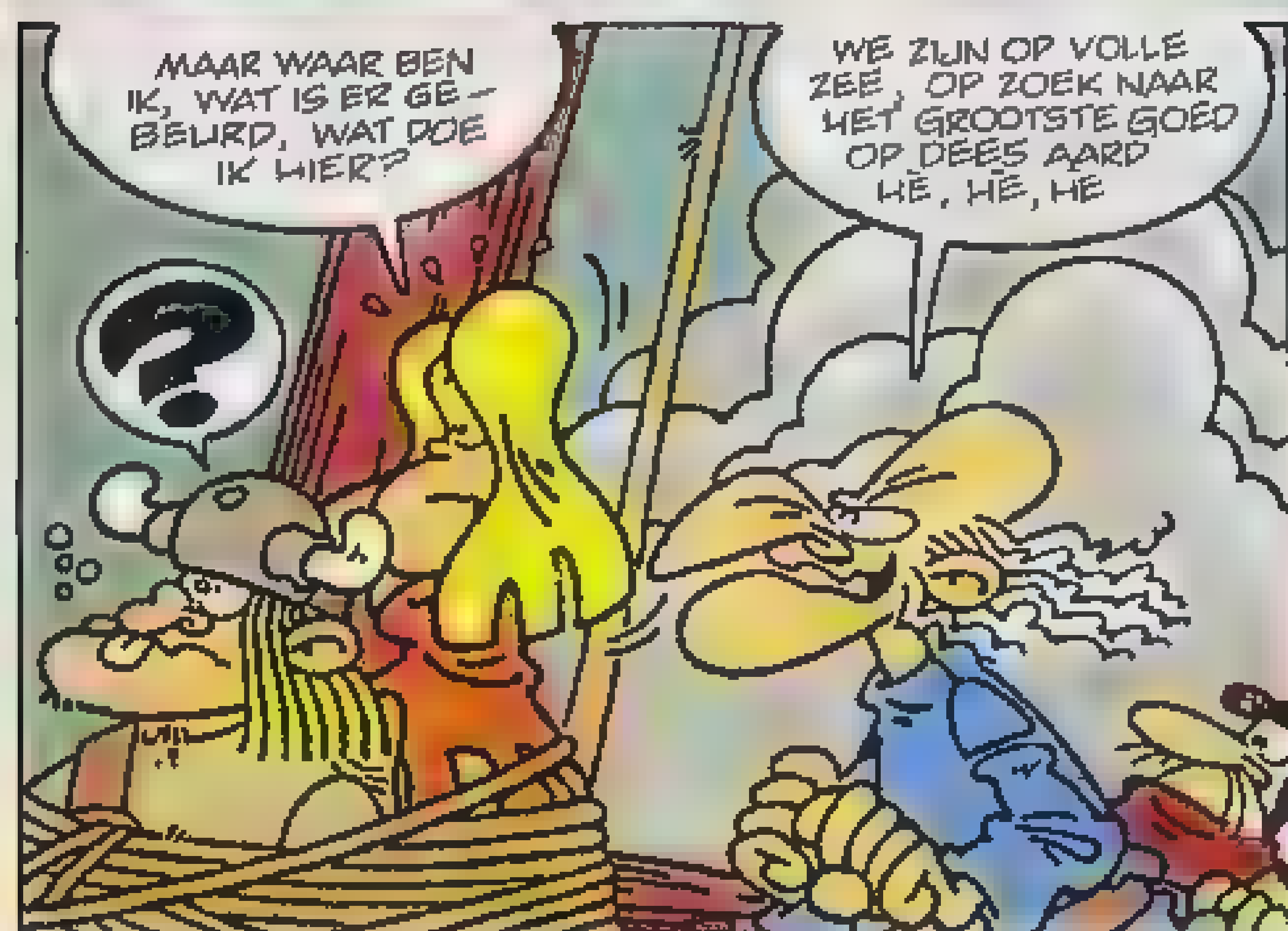
De slimme gever koopt 'n Kodak pocket Instamatic camera al vanaf f 88,80.

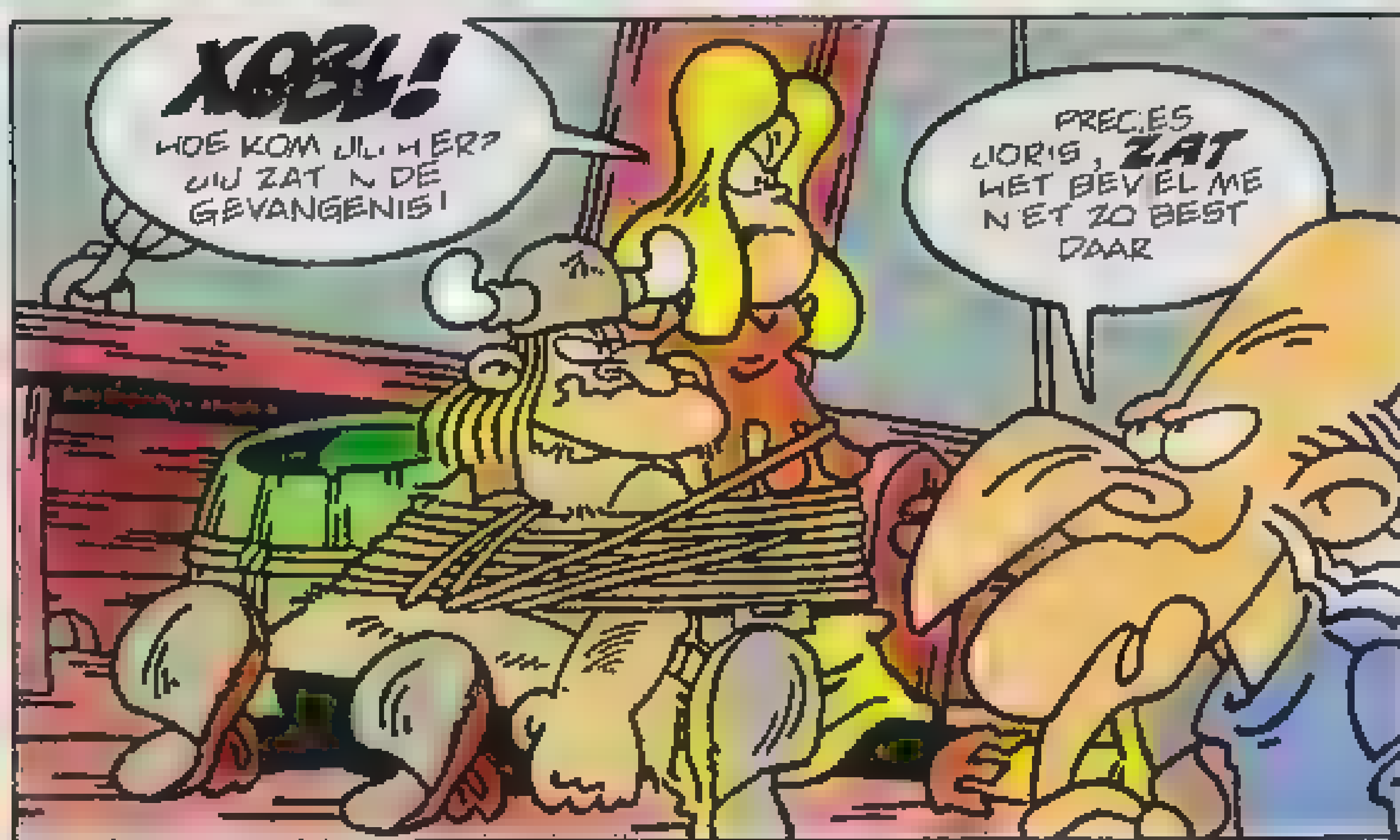
Geef mij maar een Kodak kadootje.

JORIS P.K.

UH

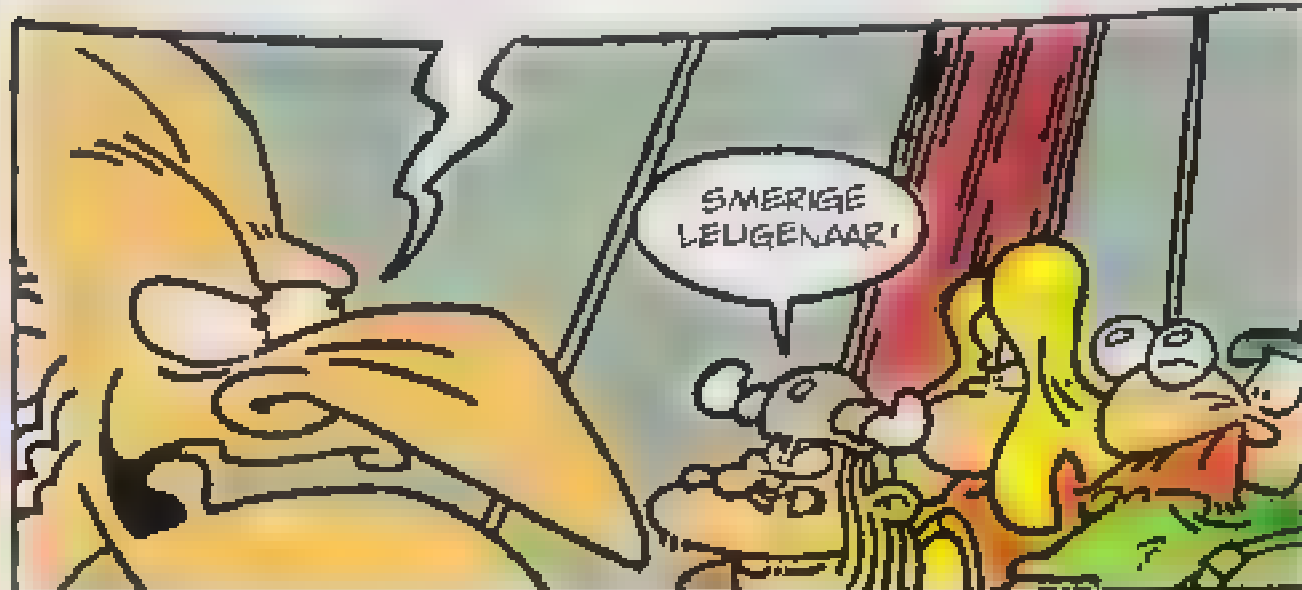
KIJK, KIJK, DE HEREN WORDEN WAKKER

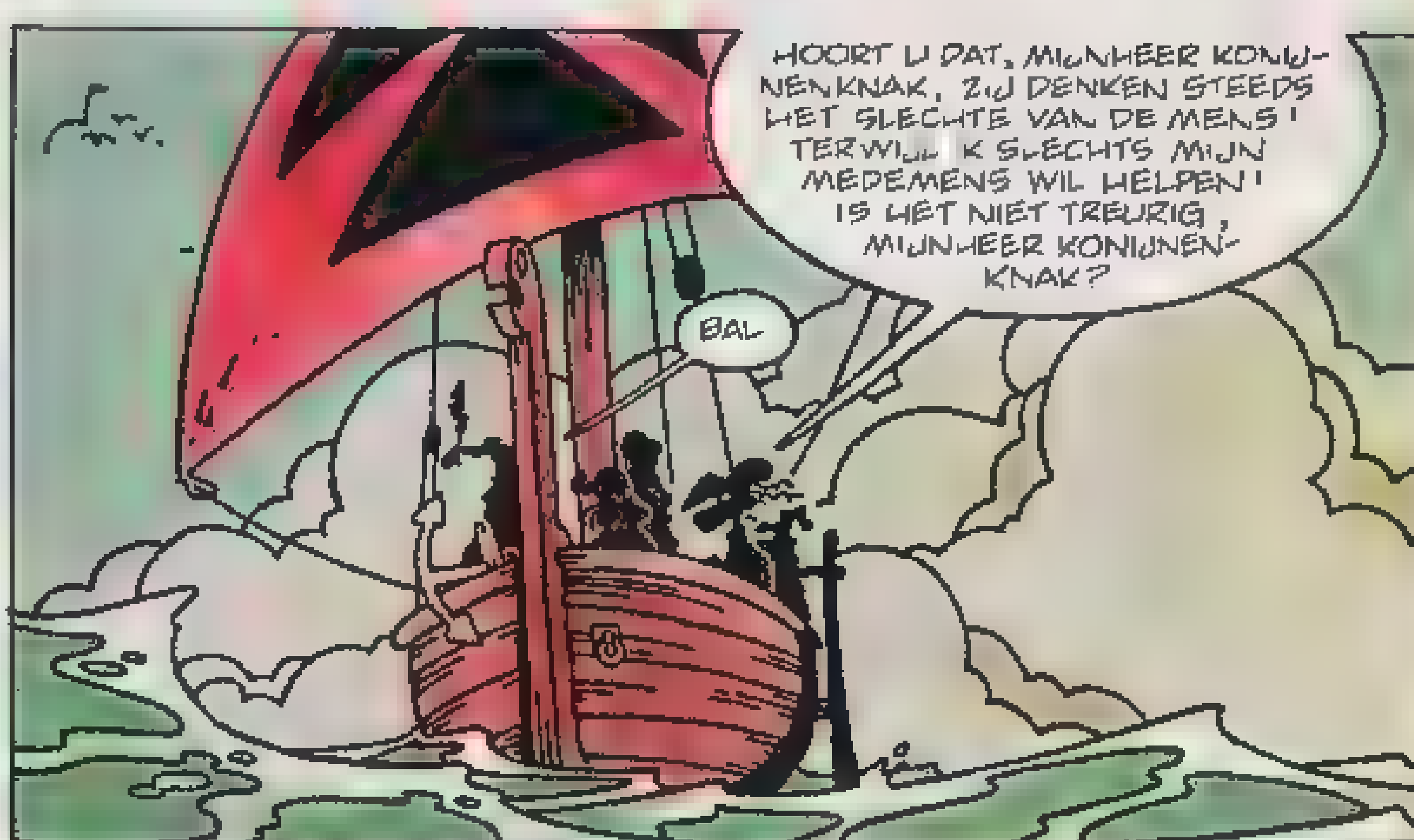
PREC ES EN DEZE SOCIAAL VOELENDE BURGERS VERTELDEN MIJ ALLES OVER HET GROOTSTE GOED OP DEES AARD, OFTE-WEL DE STEEN DER WIJZEN EN HET GODDELIJK PROFIEL EN EN WAT VOOR 'N MOOIE DINGEN JE ZOU KUNNEN DOEN VOOR JE MEDEMENS ALS JE OVER ONGELIM TEERL'E HOEVEEL-HEDEN GOUD KAN BESCHIKKEN, EN TOEN WIST IK DAT ER VOOR MIJ EEN SCHONE TAAK IN HET LEVEN WAS WEGGE-LEGD: MEEHELPEN DE STEEN DER WIJZEN TE VINDEN EN ZO DE NOOD ONDER MIJN MEDEMENS TE LENIGEN!

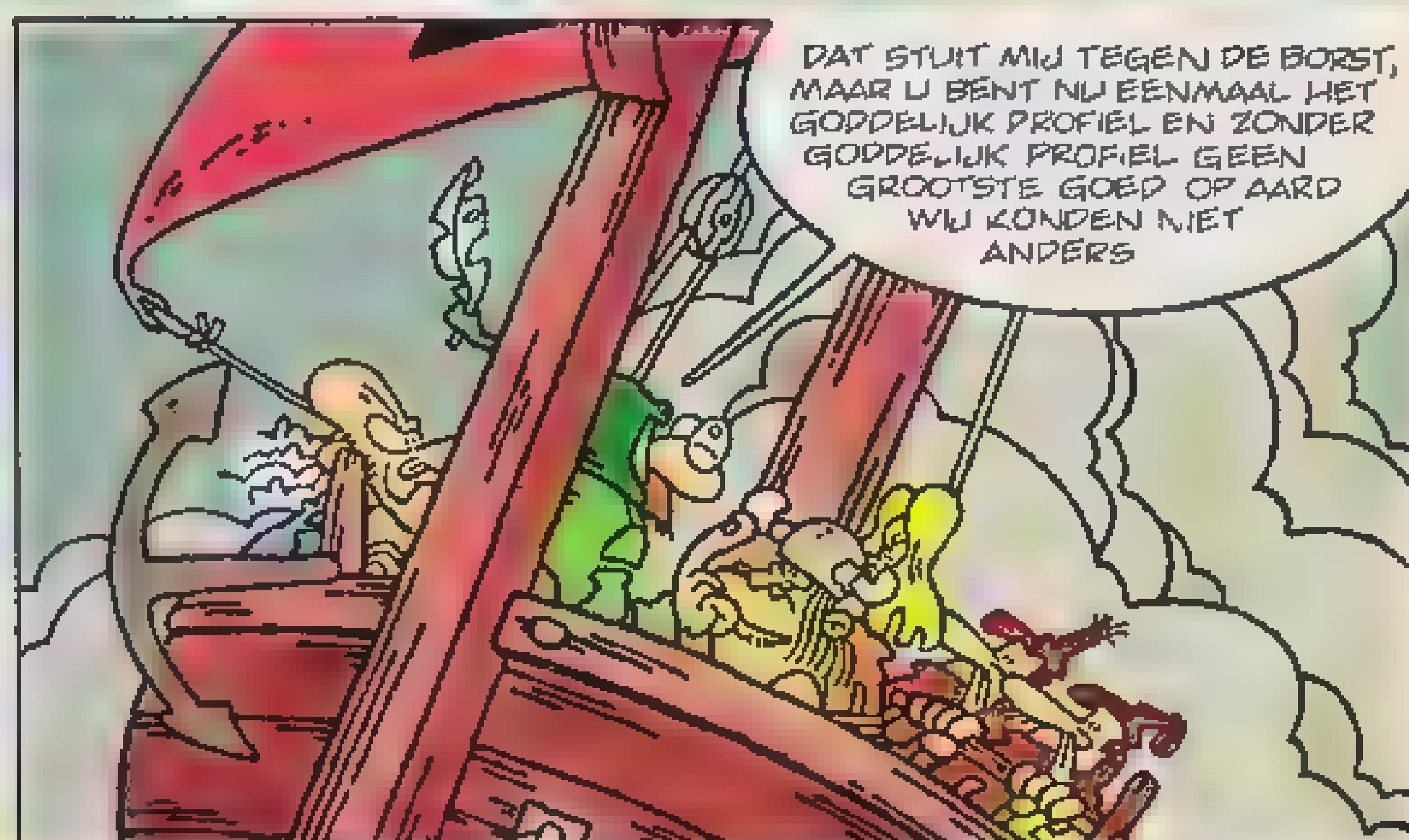
TEKENINGEN:
PETER DE SMET
KLEUR:
HILBERT BOLLAND

goddelijk profiel

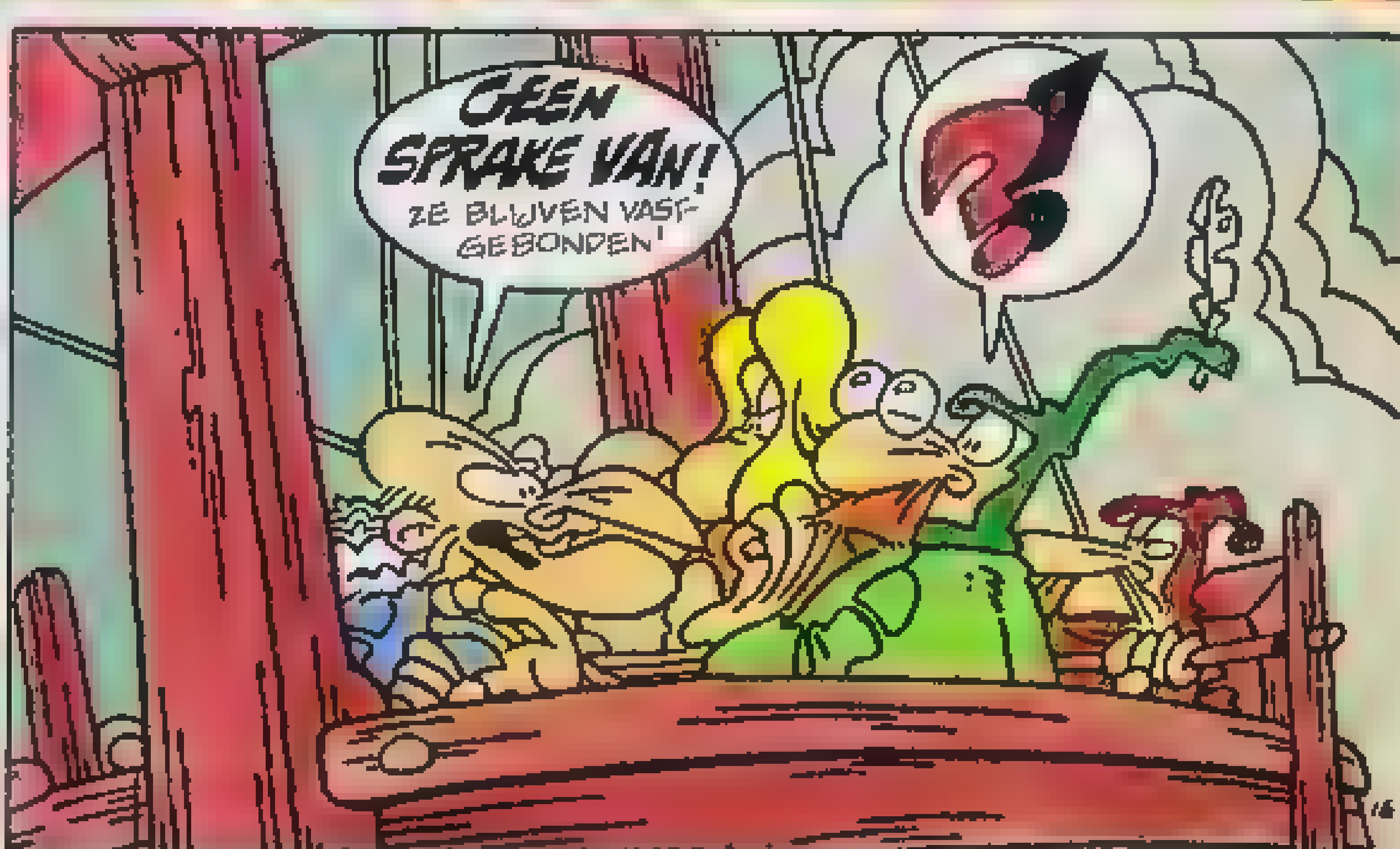

WORDT VERVOLGD

De Indiaanse opperhoofden en HET GROTE MEDICIJN VAN WITHAAR

De vrije Osages zouden de aarde bedekken met de lichamen van verslagen vijanden, zoals ze in hun strijdzang beloofd hadden. En het gebeente van hun tegenstanders zou gebleekt op het gras liggen, en hun scalplokken zouden wuiven in de wind...

Terwijl de ruiters over de vlakte reden, met zwartgekoolde gezichten, hun lichamen bedekt met blauwe klei, stond de zon recht boven hen zodat de beschilderde paarden op hun eigen schaduw trapten. En hun uitverkoren dappere zong luidkeels en triomfantelijk de wolvenzang, en daarna de kraaienzang.

Wolven en kraaien volgden op een afstand, want waar de Arkansasbende ging, daar viel altijd wat voor ze te halen, dat wisten ze al.

En nu zouden de harige bleekgezichten dat ook leren. Het werd tijd. De laatste jaren werd het land van de Osages overstroomd door de baardige mannen, die zich Amerikanen noemden. En in tegenstelling tot de Fransen en Spanjaarden, waren deze nieuwkomers niet welkom. De Osagen hadden geen idee van de veranderingen die op komst waren. Ze wisten niet dat Louisiana, in december 1803, door de Fransen verkocht was aan de Verenigde Staten. Ze begrepen niet wat dit nieuwe slag van mensen bezielde.

De Amerikanen, die het land van de Osagen binnentrokken, waren geen handelaars zoals de Spanjaarden en de Fransen, die over de rivier kwamen met hun boten en slechts de as van hun kampvuren achterlieten. De Amerikanen kwamen om te blijven, met bijl en geweer, en begonnen aan de bouw van hun permanente nederzettingen. Ze vernielden de bossen en roeiden het wild uit, en zelfs de beer in zijn winterslaap was niet veilig voor ze. Ze kwamen met hun hele hebben en houwen, met ossen en honden, kinderen en vrouwen, en drongen steeds dieper de wildernis binnen, en waar ze zich eenmaal vestigden, kon een Indiaan niet meer leven.

Zulke mensen moesten verdreven worden, dat begrepen de Osagen wel. Het werd hoog tijd dat ze hun grondgebied verdedigden, zoals ze groepen Pawnees of Potawatomis of Miamis hadden verjaagd als die zich over de grenzen waagden. Waar de Osagen hun schreden ook richtten, overal dreunde het bos van bijlslagen, en over de uitgestrekte grasvlakten trokken de harige bleekgezichten met huifkarren om de bizon te jagen. Ook daar verjoegen ze het wild waarvan de Osagen afhankelijk waren,

door Quint illustratie en adviezen: Hans G. Kresse

hun oorlogen: PAHUSKA

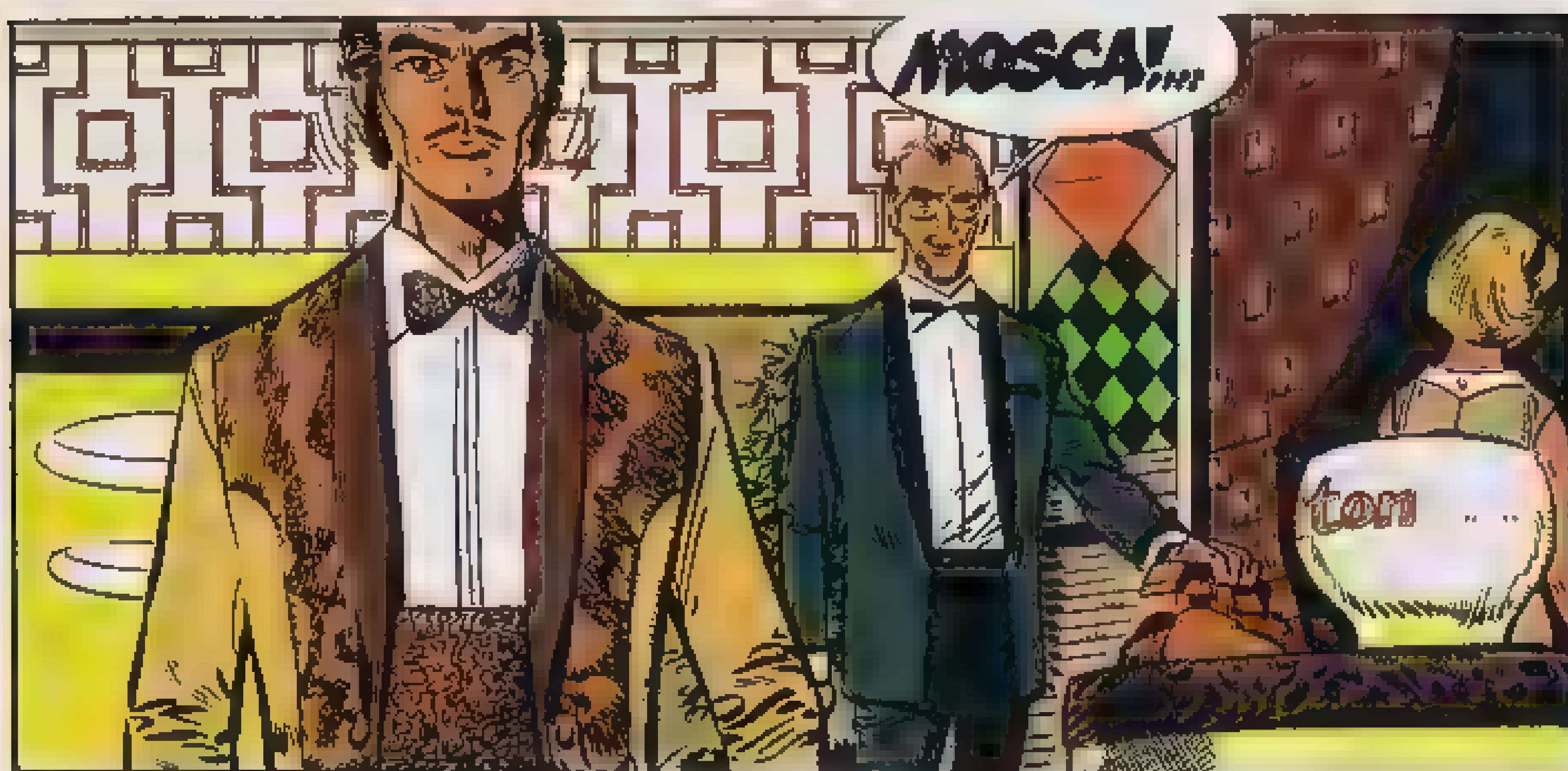
zoals alle Indianen in die streek. De Osagen gingen daar een eind aan maken.

De „Arkansas-bende" was een afgescheiden groep van de grote Osagestam. De splitsing werd voornamelijk veroorzaakt door bemoeienis van de broers Chouteau, Franse pelshandelaars, die hun jarenlange monopolie op de bonthandel bedreigd zagen en een grote groep Osages wisten over te halen zich elders te vestigen, buiten het bereik van Spaanse en Amerikaanse handelaars. Natuurlijk gebeurde zoiets tegen de wil van de opperhoofden, maar de broers wisten een oorlogsopperhoofd, Ko-Zhi-Ci-Chthe (Hij-wiens-voeten-ver-reiken) voor hun idee te winnen, en, misschien nóg belangrijker, ze zagen kans invloedrijke krijgers over te halen om met hen mee te verhuizen. Toen sloot bijna de helft van de stam zich bij de vertrekkenden aan, die zich aan de Arkansas-rivier vestigden. Algauw kreeg de „Arkansasbende" een bloedige reputatie onder de omwonende stammen, want met hun door handel verkregen geweren waren ze die meestal de baas en hun aard was weinig vredelievend.
Nu reden de krijgers uit om scalpen op de harige bleekgezichten buit te maken. Het was tot hen doorgedrongen dat er overal tegen de Amerikanen gevochten werd. In het oosten hadden sommige stammen, die elkaar eens bestreden, zich zelf verenigd tot een bondgenootschap, en het lag in hun voornemen om zich daarbij aan te sluiten. In hun gezelschap bevond zich een jongeman, die zich bij deze veldtocht een groot medicijn zou verwerven. Hij was ondanks zijn jeugd al een krijger van enig aanzien, en bovendien een favoriet van de broers Chouteau. Hij was bevriend met beroemde dapperen, zoals Wa-Tcha-Wa-Ha (Pijl-op-het-doel-af) en Ho'n-Mo'n-In'n (Loopt-in-de-nacht) en er lag een grote toekomst voor hem open. Misschien zou hij eens een opperhoofd worden.
Zijn grote medicijn kwam hem die dag over de vlakte tegemoet rijden.

Een groepje „lange messen" zoals de Osages de Amerikaanse soldaten noemden, was afgedwaald van het moeizaam voorttrekkende leger van generaal St. Clair. Ze hadden meer dan genoeg van dit avontuur en betreurden hartgrondig het ongelukkige moment dat ze zich hadden opgegeven als vrijwilligers. Nu reden ze door de hitte en het stof en verwensten de generaal, die ziek was geworden en op een draagbaar mee moest worden gedragen. Het leger had met de ene tegenslag na de andere te maken gehad, en omdat het merendeel van de soldaten recruten waren, liep de boel steeds opnieuw in het honderd. De afgedwaalde soldaten waren er nog niet zeker van of ze wel zo graag hun afdeling wilden terugvinden. Niet dat ze besloten hadden te deserteren, maar misschien deed zich iets voor wat er interessanter uitzag dan achter dat logge leger aansjokken. Ze konden altijd nog op tijd terug zijn met een sterk verhaal om hun soldij te vangen.
Toen de groep „wilden" ineens aan de horizon verscheen, in een stofwolk die snel groter werd, met een hoog trillend gegil dat op hun zenuwen werkte, vertrouwden de mannen op hun geweren. Meestal hadden die roodhuiden niet veel beters dan lansen en bogen. Ze hadden geen idee met welke stam ze te doen zouden krijgen. De beschilderde ruiters naderden snel en pas toen ze te dichtbij kwamen, hun paarden zwenkten en hun geweren richtten, zagen de soldaten hun vergissing in. Schreeuwend en schietend vormden de rode naakte duivels op hun kleine paarden een cirkel om hen heen, terwijl ze soms ineens een uitval deden om met een knots of een bijl toe te slaan. Voor de Osagen was het belangrijker een vijand aan te raken dan hem te doden. Dát volbrengen, liefst terwijl de tegenstander door zijn strijdmakkers omringd was, werd eervoller beschouwd dan iemand met een geweer neerschieten over een grote afstand. Daarom waagden ze zich dichterbij, de dappersten, en zodra ze een kans zagen, gingen ze de soldaten te lijf.
In het verwarde handgemeen dat volgde, temidden van de geschrokken paarden in het opwolkende stof, kwam de jonge Osage ineens tegenover een tegenstander te staan met een bijzonder boeiende scalp. De man had spierwit haar, dat — uitdagend genoeg — in zijn nek uitliep tot een soort staart. Een scalplok ongetwijfeld. Dat verbaasde de jonge krijger, want hij had gehoord dat de Lange Messen daar niet aan deden. En meteen zette hij zijn zinnen op die ene scalp, want deze tegenstander moest wel bijzonder moedig zijn, dus was het eervol om juist hem te doden. Dat hij zo moedig was, daar wist de soldaat zelf niets van af. Hij worstelde met die stinkende wilde en probeerde met één hand zijn bajonet te grijpen; maar dat naakte lijf was hem telkens te vlug af en die blinkende bijl zwaaide gevaarlijk dicht in de buurt van zijn hoofd. Toen maakte de Indiaan een snoeksprong van zijn paard af, en het volgende moment zat hij bij de soldaat achterop, een arm om zijn nek geklemd, en vechtend tuimelden ze uit het zadel. De soldaat begreep dat hij nu verloren was, want zelfs als hij deze roodhuid van zich af kon houden, dan waren er nog zoveel anderen en te voet kon hij er niet meer vandoor gaan.
Tijdens de worsteling op de grond, hijgend en stikkend in het stof tussen de benen van het angstige paard, greep de jonge Osage de witte scalplok. Hij hief zijn andere hand met de bijl al omhoog voor de dodelijke slag toen er iets onbegrijpelijks gebeurde... Zijn tegenstander ontsnapte hem toch nog. Over welke geheimzinnige krachten hij beschikte was de Osage een raadsel, maar hij voelde ineens dat hij de scalplok nog vasthad terwijl de soldaat levend en wel onder hem vandaan rolde.
Het was zo geheimzinnig, zo vreemd, dat de jonge Indiaan alleen maar kon kijken. Hij had de scalp in zijn hand, maar de soldaat bewoog zich al op handen en voeten een eind van hem af. Het was alsof hij hem al gescalpeerd had. Met de witte haardos in zijn hand stond de Osage daar midden in het geschreeuw en het geweld, zijn gezicht één groot vraagteken. Het witte haar had losgelaten zonder een spoor van bloed en nu nam het verslagen bleekgezicht de kans waar om zijn paard bij de teugels te grijpen en in het zadel te springen.
Hij galoppeerde weg, half in het zadel, zijn kale hoofd blinkend in de middagzon, en de Indiaan keek hem na. Dit was een raadsel. Die man had zijn scalp achtergelaten en was toch heelhuids ontsnapt. Terwijl om hem heen het gevecht in een paar minuten in het voordeel van de Osagen werd beslist, ontkwam de gescalpeerde soldaat als enige. En de jonge Osage staarde naar de witte haardos, hoofdschuddend, want dit was wel een zeer zeldzaam trofee. Langzaam verscheen er een gelukkige glimlach op zijn bezwete gezicht. Het begon tot hem door te dringen dat hij een groot medicijn veroverd had. Het kon immers niet anders of deze witte scalp schonk de drager geheimzinnige machten, zodat hij in staat werd gesteld om aan een zekere dood te ontsnappen.
De Osagen kwamen om hun jonge strijdmakker heenstaan, en ook hun ogen werden groot. Opgewonden vertelden de jongeman wat er gebeurd was. Ko-Zhi-Ci-Chte (Hij-wiens-voeten-ver-reiken) bond de wonderlijke scalp aan de scalplok van de triomfantelijke overwinnaar, en verklaarde plechtig dat zijn naam voortaan Pahuska zou zijn (Withaar). Zo prijkte op het hoofd van een naakte, beschilderde Osage in de grasvlakte van de Nieuwe Wereld een witgepoederde Londense herenpruik. En een machtig medicijn was het. Pahuska nam deel aan talloze schermutselingen, won zich een vooraanstaande plaats in zijn stam, en dat alles zonder één keer gewond te raken. Zelf twijfelde hij er niet aan of hij had dat alles te danken aan zijn grote medicijn.

Volgende week: Quanah

LUC ORIENT

MOSCA!...
ton

Ja?. nog meer opmerkingen, professor ?...
Dat valt nog te bezien.. laten we 't eerst ergens anders over hebben...

...IK HEB NOG NOOIT BIJ ANDERE MENSEN LATEN INBREKEN!...

INBREKEN?! Wat bedoelt u daarmee?
Dat uw handlangers zojuist in mijn kluis in Eurocrystal hebben ingebroken... mijn assistent belde me net op. .

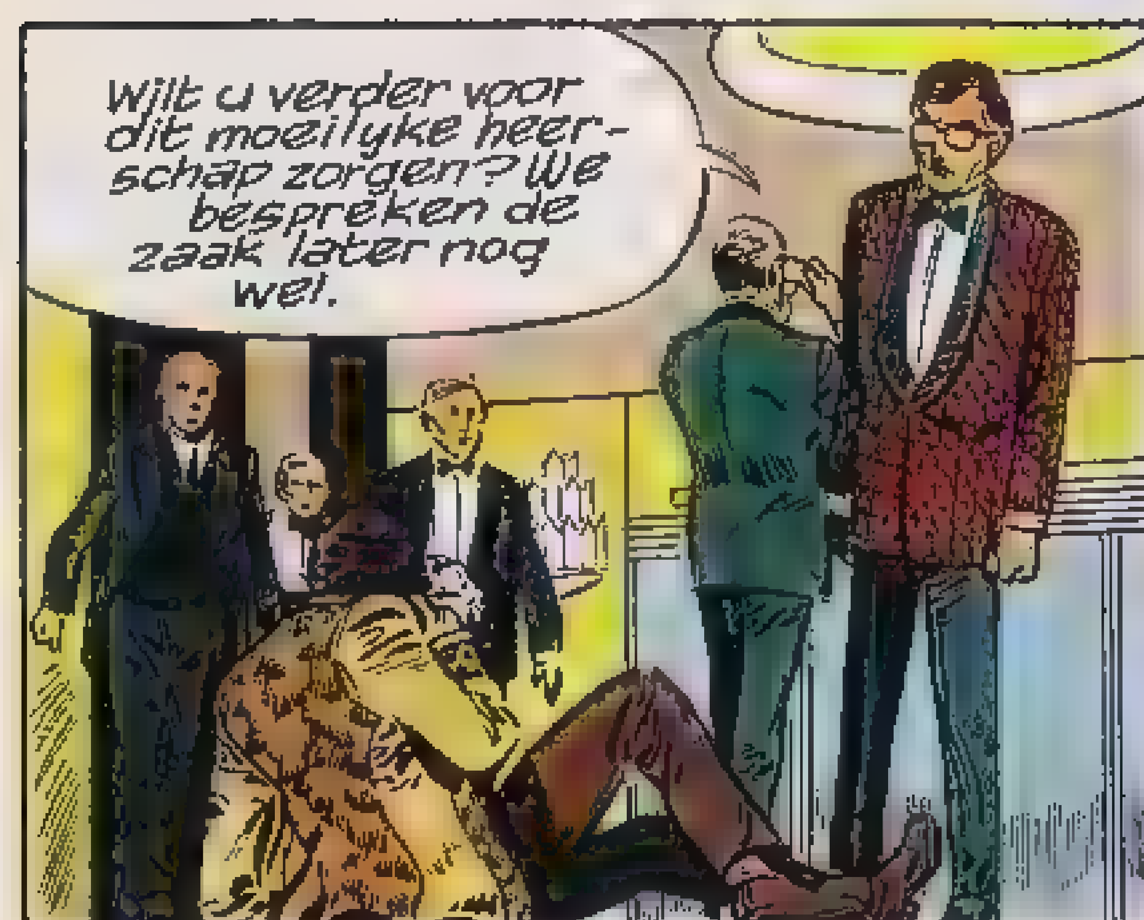
WAT?! IK INBREKEN?! IK ZAL U LEREN MET UW OPMERKINGEN!

Ik geloof dat u wat afkoeling nodig hebt..

Maar heren . waarom vechten geleerden als twee straatjongens?
Wetenschapsmensen hebben ook gevoelens !

Wilt u verder voor dit moeilijke heerschap zorgen? We bespreken de zaak later nog wel.

Gelukkig dat de grond nat is, wat een duidelijke sporen! Dat is bijna te mooi om waar te zijn
Maar dat zijn toch NEE?!
AM.11

TEKST:
GREG
TEKENINGEN:
PAAPE
VERTALING: BOLESLAV BECKMAN

de super~generatie

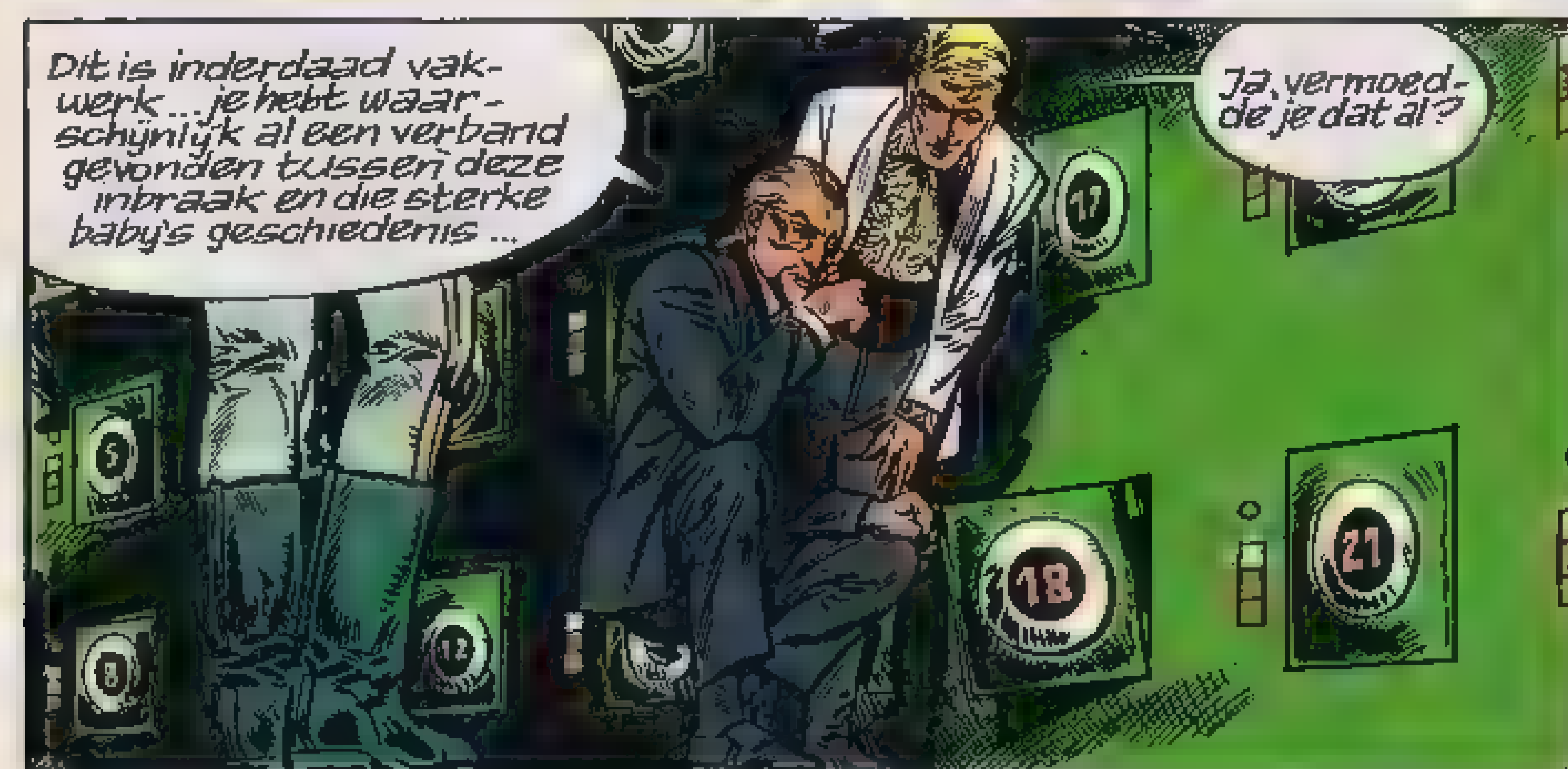

© Ed. Lombard 1973

WORDT VERVOLGD

WAANZIN, WAANZUIT

IK HEB VROEGER NOG HEEL WAT FILMS GEMAAKT, DIE HET NIET SLECHT GEDAAN HEBBEN! OOIT VAN »PANTSERKRUISER POTEMKIN« GEHOORD? EN VAN "CITIZEN KANE", "DUCK SOUP" EN "TURKS FRUIT"? JA, DIE HEB IK ALLEMAAL GEREGISSEERD. OP EEN GEGEVEN MOMENT BEN IK STRIPS GAAN TEKENEN OMDAT IK DACHT DAT DAT NIEUWE MEDIUM MIJ VERSE ARTISTIEKE IMPULSEN ZOU KUNNEN GEVEN. IN HET HIER VOLGENDE MEESTERWERKJE (POR DIOS! EN HOE!) GAAN WE HET EENS OVER DE »FILMTAAL« HEBBEN.

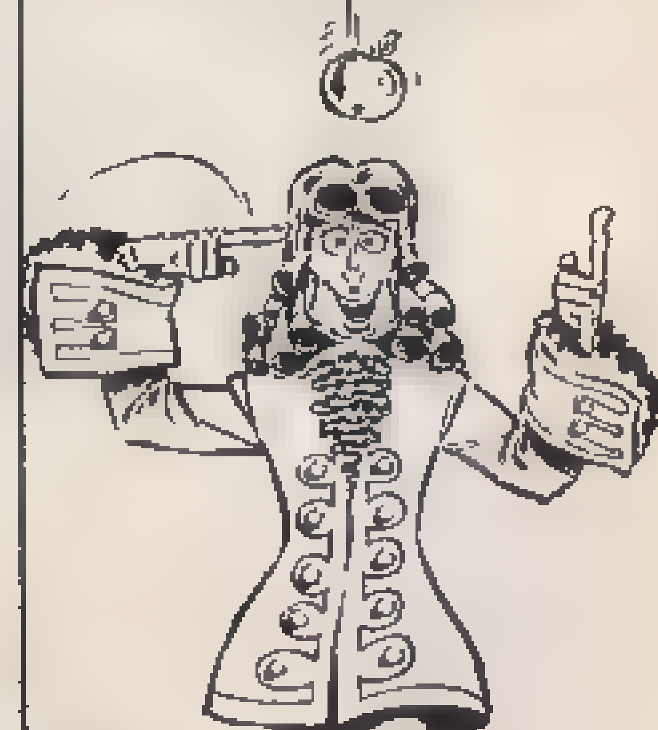
LATEN WE EERST DE REKWISIETEN BIJ ELKAAR ZOEKEN: EEN "STER" (IN DIT GEVAL ISAAC NEWTON) EN EEN APPELBOOM. HET HOEVEN GEEN STERRAPPELS TE ZIJN.

ZO'N PLAATJE ALS DAT HIERONDER HEET EEN *TOTAALSHOT*.

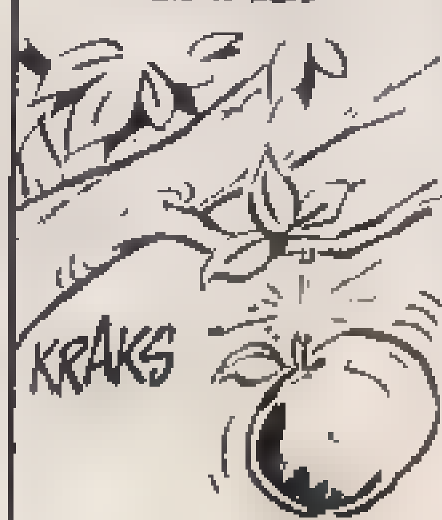
EN DIT HEET *HALFTOTAAL*. HET IS A.H.W. NET ALSOF DE STER DOORMIDDEN IS GEKNIPT.

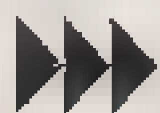
ALS WE DE CAMERA NOG DICHTERBIJ BRENGEN, KRIJGEN WE EEN *CLOSE-UP*.

SOMS WORDT TUSSEN EEN TOTAALSHOT EN EEN HALFTOTAAL (OF ERGENS ANDERS) EEN EXTRA STROOKJE FILM GELAST, WAARIN EEN STUKJE VA HANDELING VAN DICHTBIJ WORDT GEVOLGD

SOMS KAN DOOR EEN HANDIGE CAMERA-INSTELLING AL HET VOORGAANDE IN EEN BEELD GEVANGEN WORDEN. DAT SCHEELT EEN HOOP GESJOUW. KIJK MAAR EENS OP DE PLAATJES HIERNAAST:

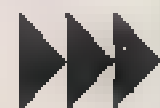

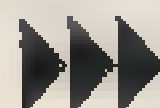

ALS JE DE CAMERA VAN DE VOETEN VAN DE HOOFDROLSPELER "OMHOOG LAAT KIJKEN", WORDT OP DE KIJKER EEN IMPRESSIE VAN GROOTSHEID EN INGEHOUDEN KRACHT OVERGEBRACHT.

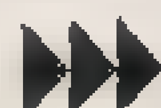

WANNEER JE DAARENTEGEN DE CAMERA VANAF EEN HOOG STANDPUNT DE LOOP DER GEBEURTENISSEN LAAT VOLGEN, WORDT DE KIJKER ZICH BEWUST VAN DE ONONTKOOMBAARHEID VAN HET LOT.

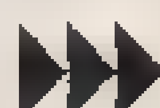

DAN KENNEN WE NOG DE *SCHEVE* (OF *SCHUINE*) CAMERA-INSTELLING. DEZE GEEFT EEN INDRUK VAN "HET SPOOR BIJSTER ZIJN!" ONEVENWICHTIGHEID, KOPPIJN ETC

JE KUNT DE CAMERA OOK MET DE HOOFDPERSOON *MEE LATEN BEWEGEN* DAN KRIJGT DE KIJKER DE INDRUK DAT *HIJZELF* DE HELD VAN HET VERHAAL (NOU VERHAAL ...) IS. LATEN WE VOORGAANDE SCÈNE EENS OP DEZE MANIER GAAN FILMEN:

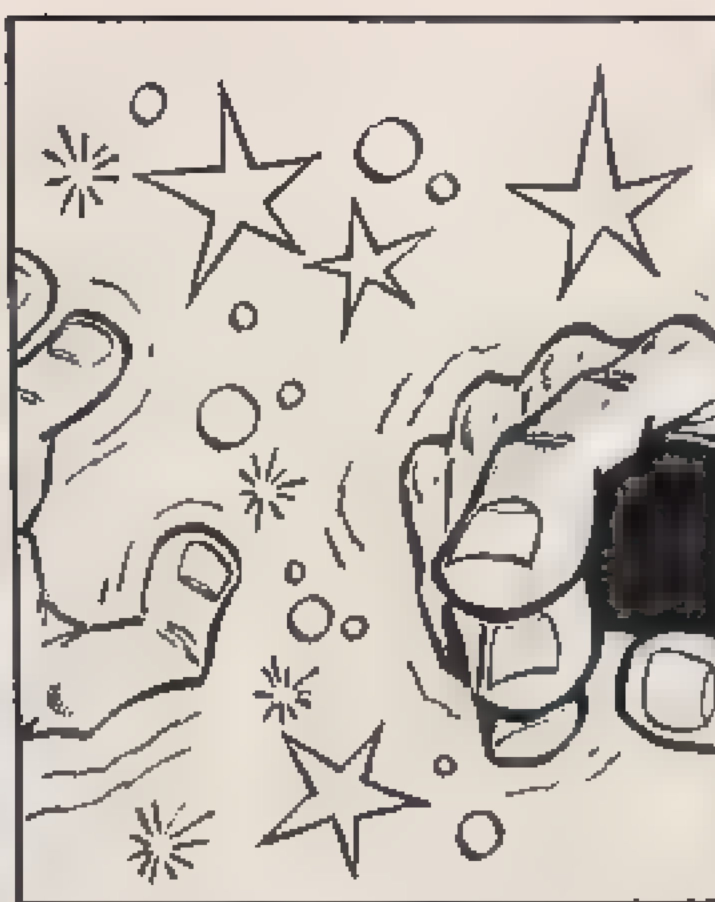

TEKST EN TEKENINGEN:
MARCEL GOTLIB
VERTALING: JAN VAN ERP

filmtaal

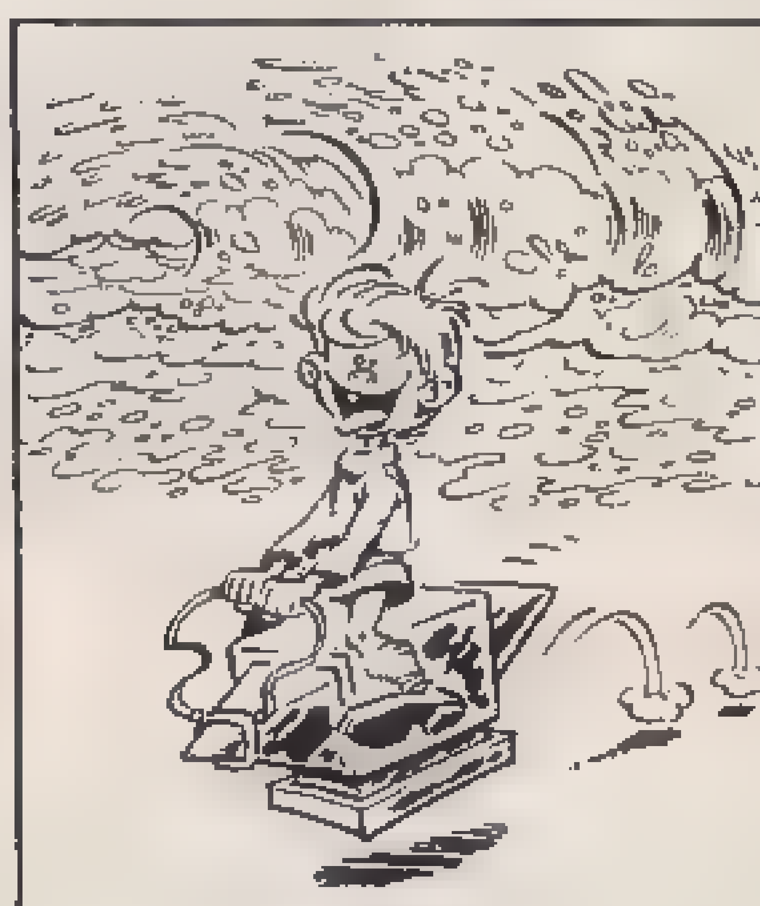

HET VORIGE PLAATJE KUN JE JE OOK ALS VOLGT VOORSTELLEN (DE HELD IS VAN ZIJN STOKJE GEGAAN):

SOMS WORDT MIDDEN IN EEN FILM EEN "SHOT" INGELAST DAT ALS EEN DIRK OP EEN VARKEN SLAAT ZO OP HET EERSTE GEZICHT, TENMINSTE' WANT HIER GEBRUIKT DE CINEAST DE *METAFOOR!*

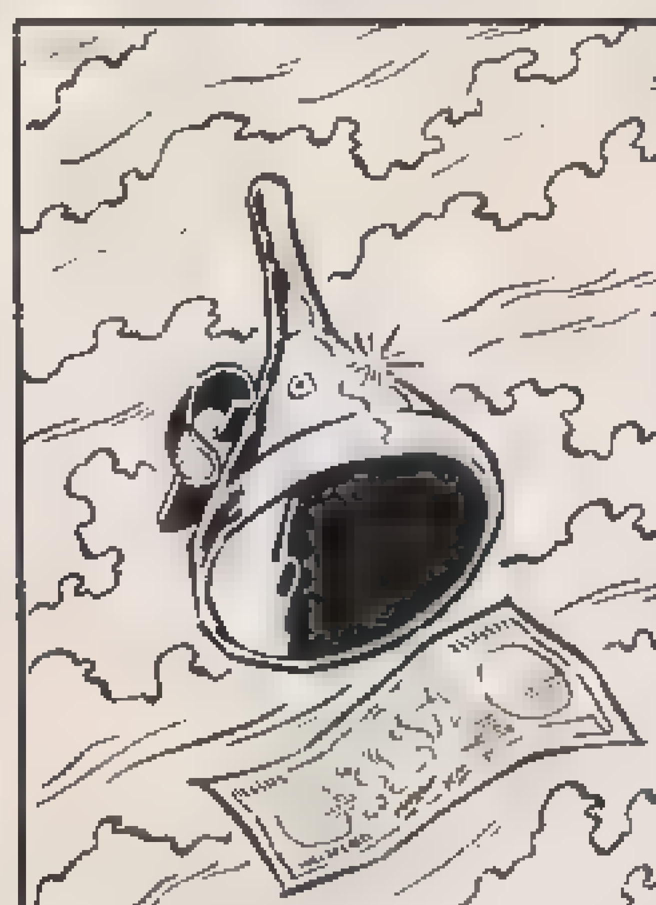

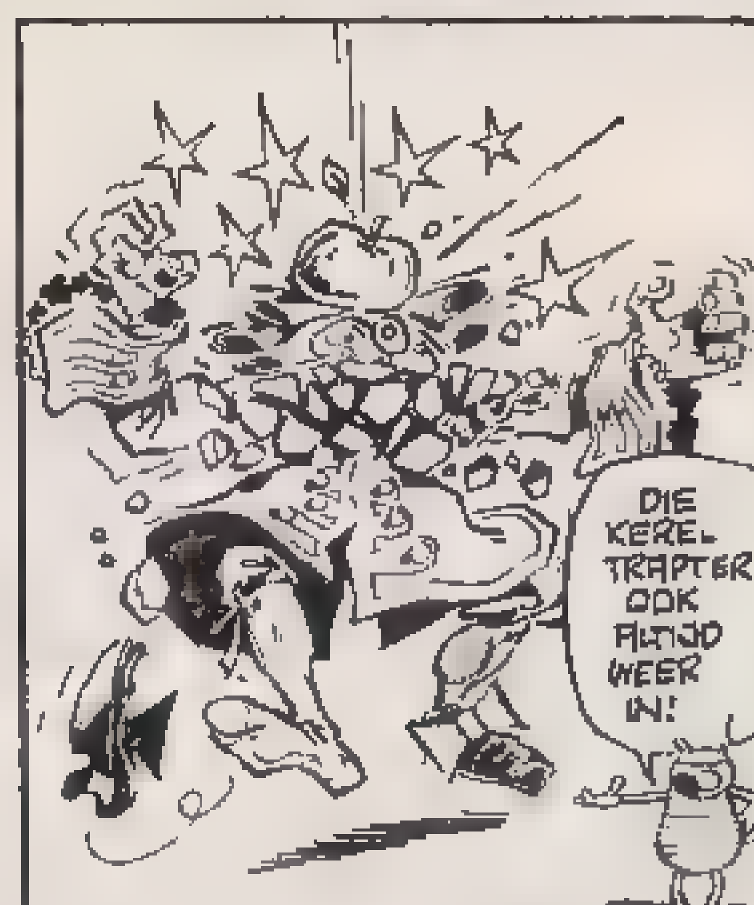

VERKLARING VAN DEZE METAFOOR: A) HET KIND IS EEN SYMBOOL VAN DE REINE ZIEL VAN DE HOOFDPERSOON B) DE GOLVEN ROLLEN VOORT, ZOALS DE GEDACHTEN VOORTROLLEN DOOR HET HOOFD VAN NEWTON C) HET AAMBEELD DUIDT OP DE TRIESTE AFLOOP DIE GAAT VOLGEN.

JE KUNT DEZE SYMBOLIEK NOG VERDER DOORVOEREN. SOMS WIL DE CINEAST EEN IDEE WEERGEVEN DAT HIJ NIET DIRECT KAN UITEN, OM DE EEN OF ANDERE REDEN. OMDAT HET NIET HOORT, OF OMDAT HET IETS SMERIGS IS OF ZO.

VERKLARING: DE TRECHTER BETEKENT DAT DE TEKENAAR VAN DEZE TWEE PAGINA'S VAN OORDEEL IS, DAT PEP STAPELGEK MOET ZIJN, ANDERS HADDEN ZE HEM ER NOOIT ZO'N HOOP GELD VOOR GEGEVEN DAT BANKBILJET BETEKENT GELD. (DIT SOORT ZAKEN KUN JE EIGENLIJK NIET IN EEN FATSOENLIJK JEUGD BLAD KWIJT)

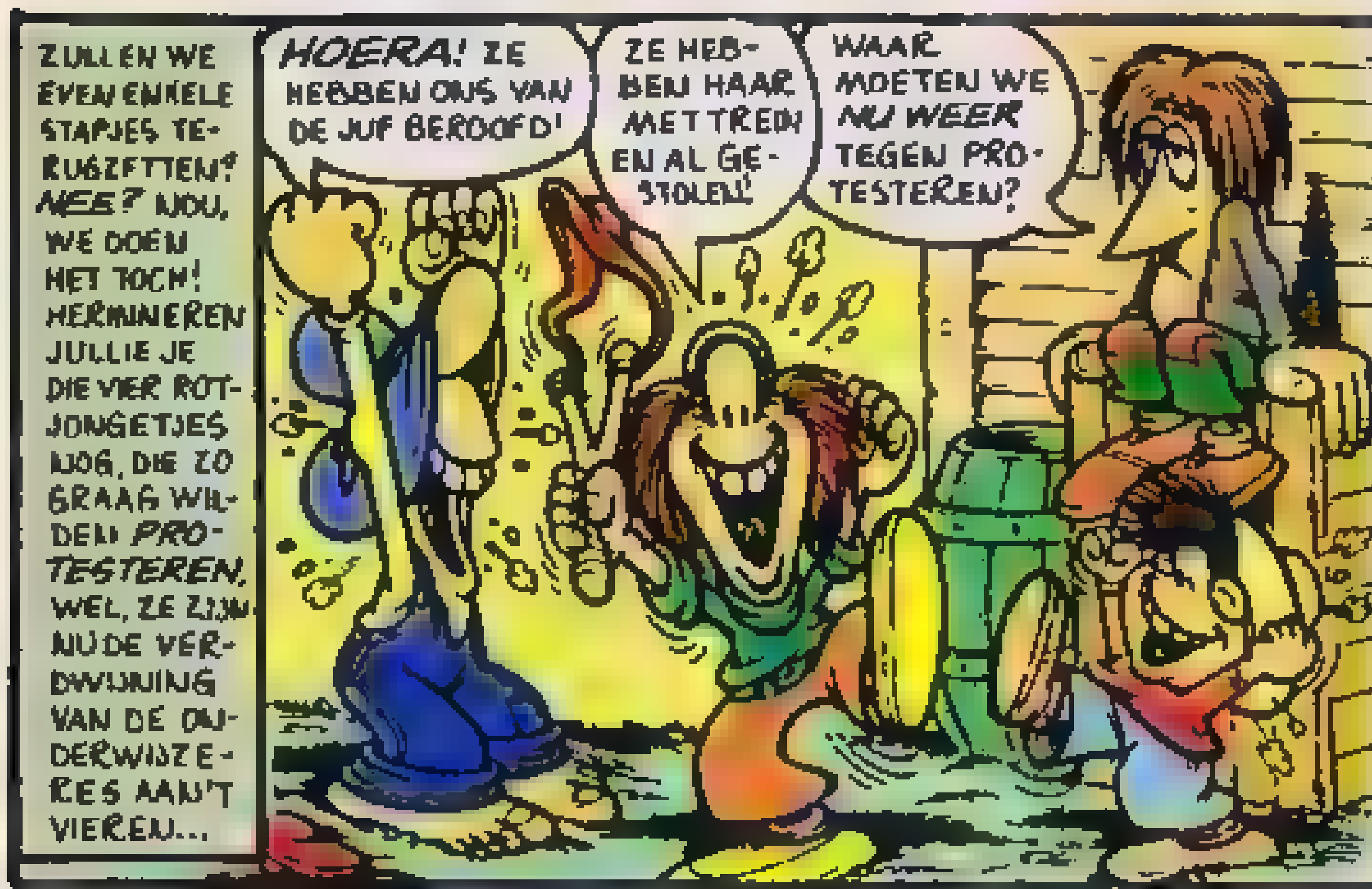
EEN LAATSTE MOGELIJKHEID OM DIT DRAMATISCHE GEBEUREN OP FILM VAST TE LEGGEN IS DE VOLGENDE JE BEGINT OP DE GEBRUIKELIJKE MANIER ZIE HIERNAAST, EN METEEN DAARNA PLAK JE HET RESULTAAT, WAT DAARTUSSENN GEBEURT, LAAT JE GEWOON WEG DAAR MOET DE KIJKER MAAR NAAR RADEN.

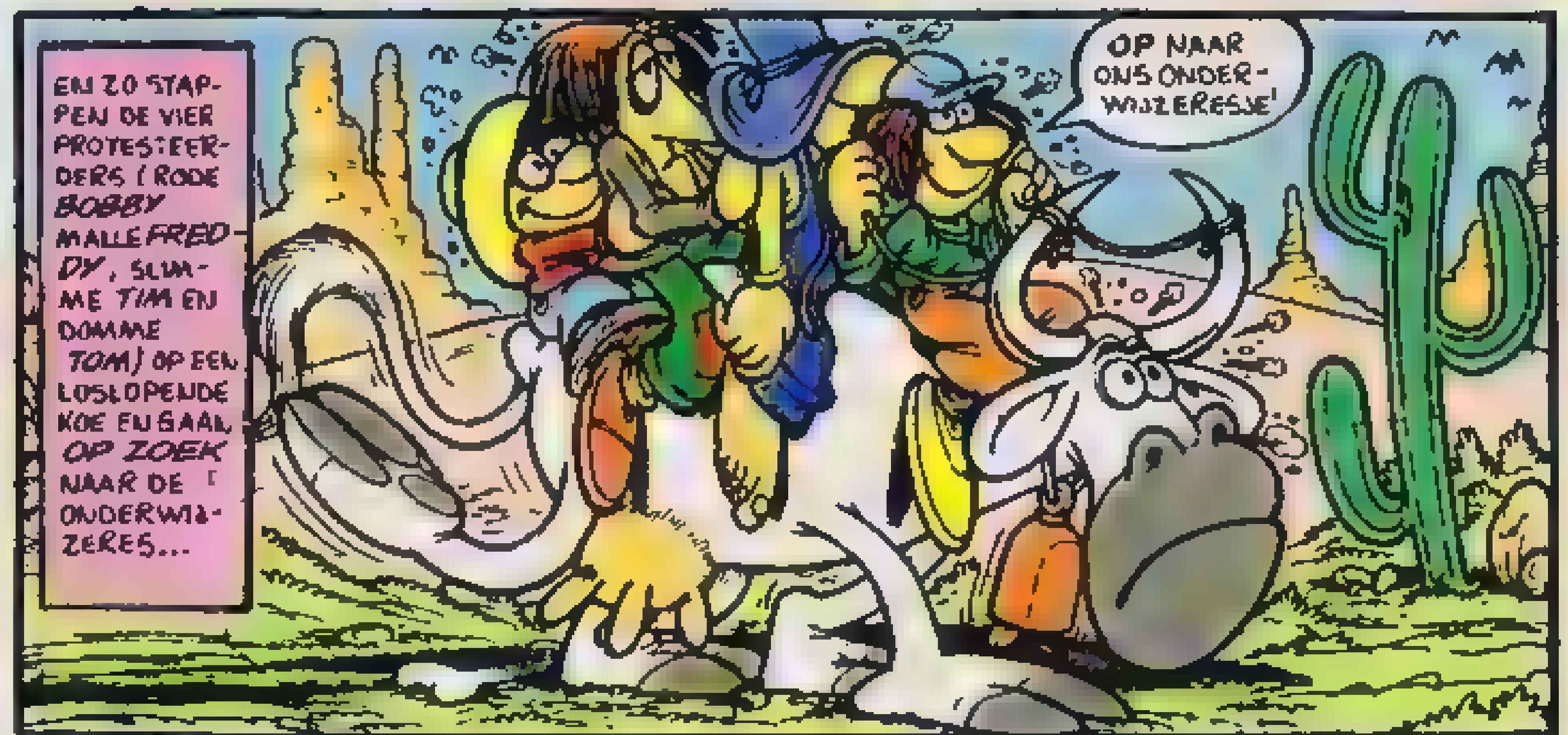
COCCO BILL contra de TSJOEK TSJOEK KLAN

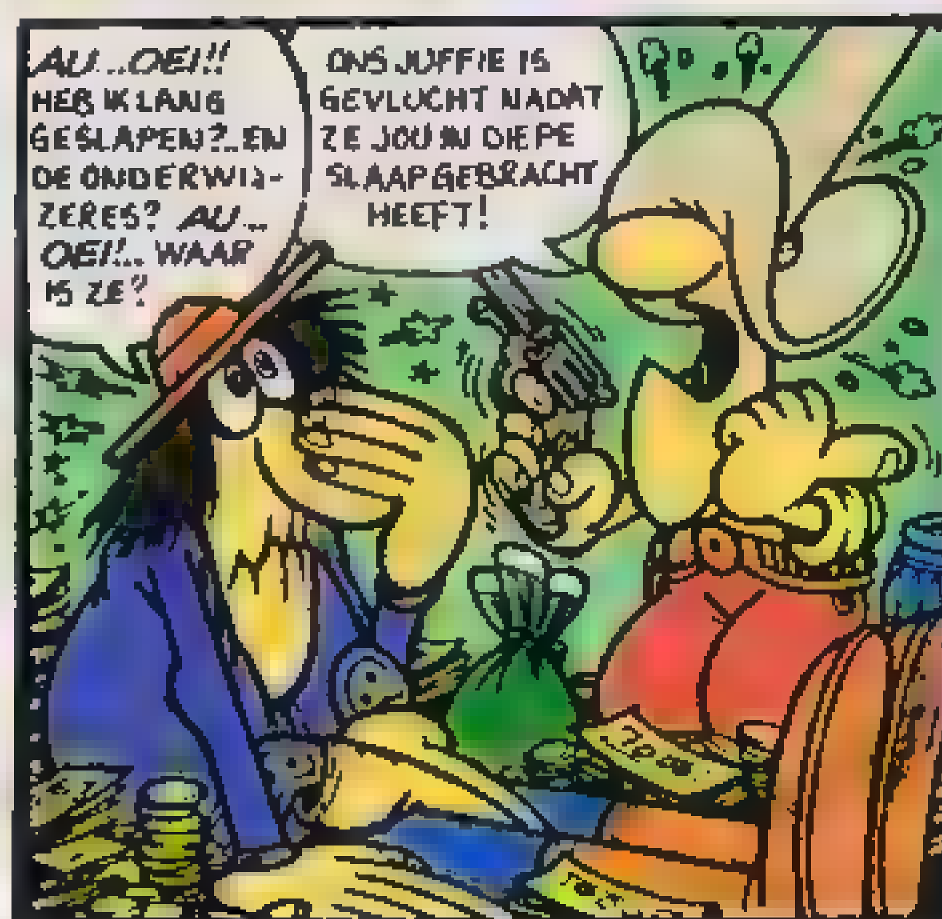

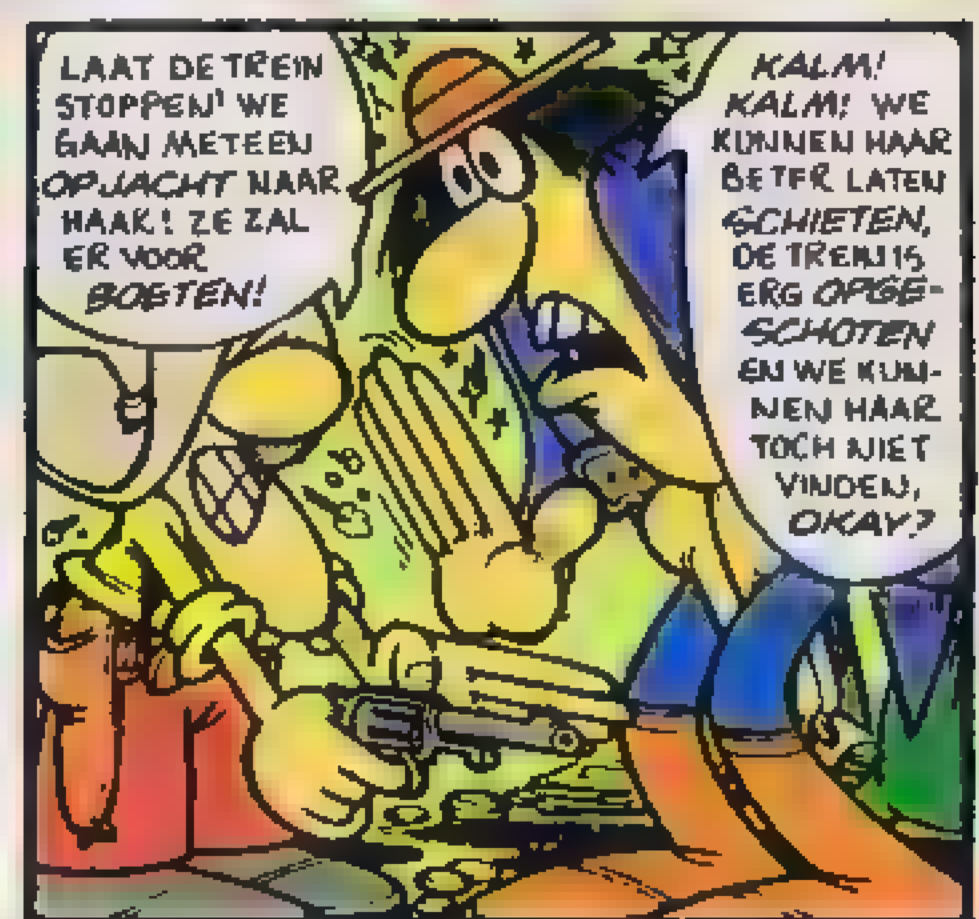

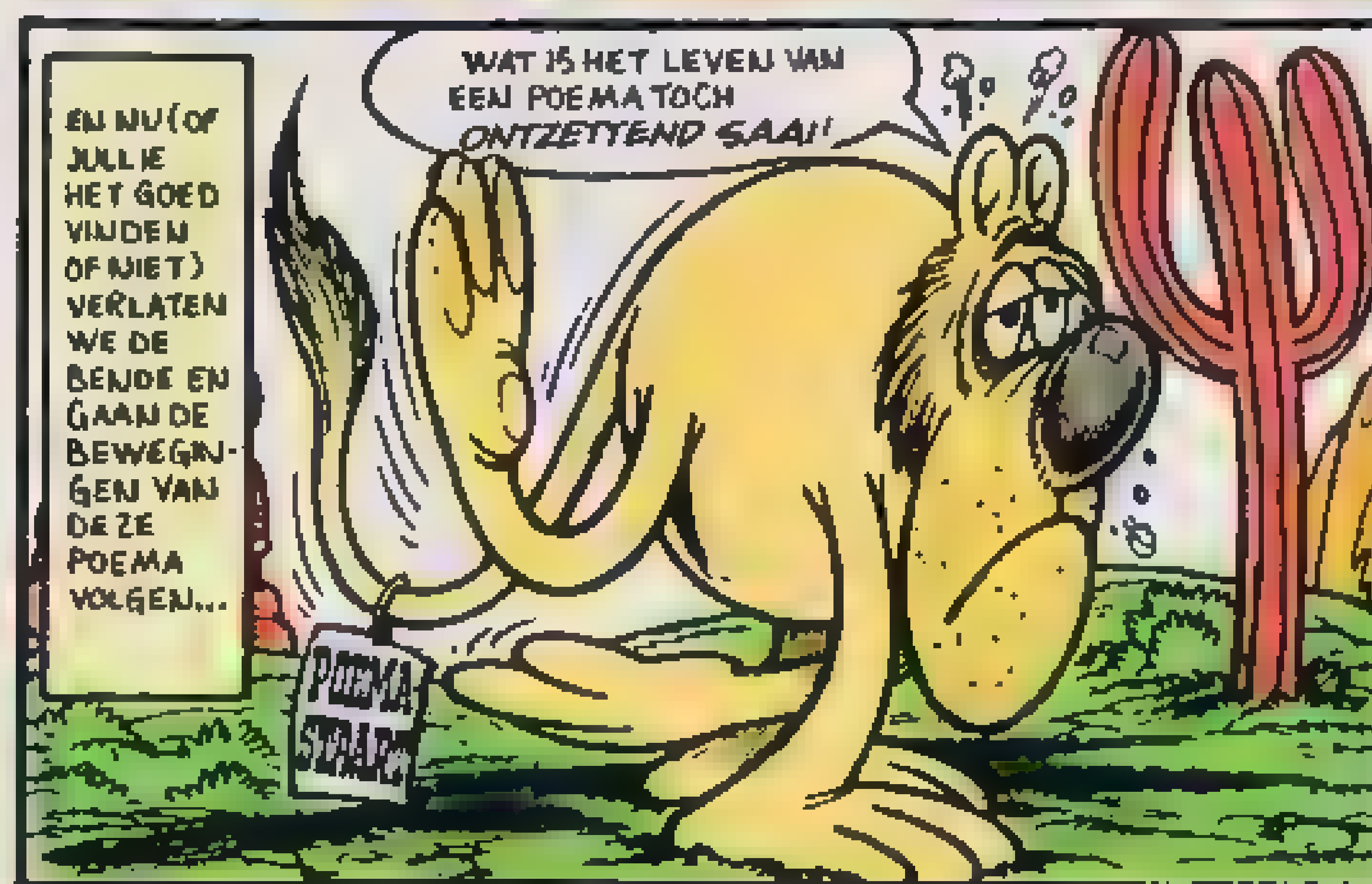

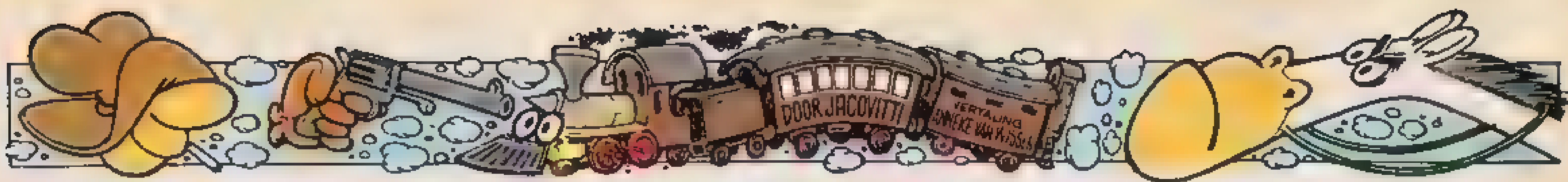

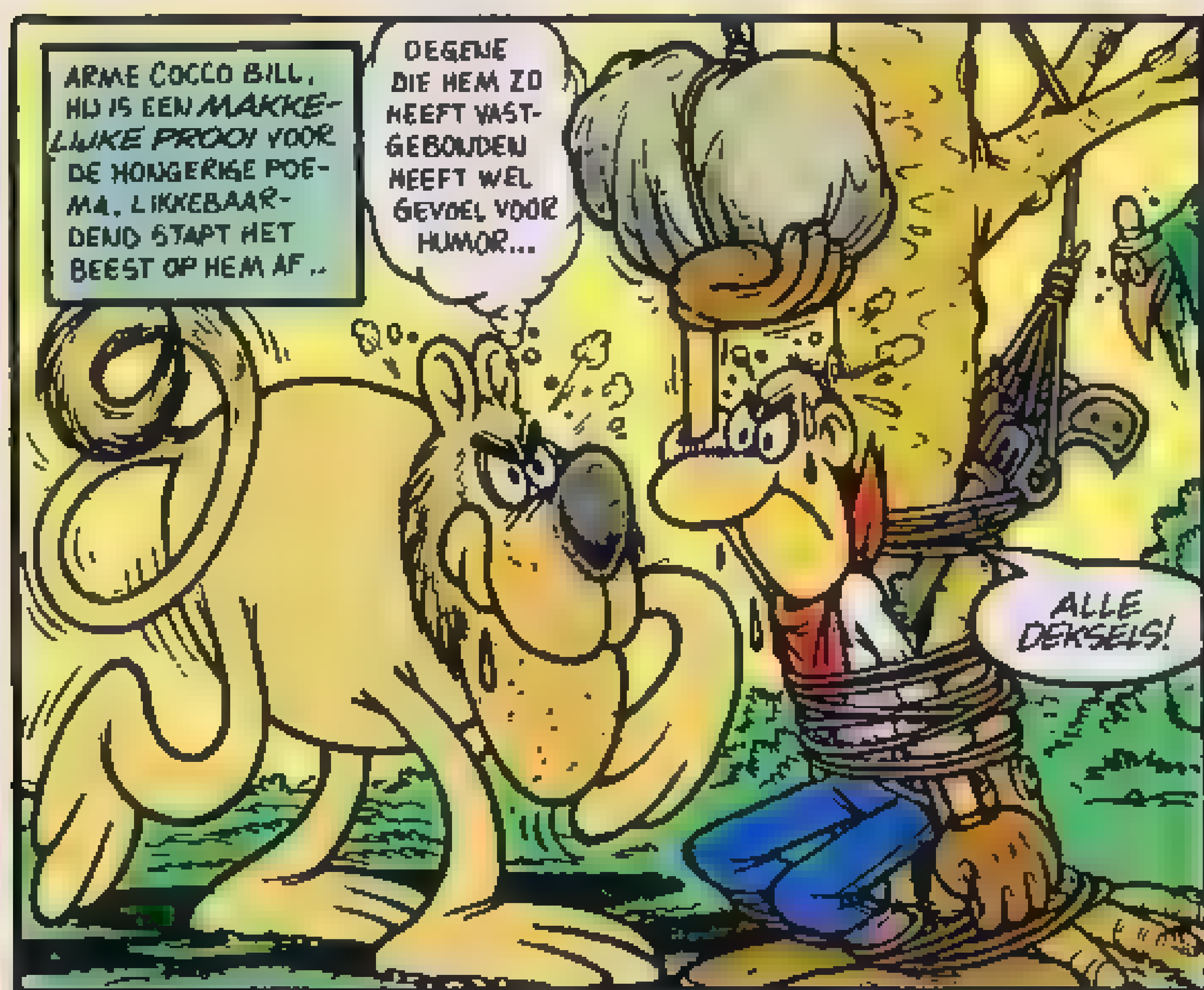

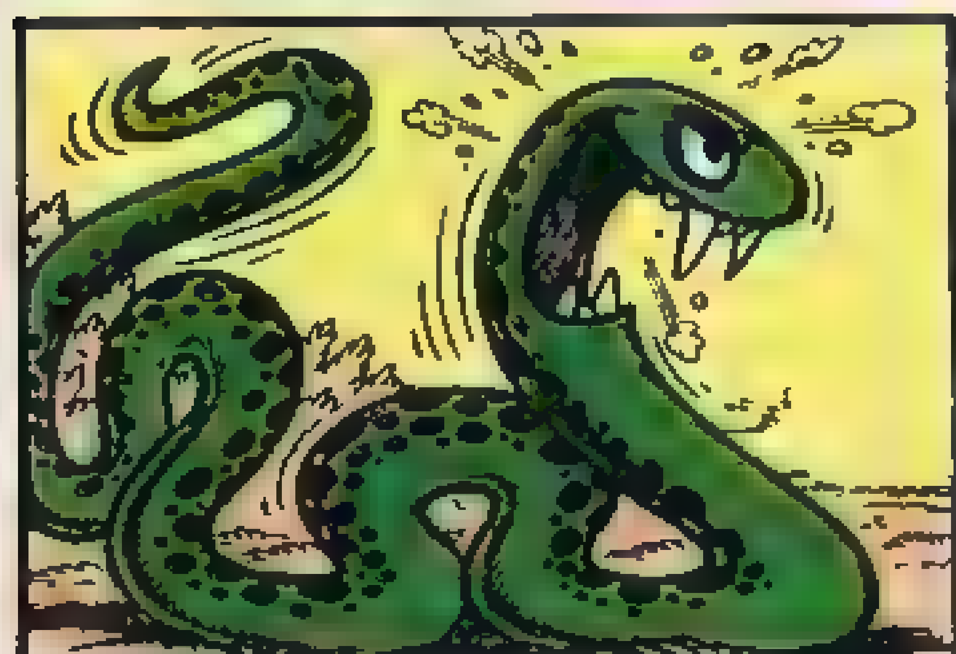

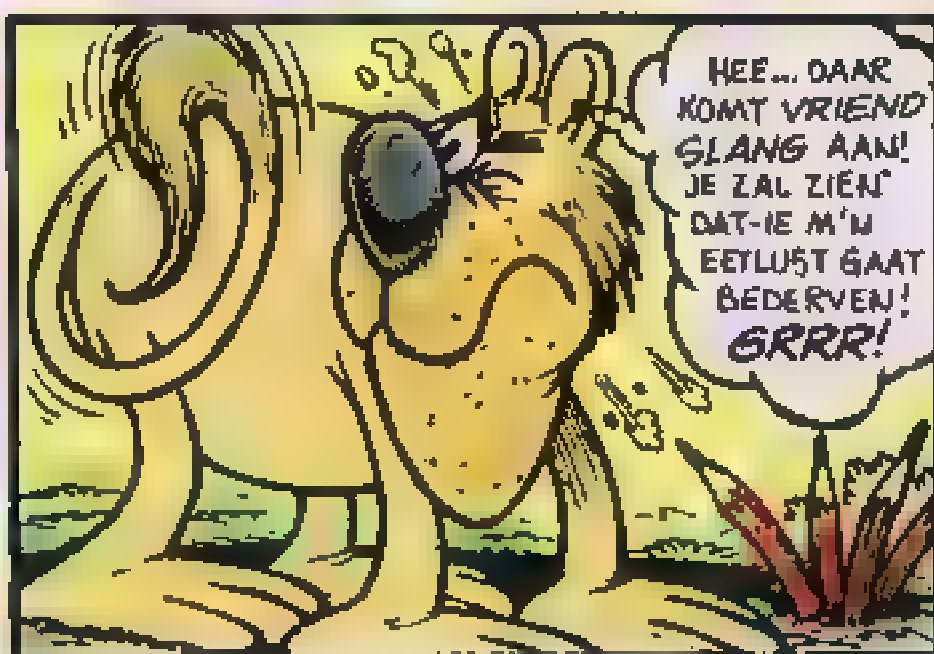

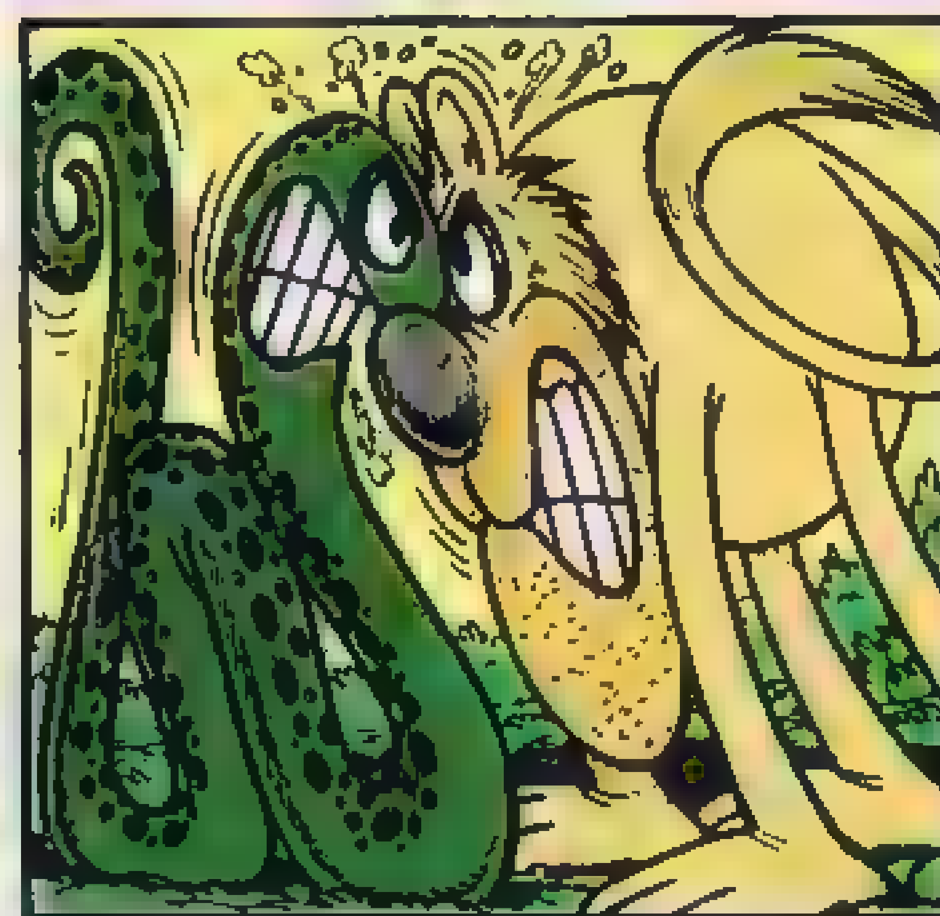

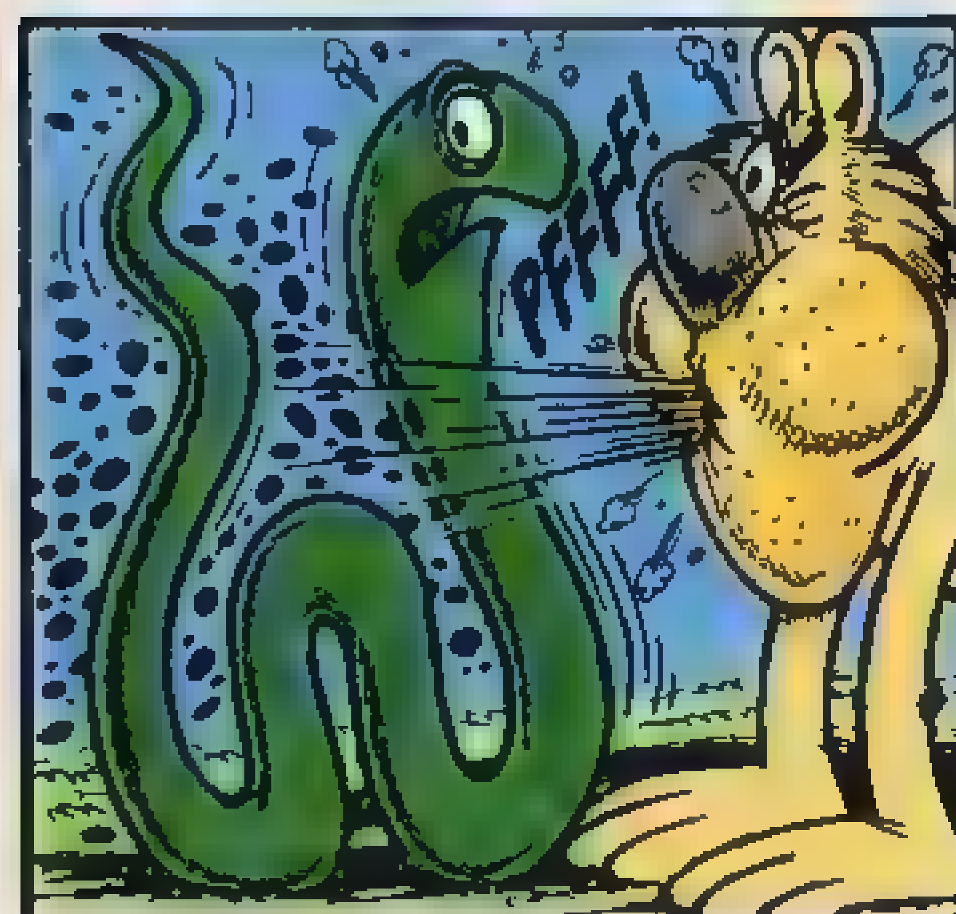

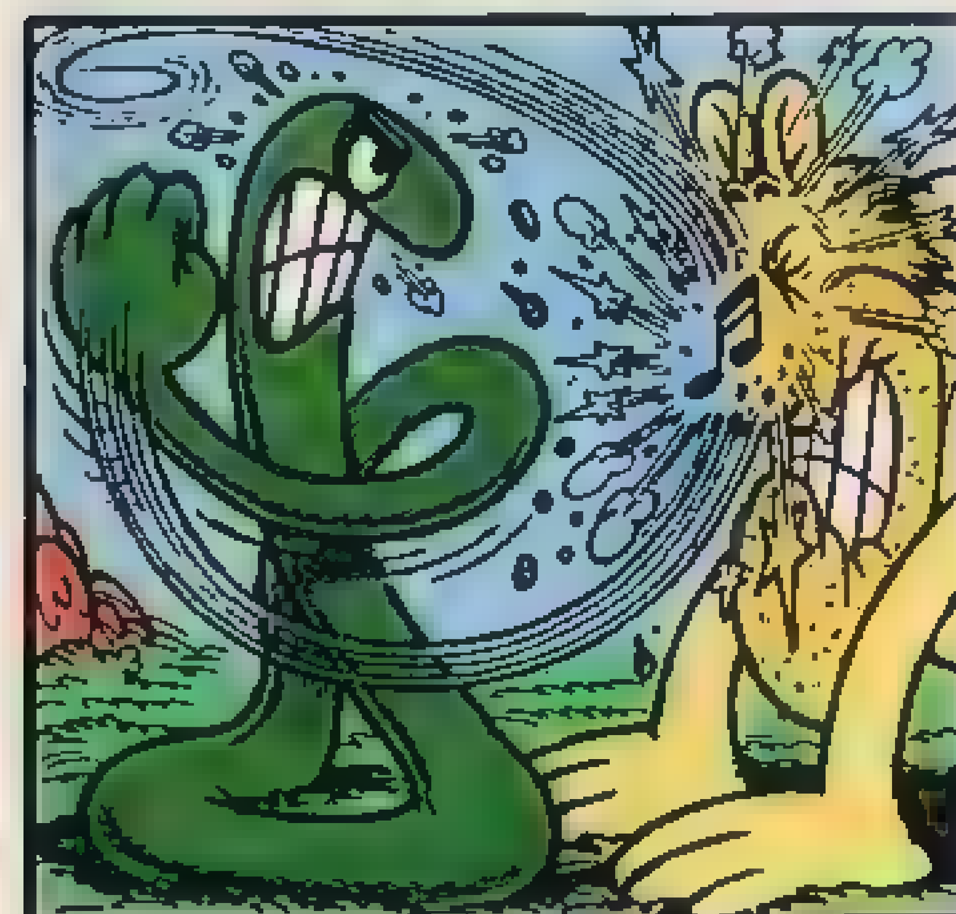

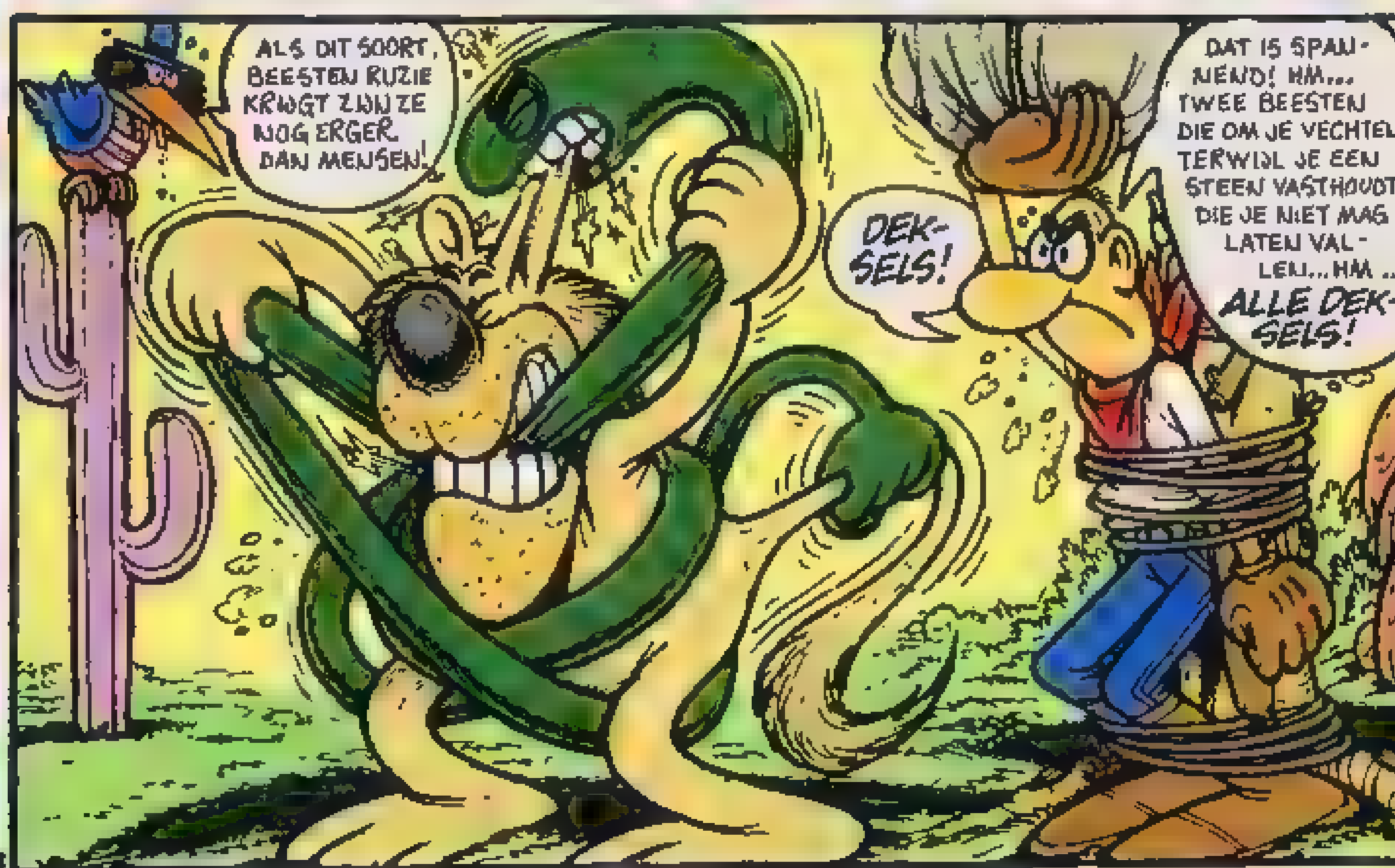

WORDT VERVOLGD

PEANUTS

DOOR CHARLES M. SCHULZ
VERTALING: BOLESLAV BECKMAN

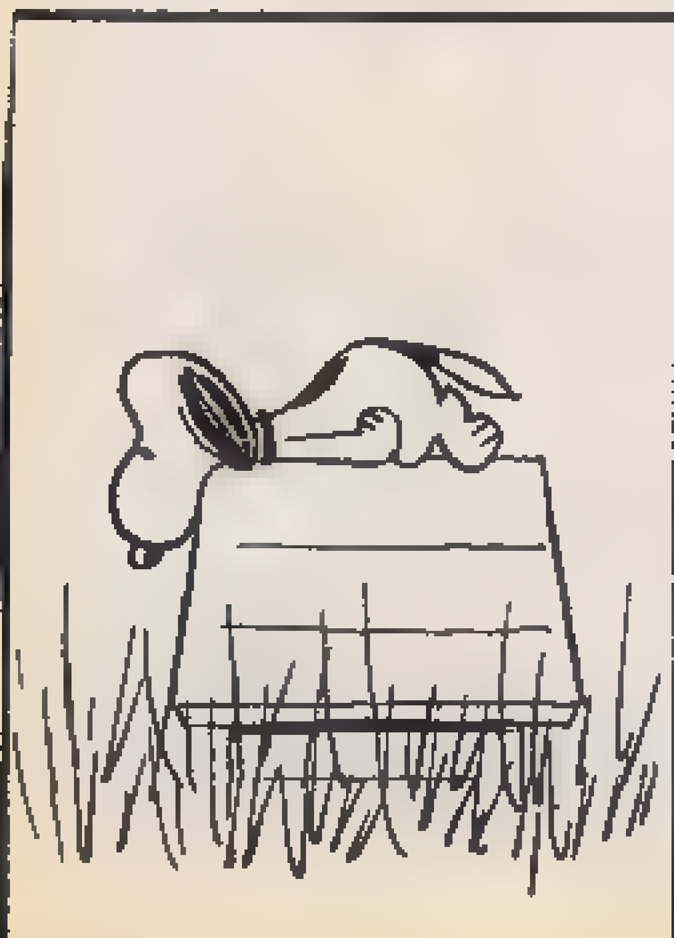
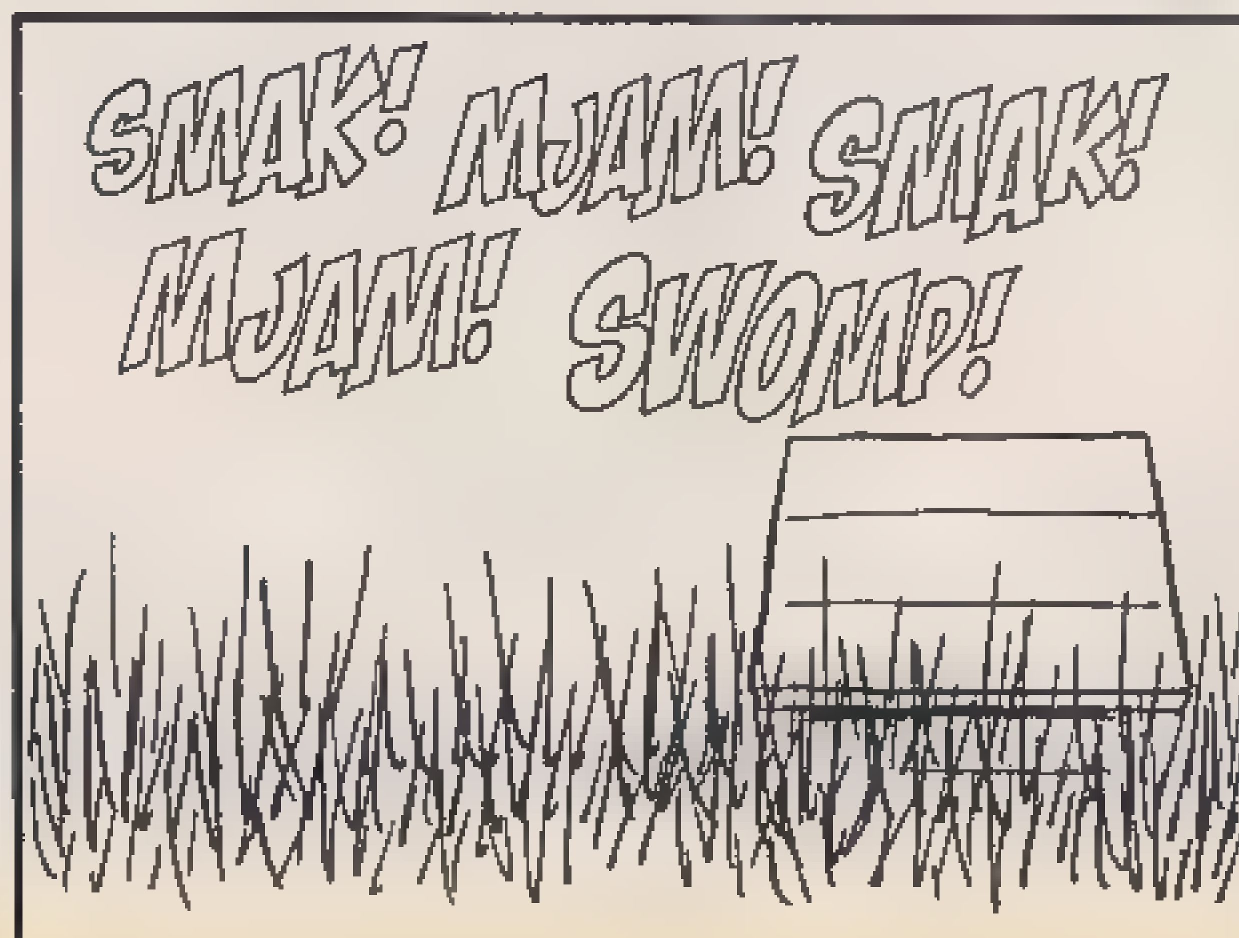

filmtrucs

door Jean Sole

PIRATENSCHEPEN

FELOEK ±1650

Tekening Arne Zuidhoek

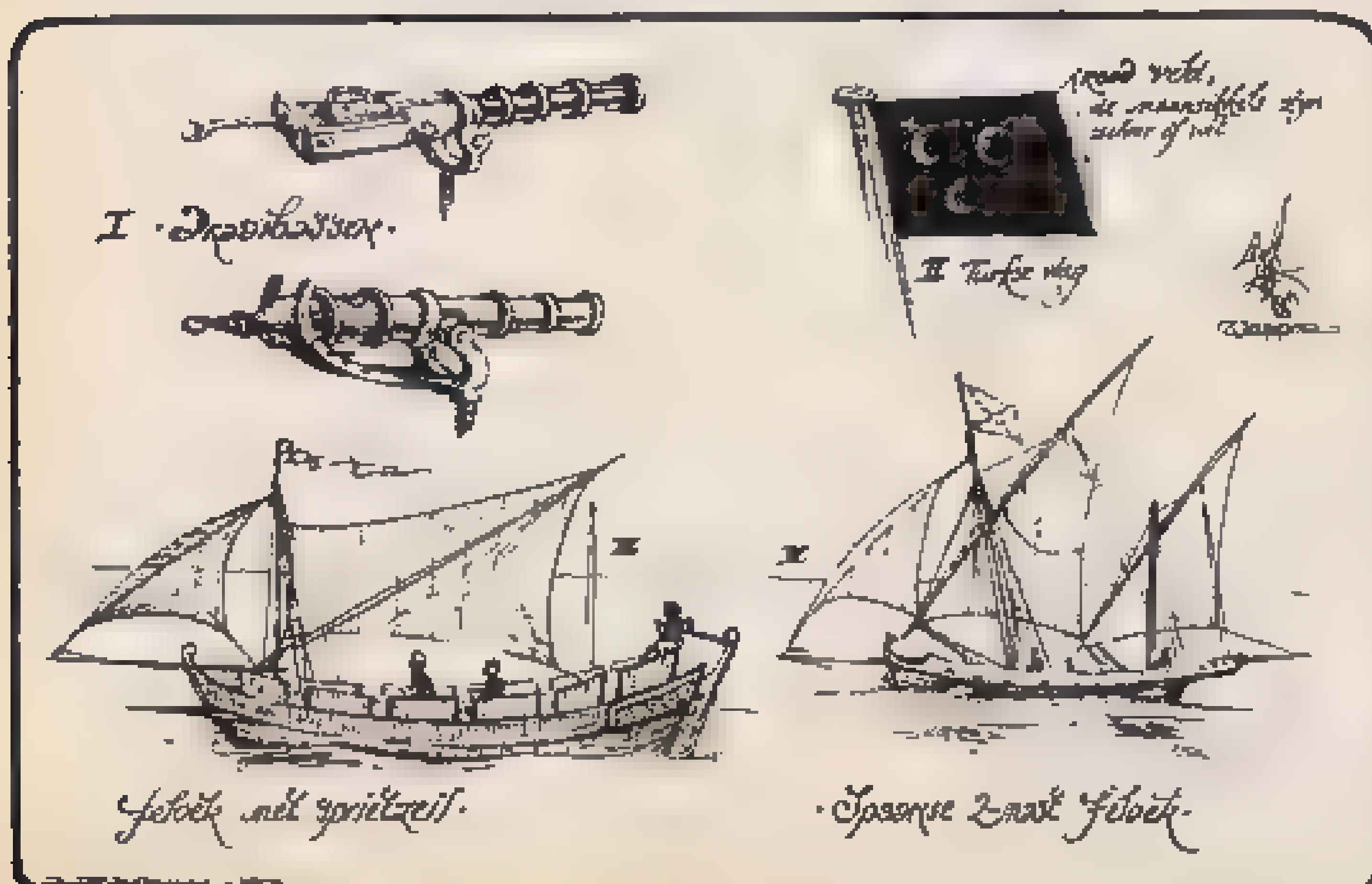

PIRATENSCHEPEN

· FELOEK ± 1650 ·

tekst en tekeningen: arne zuidhoek.

Admiraal de Ruyter schreef anno 1657 in zijn scheepsjournaal: „Kreeg omtrent Velez Malaga een kleine roofbark (felouk) in 't gezicht, die ons door (wind-) stilte ontroeide." De rover raakte met het donker worden zo dicht onder de wal dat De Ruyter, al op 13 vadem (23,4 meter) diepte gekomen, het niet geraden vond hem te achtervolgen.
Zo'n situatie zie je op de kleurenplaat.
Het is bladstil. Buiten bereik van een achtervolgend eskader heeft een roeiende feloek een Noordafrikaanse baai opgezocht.
Om een goed idee te geven van het latijnse tuig zijn de drie op haaievinnen gelijkende zeilen erbij getekend, maar in werkelijkheid hadden de zeelui de zeilen waarschijnlijk wel naar beneden gehaald. Dit gaf nl. aanzienlijk minder weerstand bij het roeien. Op de feloek links op het strand zie je hoe simpel het want is, vergeleken met een Westerse pinas: het wordt gevormd door de touwen die de mast steunen (staand want) en waarmee het zeil gehesen en naar de wind gesteld wordt (lopend want). De kleine feloek voert geen kanons, alleen een paar draaibassen (fig. 1). Deze schoten met schroot en veroorzaakten een enorme schade (averij) aan tuig en bemanning.
Op de voorgrond zijn twee mannen bezig aan een vlag zoals die door de Barbarijse Zeerovers werd gebruikt (volgens een seinboek van 1707, Rijksarchief Den Haag). Het lijkt erop dat een creatieve renegaat, d.i. een Christen die tot de Mohammedaanse godsdienst is overgegaan en meestal zijn vroegere geloofsgenoten fanatiek vervolgt, symbolen als de gevleugelde zandloper, doodskop met beenderen en getrokken kromzwaard heeft bedacht. Het zal dus wel een privé-vlag zijn. De officiële Turkse vlag hangt van de achtersteven (fig. II). De maansikkels op de spiegel van de feloek links duiden er eveneens op dat het schip in een Barbarijse haven (onderdeel van het Turkse Rijk) thuishoort.
Er zijn overigens vele aanwijzingen dat de primitieve scheepsbouwers hun eerste vaartuigen naar de magische maan modelleerden (drakars, prauwen, jonken etc.).
In de Middellandse Zee lag dat voor de hand, omdat de maansikkel daar als een schip over de horizon vaart (zie b.v. de Nijlschepen). De Japanners schrijven „maru" (= volledigheid, volle maan) achter elke scheeps-[illegible]
De feloek (felonk, felucca) was een klein, wendbaar scheepje, soms nauwelijks groter dan een sloep. In dat geval voerde ze slechts één sprietzeil, al dan niet met een stagfok (fig. III). Onder latijns tuig (fig. IV en kleurenplaat) voldeed ze aan vele eisen voor een zeeroversschip: snelheid, geringe diepgang en beweeglijkheid als roeischip. Alleen een brute dosis aanvalswapenen moest de feloek ontberen.
Daarom had dit roofdier van de Middellandse Zee een massa vechtlustige piraten aan boord en die enterden vlotweg, zonder enige taktiek of overleg. Ze gingen er vanuit dat hun overmacht uiteindelijk wel de doorslag zou geven. Daarbij kwam dat ze niet gauw bang waren. De boorden waren hoog opgetrokken om de enterploeg zo lang mogelijk dekking te geven.
De feloek werd karveel-gebouwd en heeft veel gemeen met andere Middellandse Zee-vaartuigen. Zoals de Drakar bezat ze een lang spits weglopend achterschip (zeeg) en ondervond daarom weinig hinder van het langsstromende water. Dit was bovendien ideaal bij achteropkomende zeeën, daarom zeilde ze gemakkelijk voor de wind.
De eerzame Europese koopvaarders in de Levant-handel (Levant = het Oosten gerekend van Italië uit, speciaal de kusten van Klein-Azië, Egypte en Syrië) kregen grijze haren van dit puike scheepje.

MET BLOTE VOETEN IN HET ZADEL

door
J. K. Lankhorst

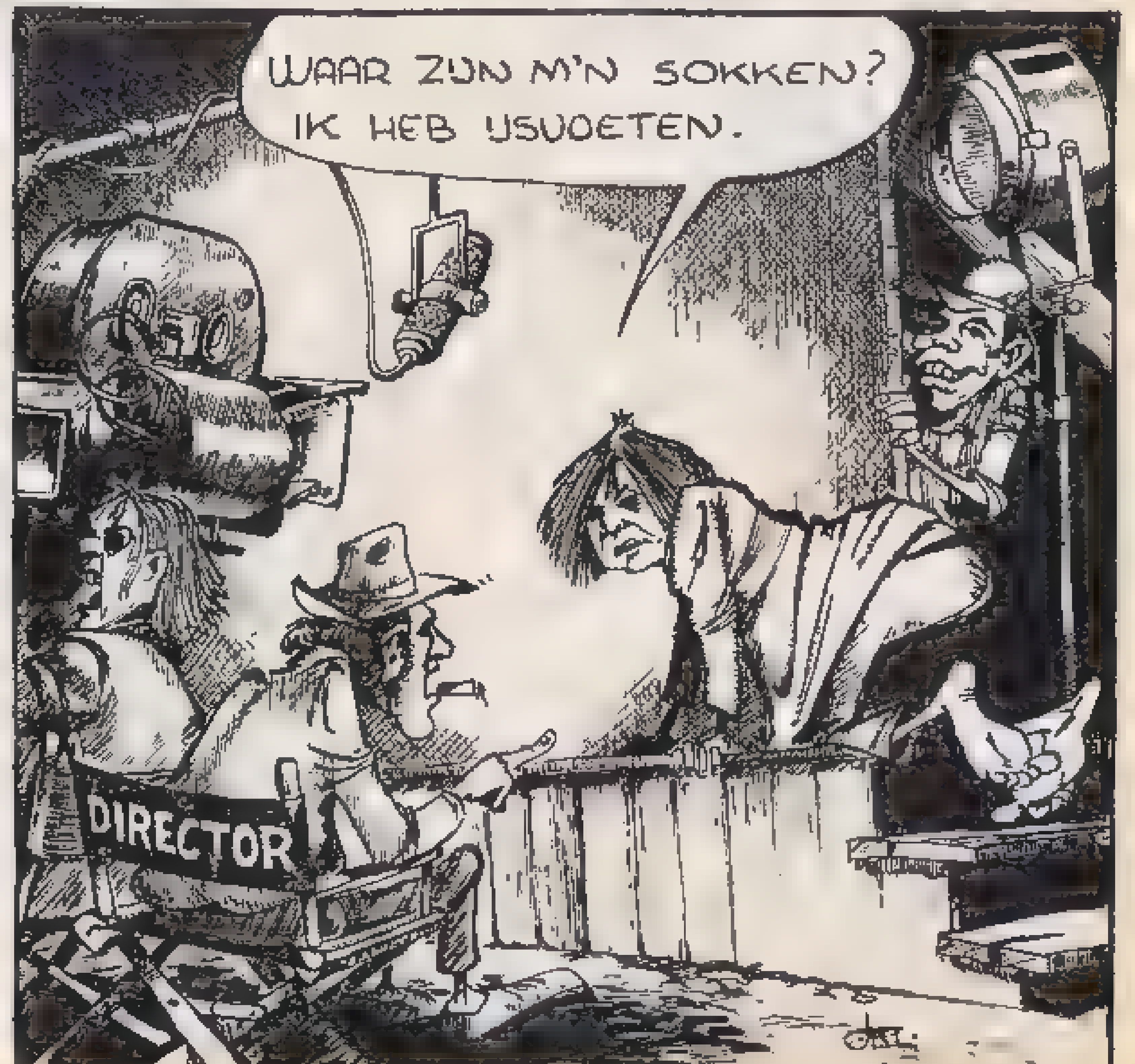

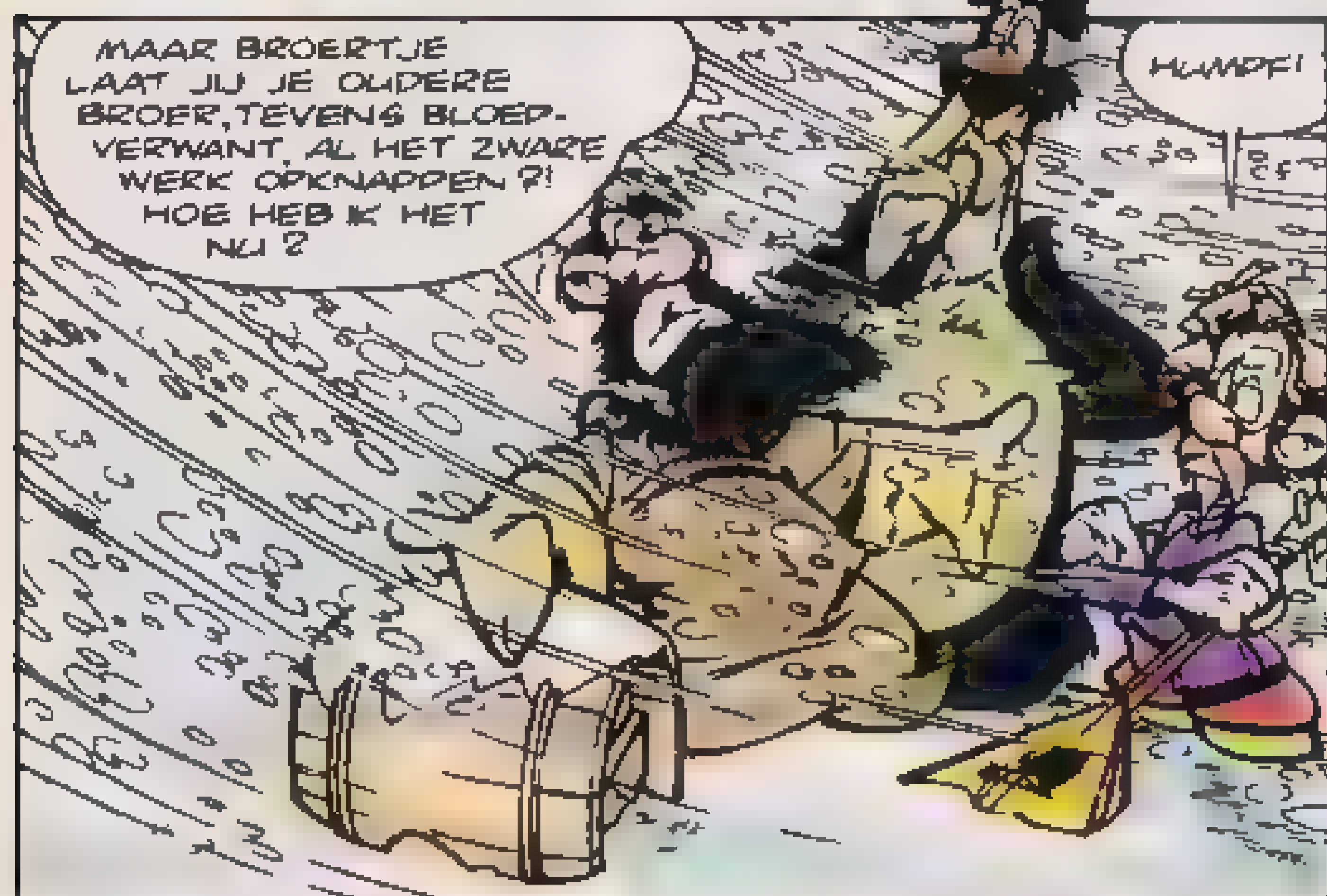

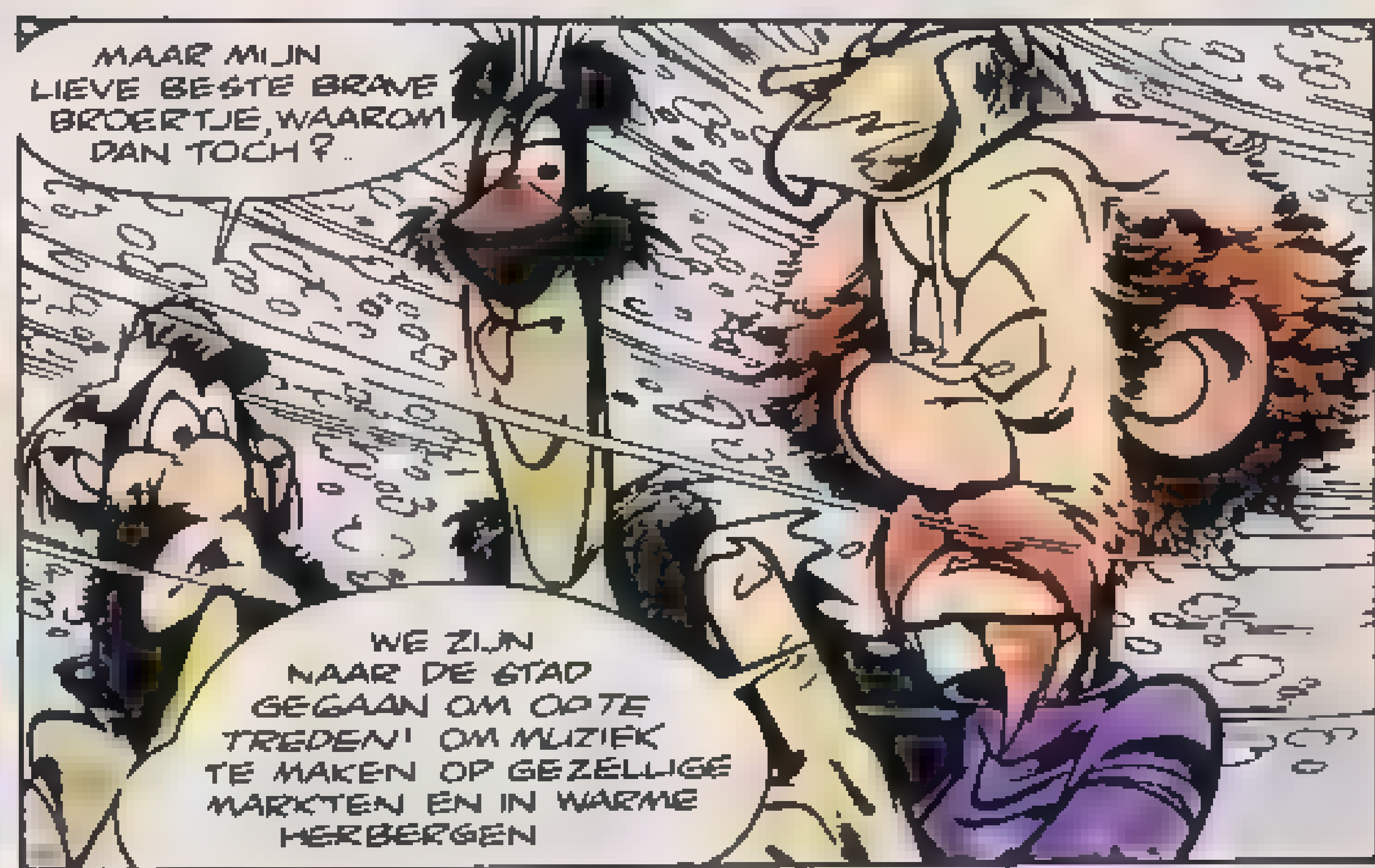
de BROERTJES SAMOVAROF & Co

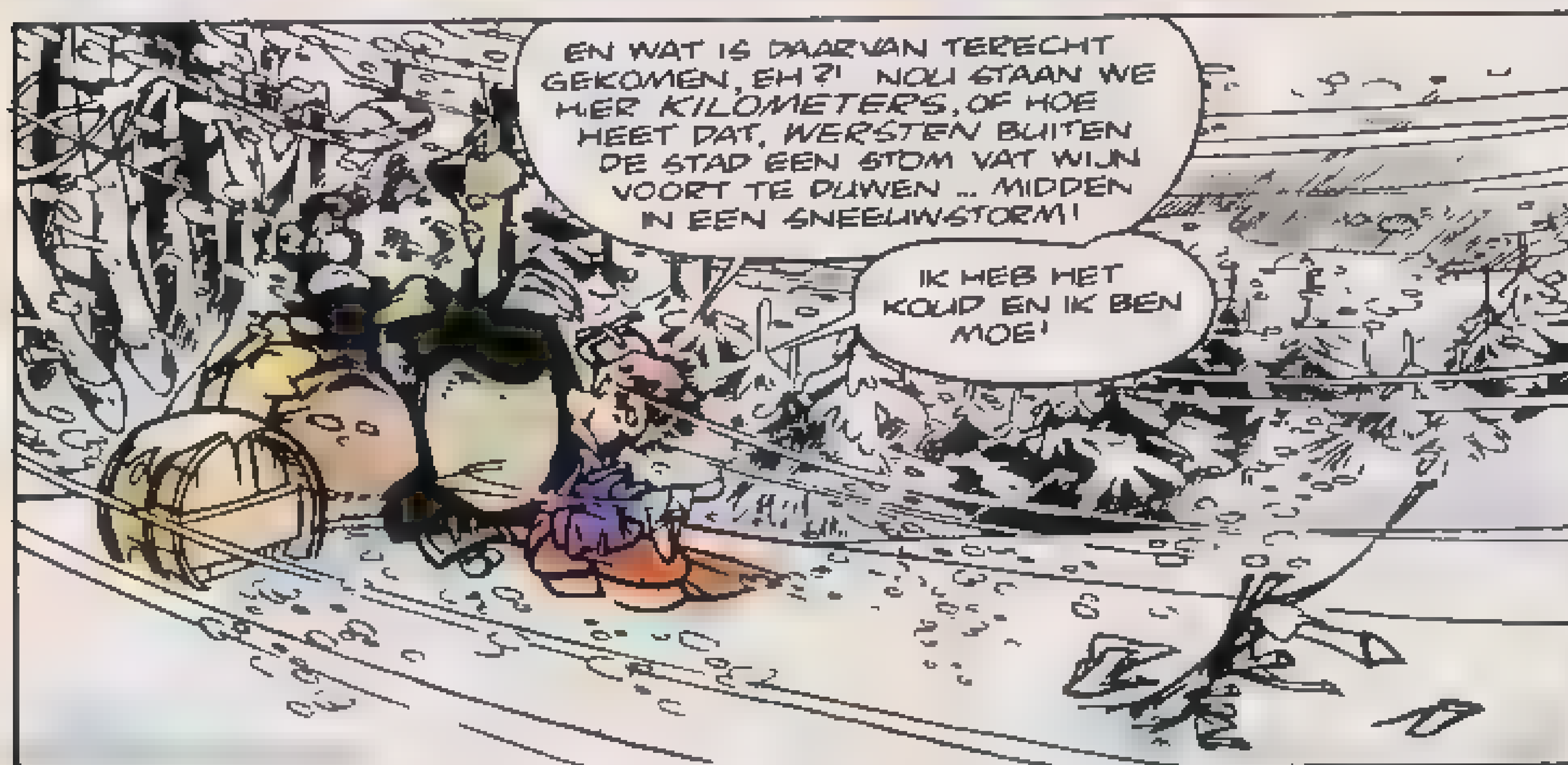
HOFLEVERANCIERS IN ZANG & DANS

DE EERSTE ECHTE, ONVERVALSTE EASTERN

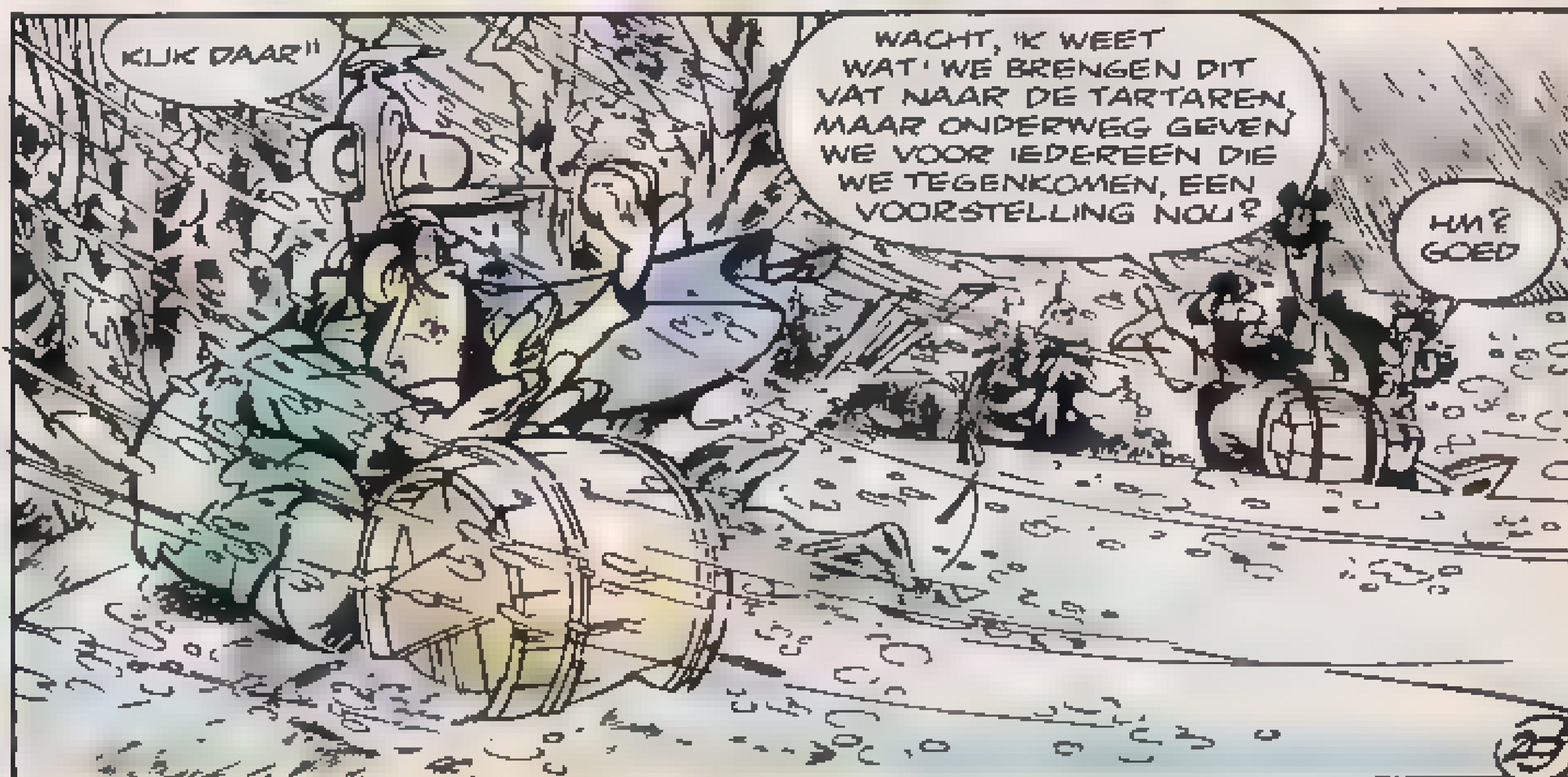

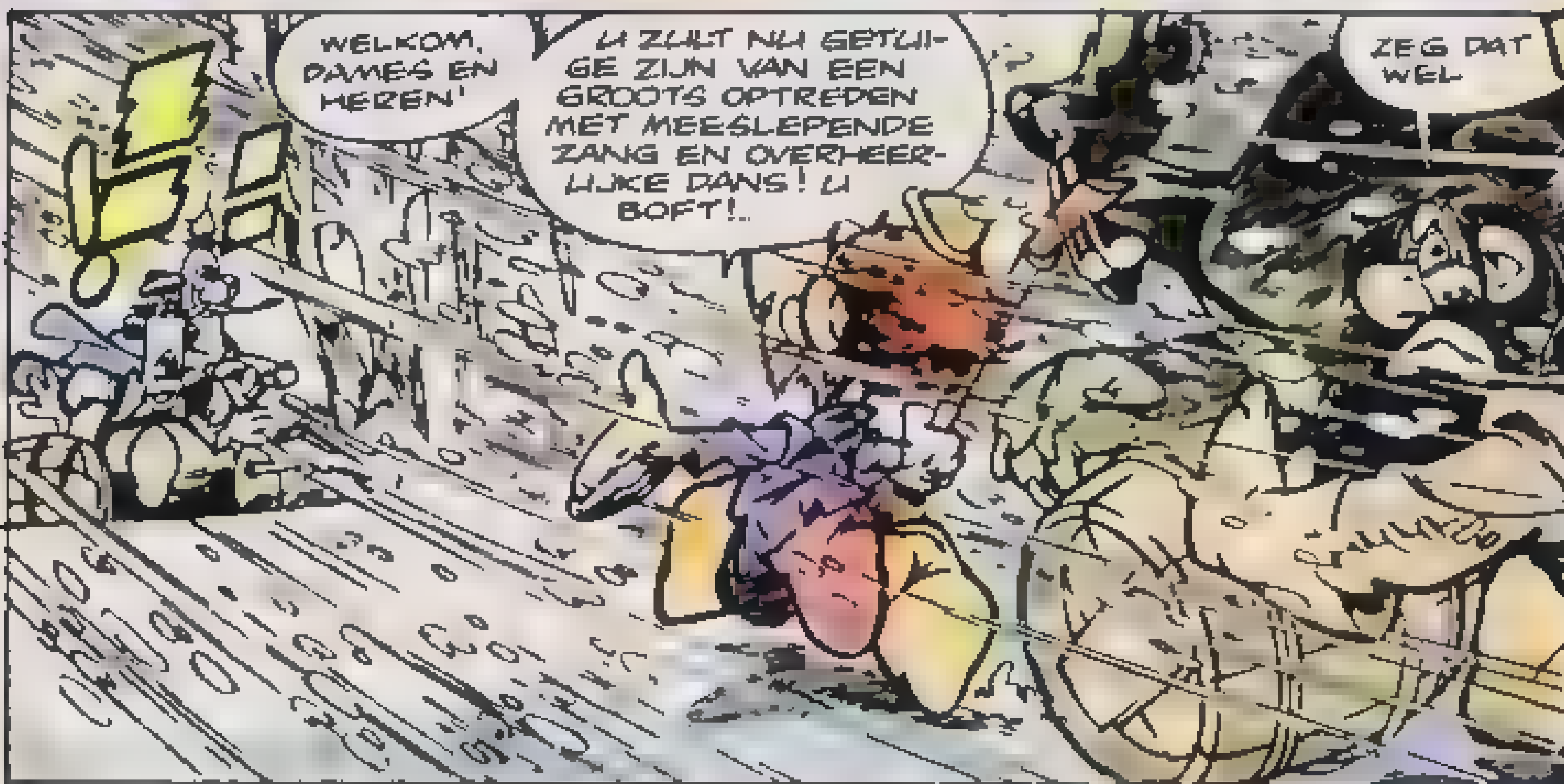

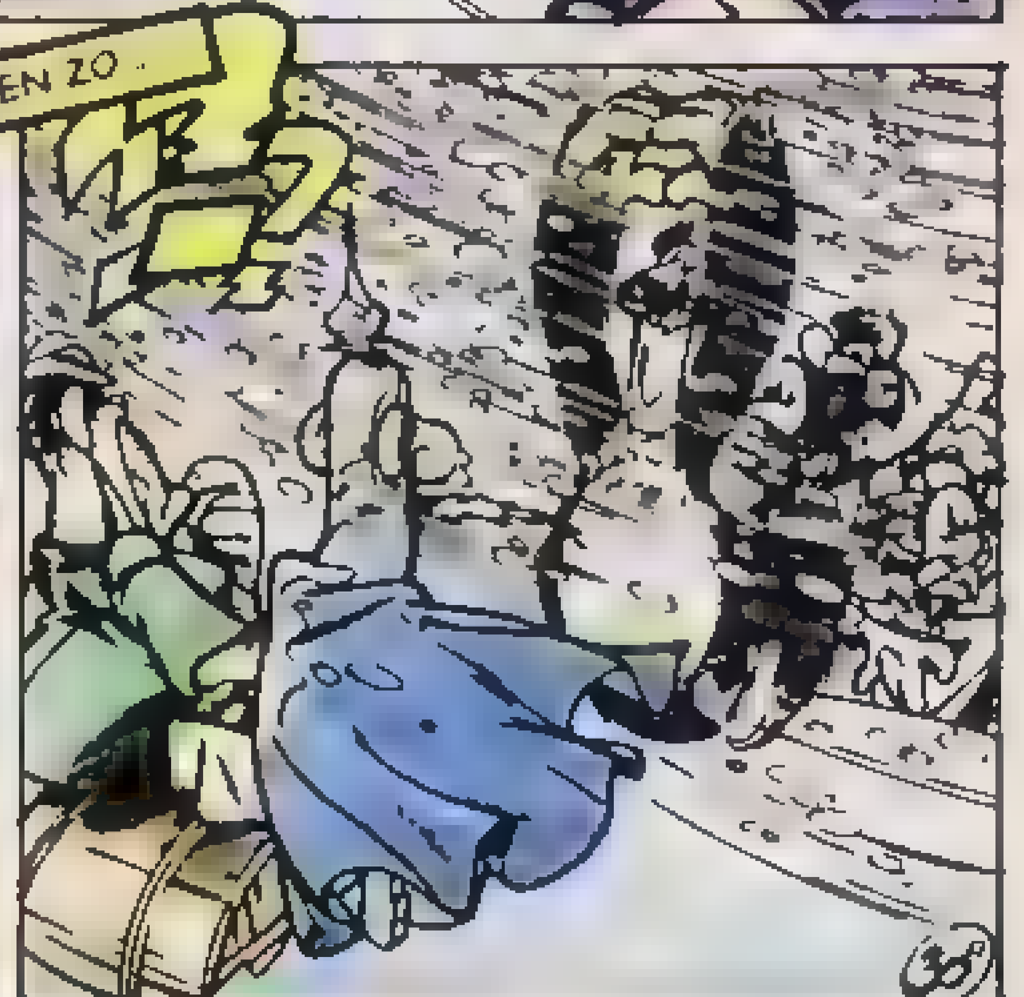
HET GESCHENK VAN DE TSAAR

KLEUR: MARIANNE VELDHUIZEN

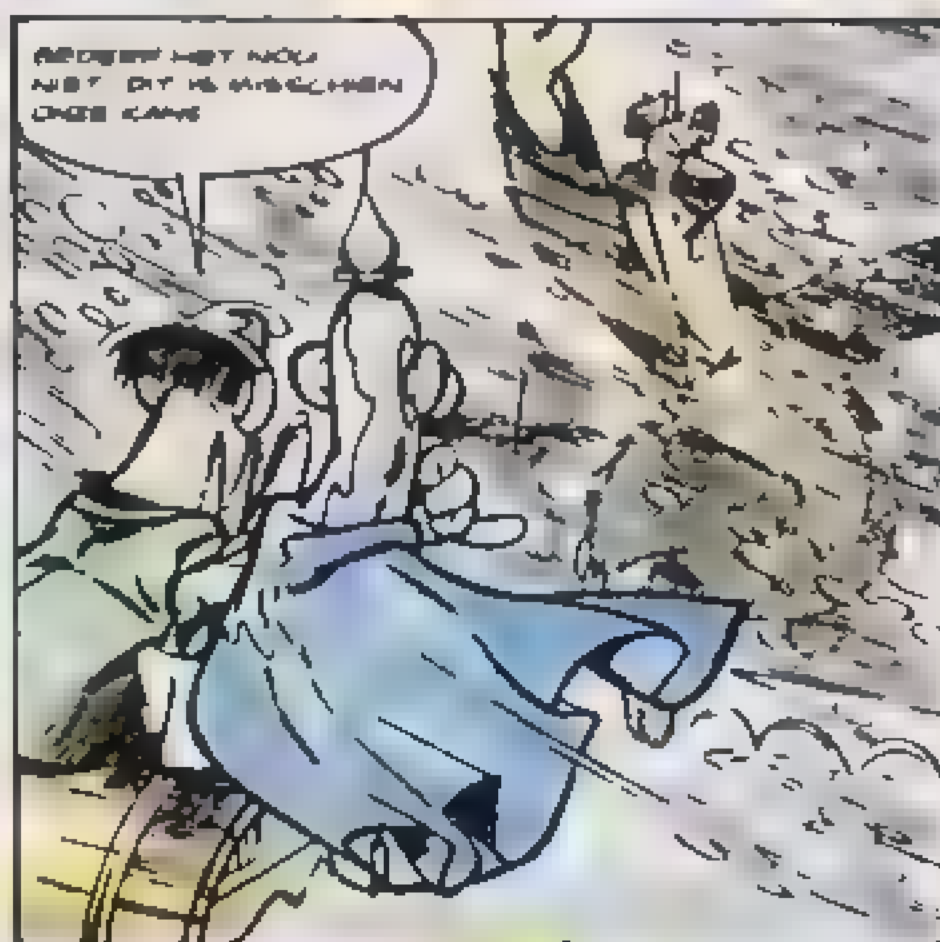

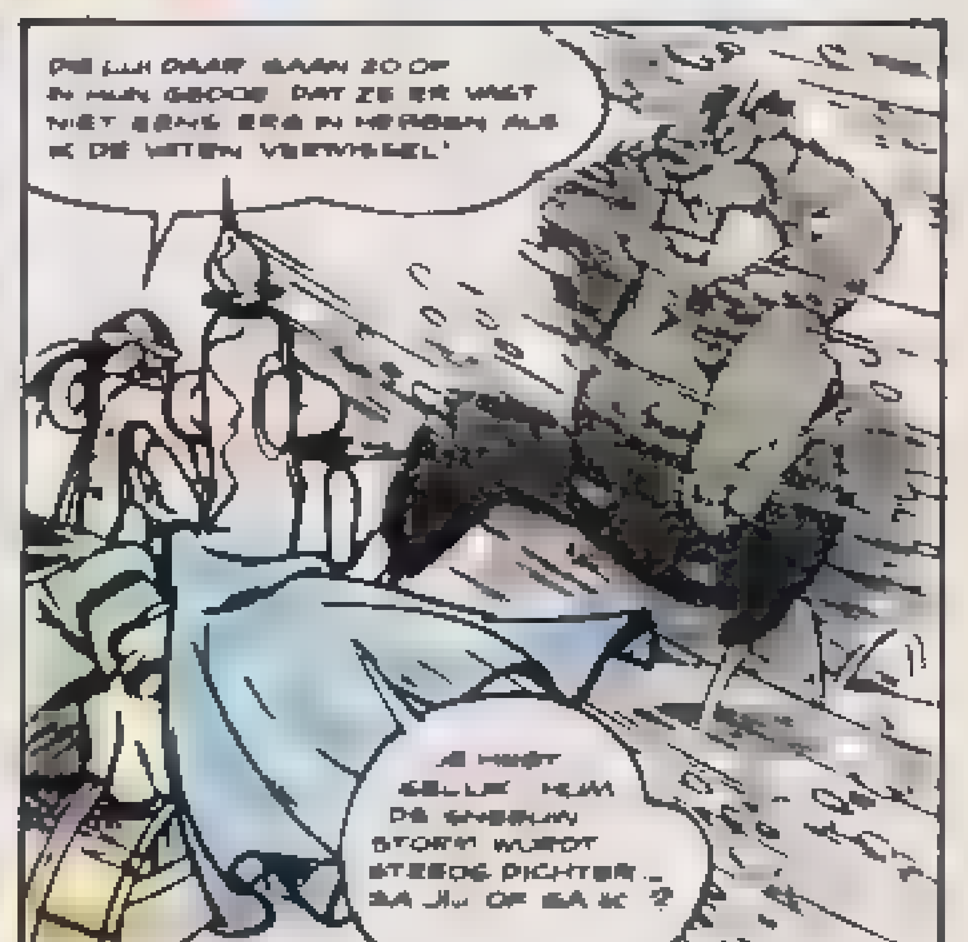

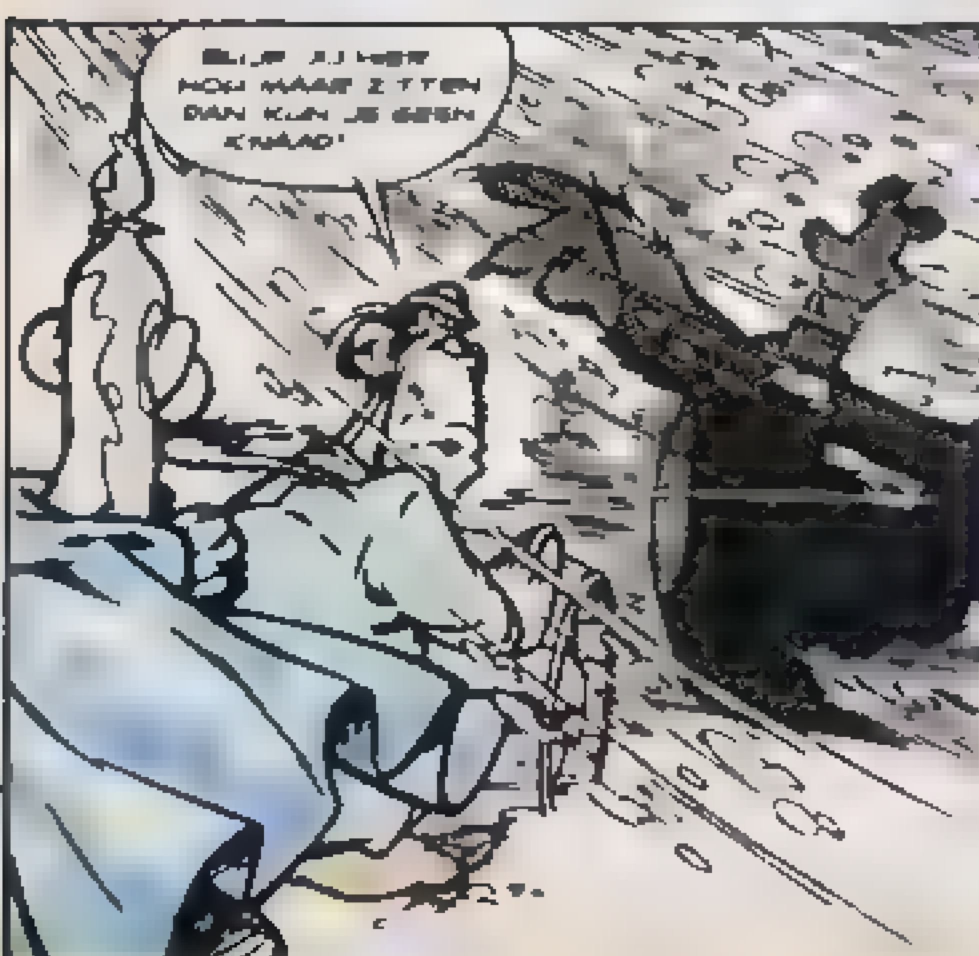

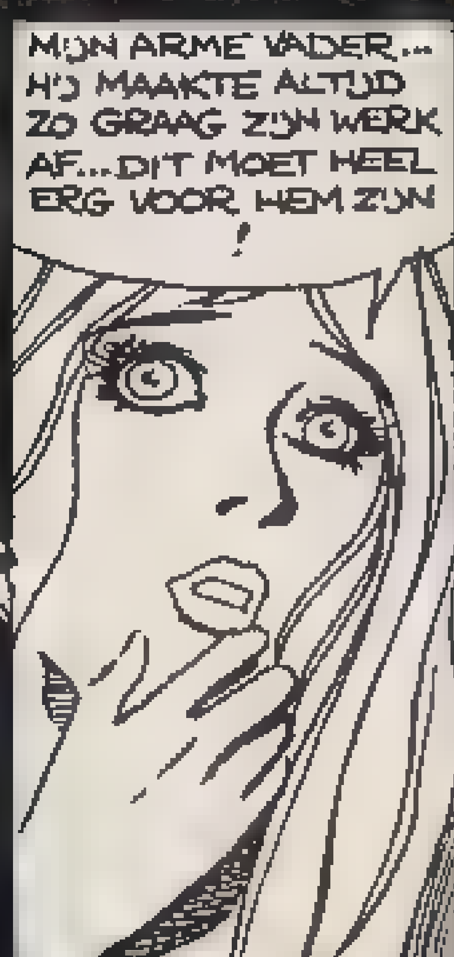

KRAAIENHOVE

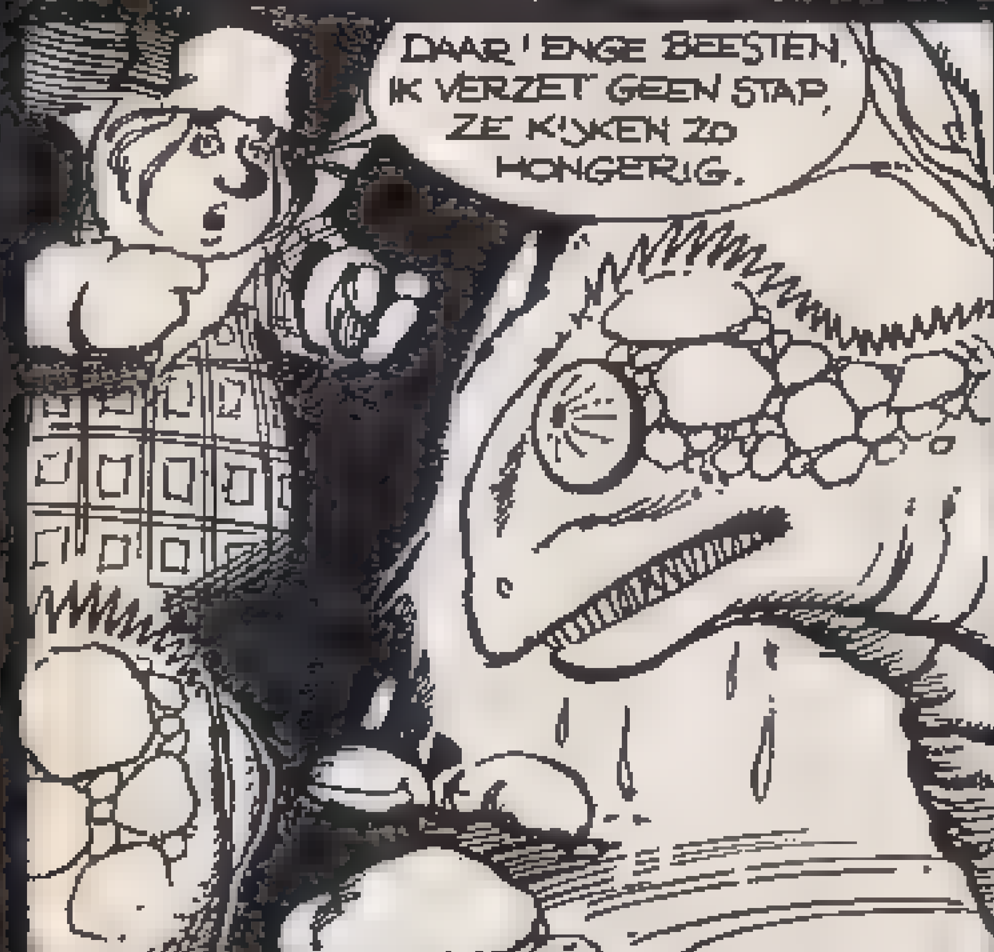

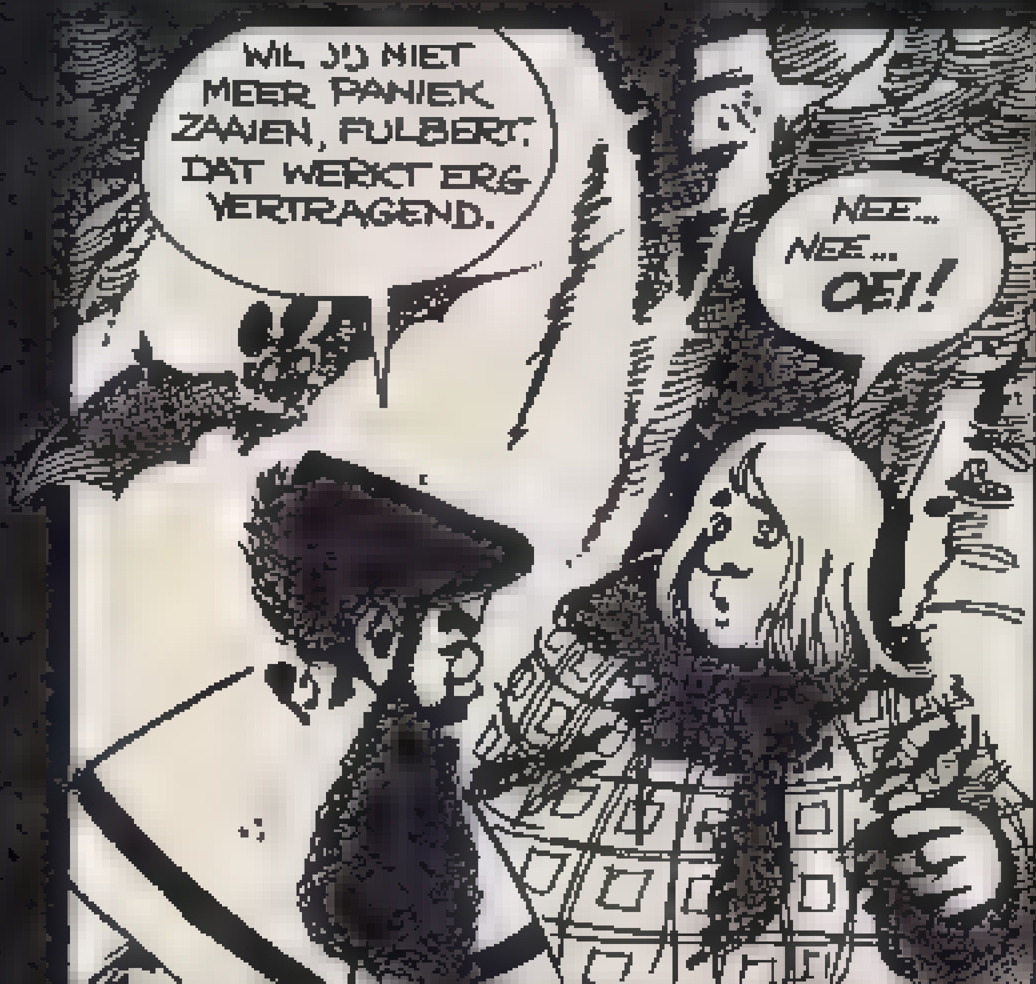

DOOR
WILLY LOHMANN

het urtonium

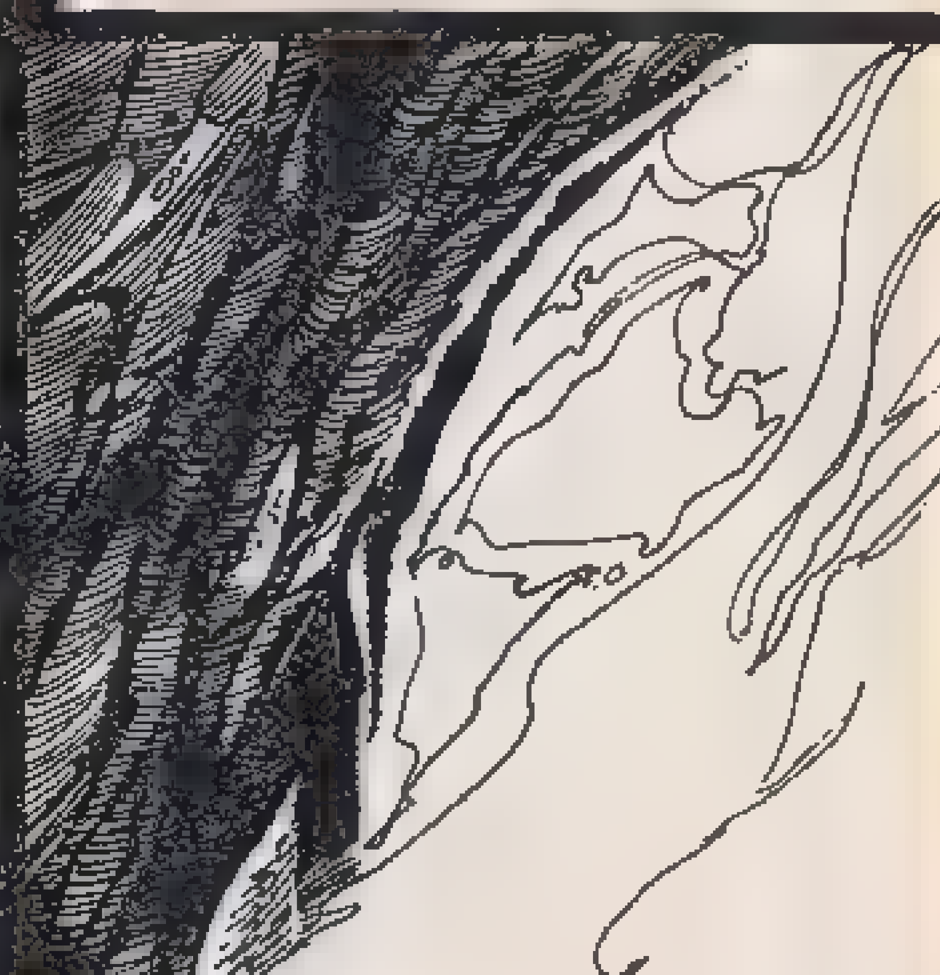

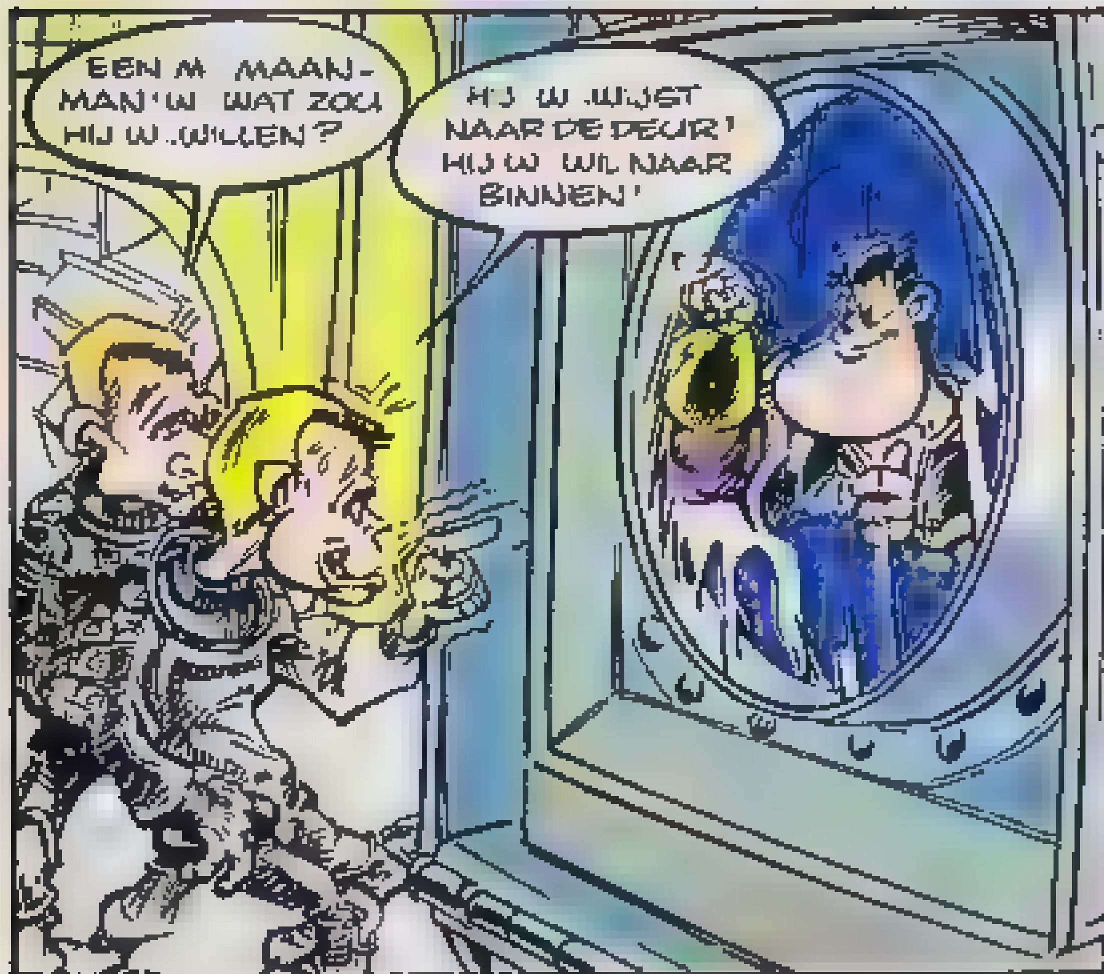

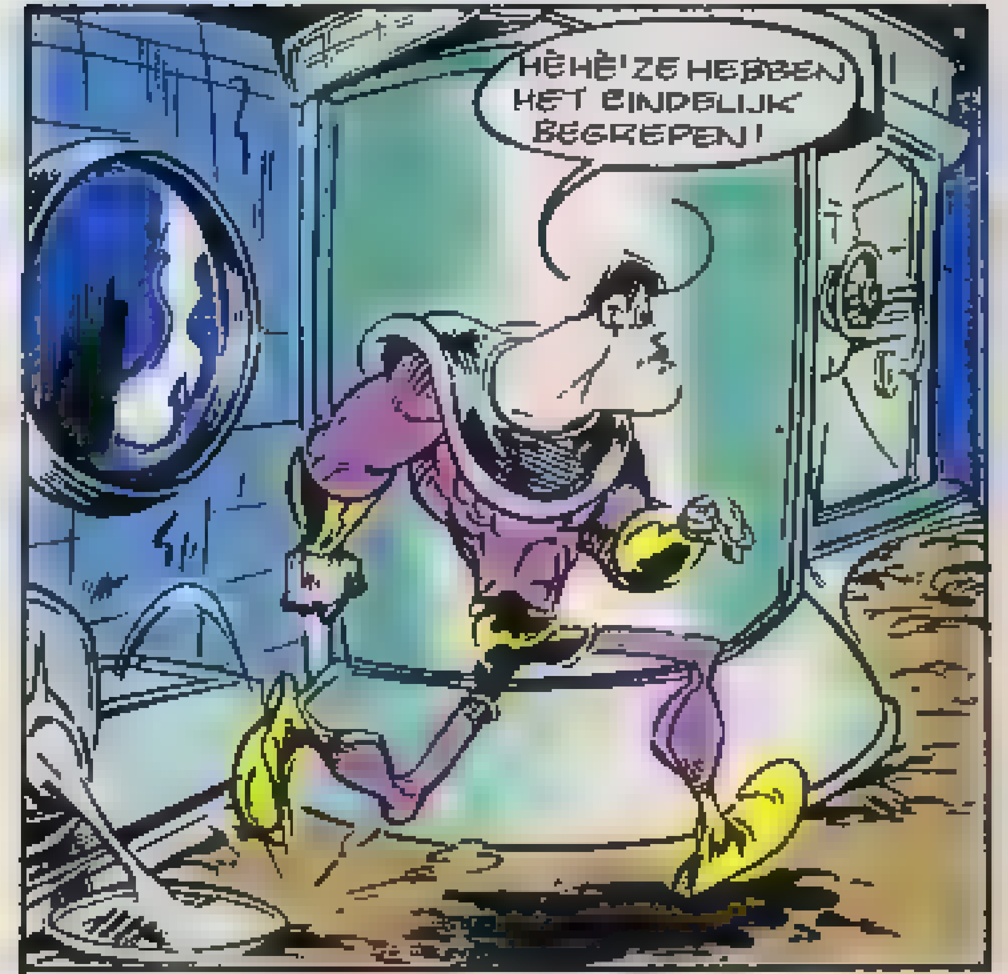

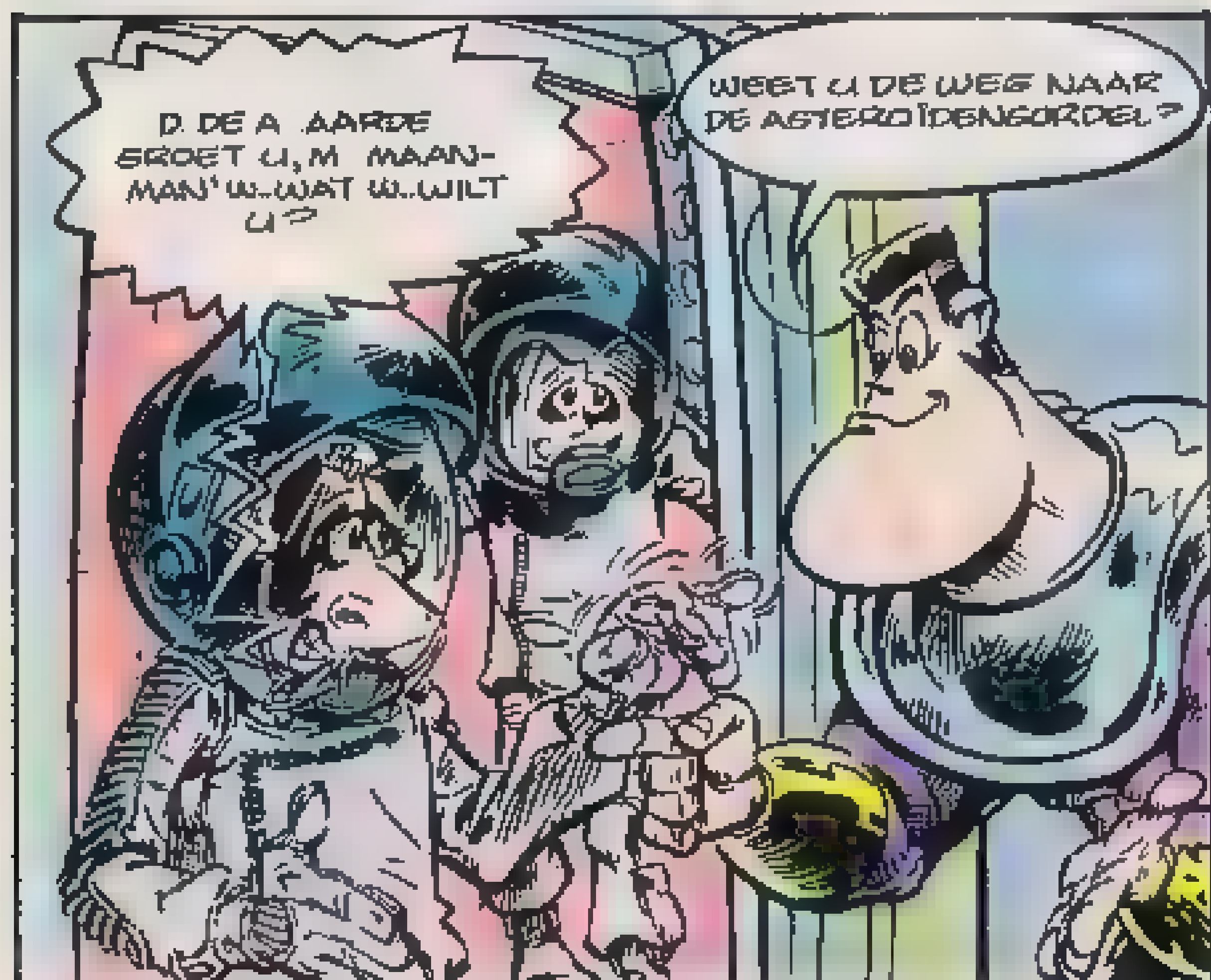
WORDT VERVOLGD

BLOOK

EEN M. MAAN-MAN! W. WAT ZOU HIJ W..WILLEN?
HIJ W..WIJST NAAR DE DEUR! HIJ W. WIL NAAR BINNEN!

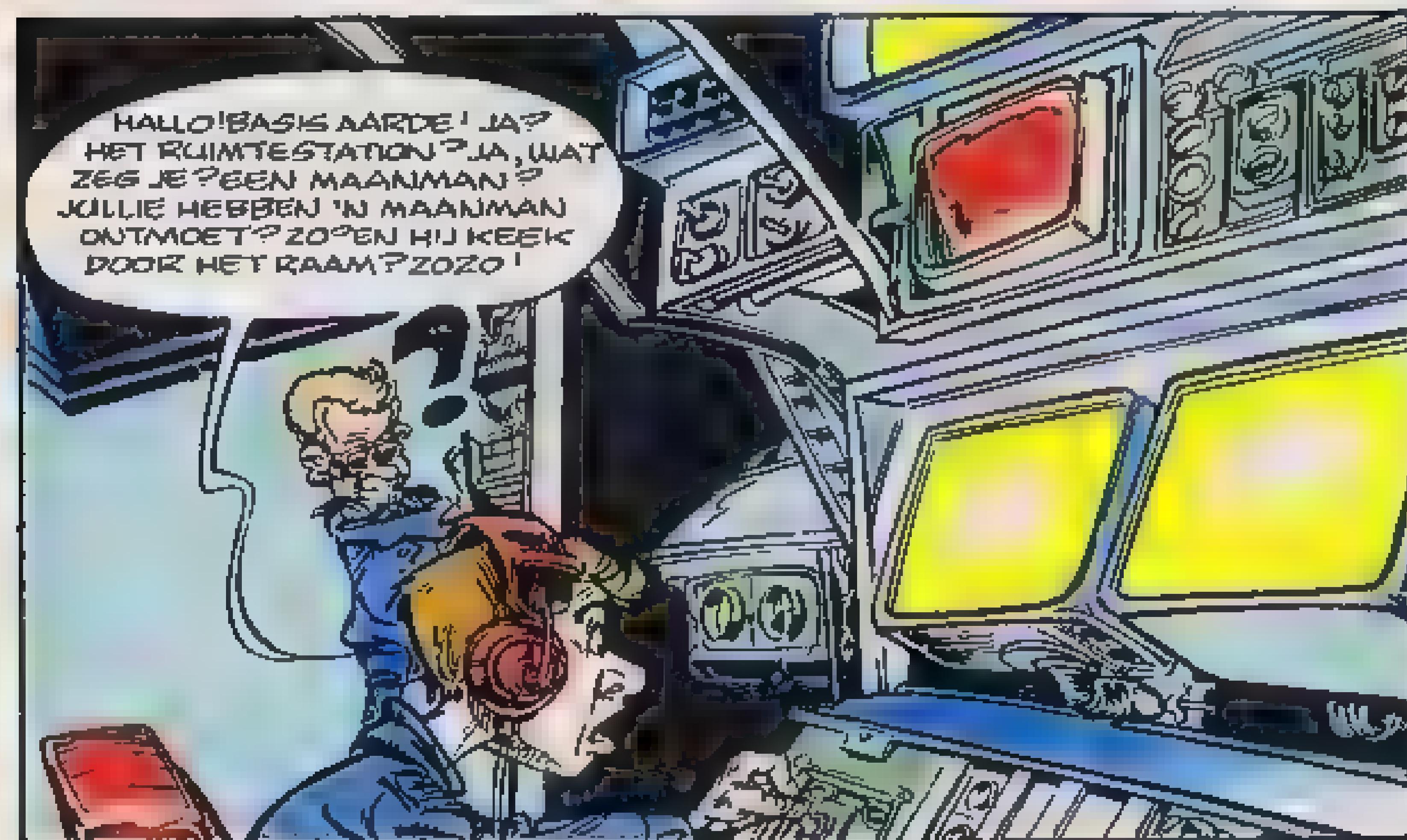

V. VOORUIT! LATEN WE O. OPENDOEN! WE M. MOETEN DE EER V. VAN DE AARDE H..HOOGHOUDEN!
G..GA JIJ MAAR VOOR! IK D. DEK JE WEL IN DE RUG!

HÈHÈ! ZE HEBBEN HET EINDELIJK BEGREPEN!

D. DE A. AARDE GROET U, M. MAAN-MAN! W..WAT W..WILT U?
WEET U DE WEG NAAR DE ASTEROÏDENGORDEL?

D. DE ASTEROÏDEN-GORDEL? HA, JA! J. JUIST! D.. DAARHEEN! VOORBIJ M. MARS EN DAN NAAR RECHTS! K. KAN NIET MIS!
BEDANKT!

MAANMAN? IK VRAAG ME AF, WAT ZE OP DÁT IDEE BRACHT?
DE AARDE! VLUG! ZOEK CONTACT MET DE AARDE!!
7A

HALLO! BASIS AARDE! JA? HET RUIMTESTATION? JA, WAT ZEG JE? EEN MAANMAN? JULLIE HEBBEN 'N MAANMAN ONTMOET? ZO? EN HIJ KEEK DOOR HET RAAM? ZOZO!

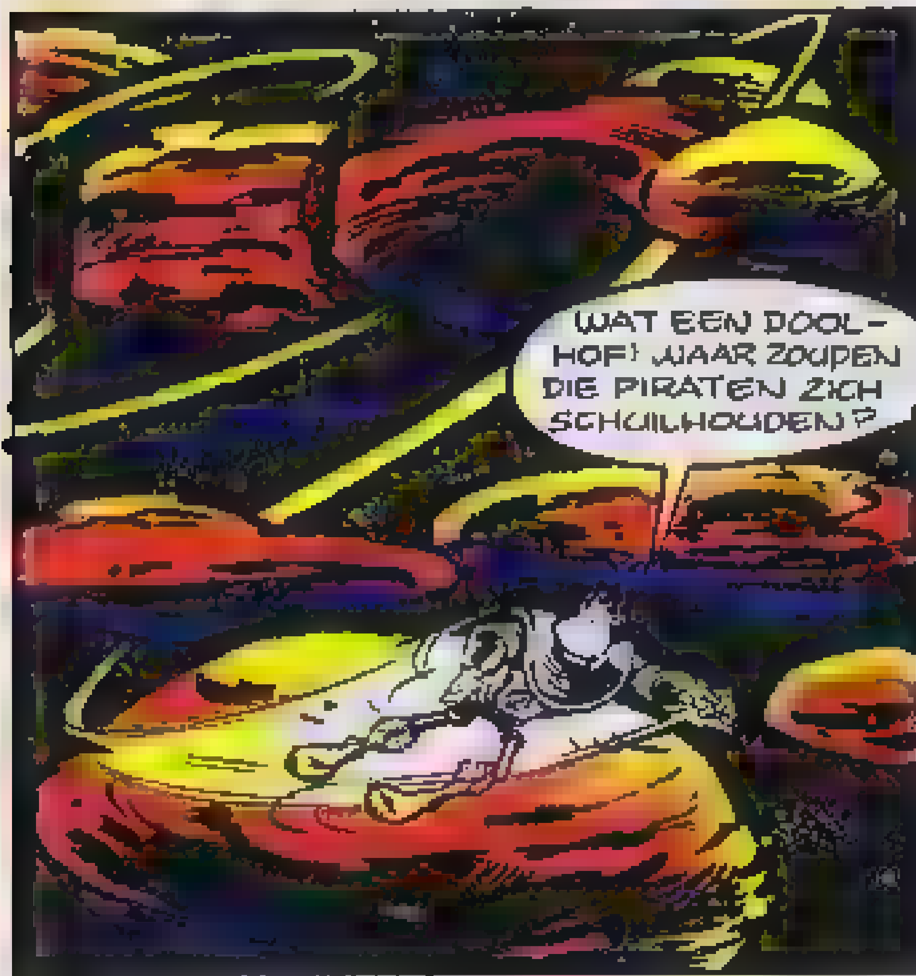

JA! EN HIJ VROEG DE WEG NAAR DE ASTEROÏDEN!
ZO! DE WEG NAAR DE ASTEROÏDEN? EN WAAROM?
WETEN WIJ VEEL! MISSCHIEN HEEFT HIJ DAAR FAMILIE WONEN!

FAMILIE, HÈ? JUIST! BLIJF WAAR JULLIE ZIJN!
LAAT ONMIDDELLIJK DE MAANBASIS AFLOSSEN! STUUR EEN DOKTER MEE! EN EEN PAAR DWANGBUIZEN! MISSCHIEN ZIJN ZE GEVAARLIJK! VLUG!

INTUSSEN
ALS DIE LUI HET GOED HADDEN, MOET DIT DE ASTEROÏDENGORDEL ZIJN!
7B

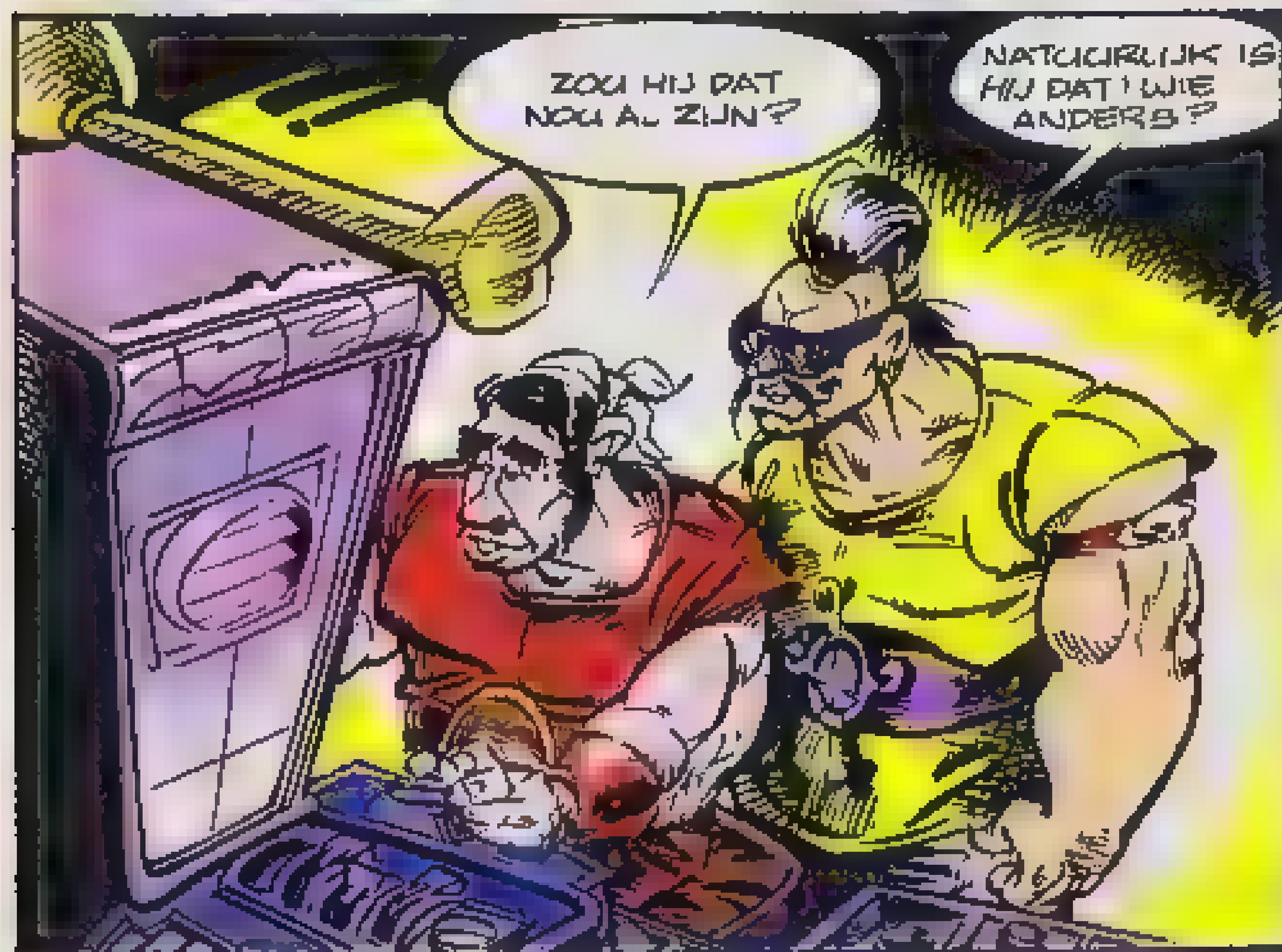
TEKENINGEN: JOHNN BAKKER
TEKST: DICK MATENA
KLEUR: PHILIP SOHIER

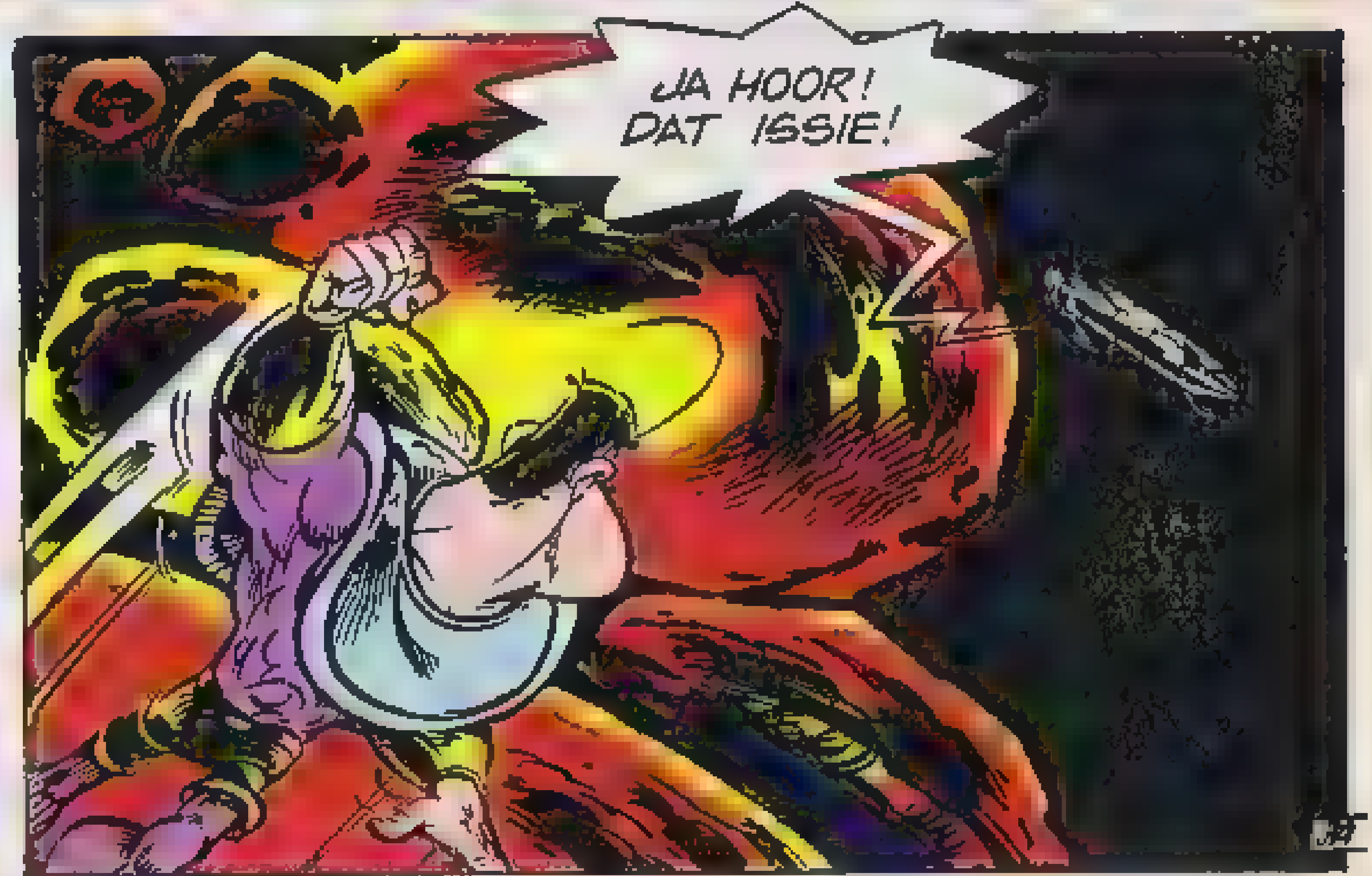
de ruimtepiraten

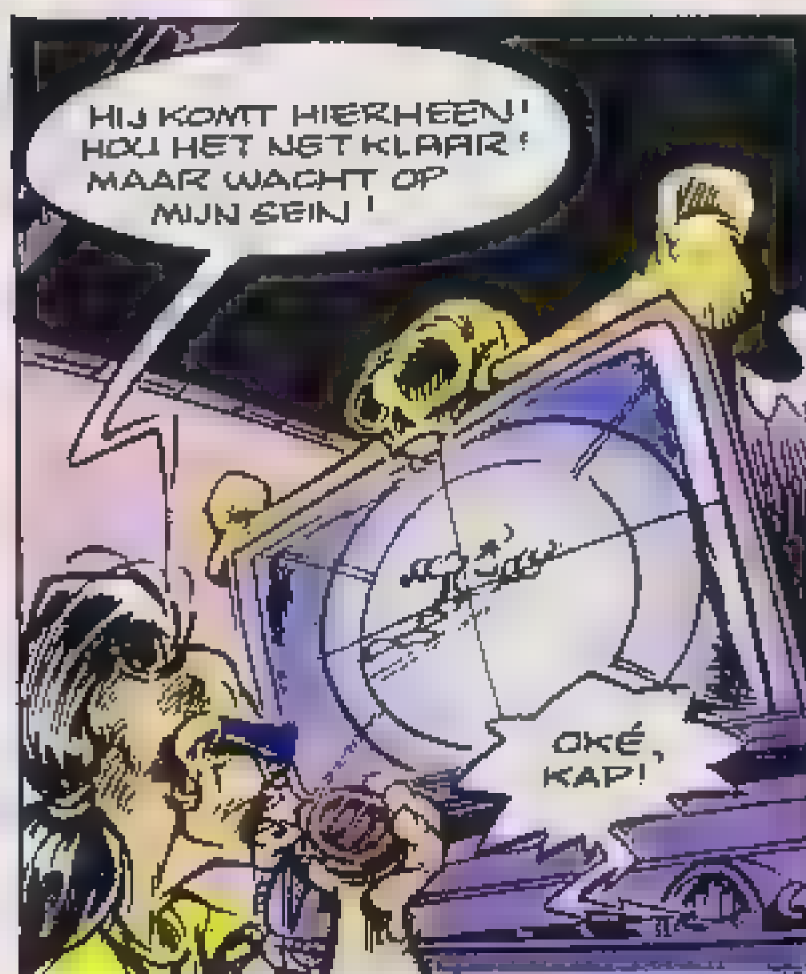

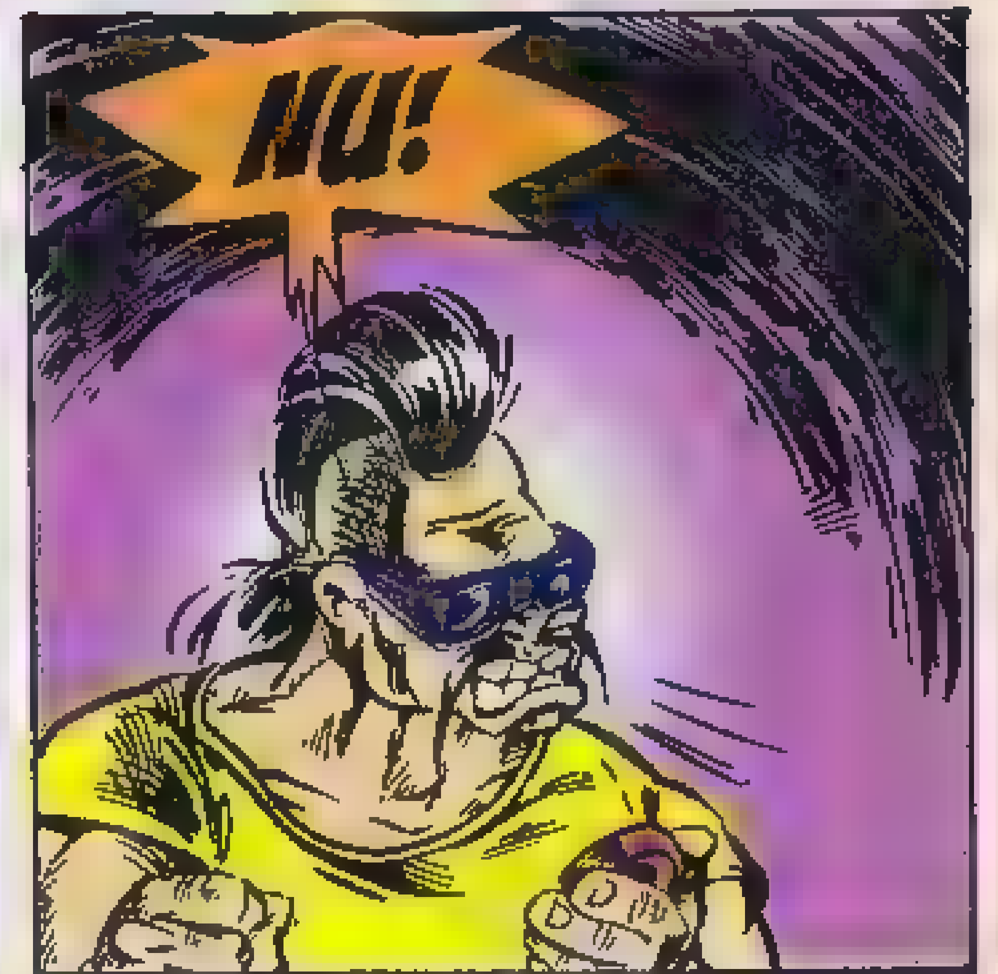

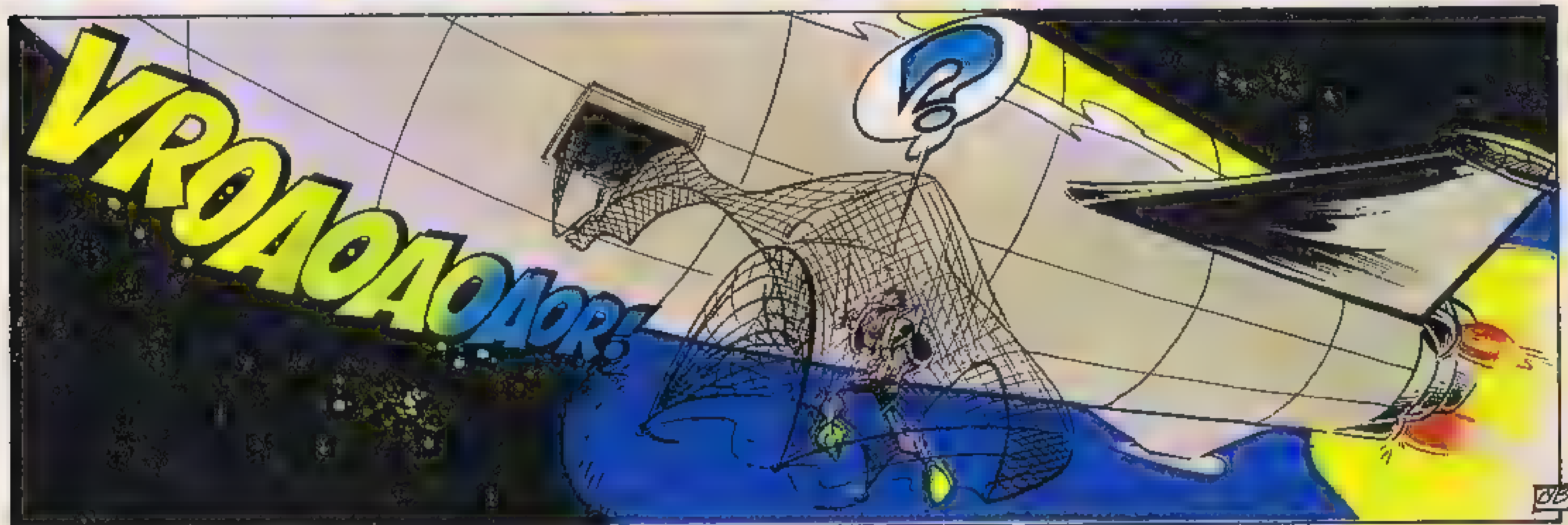

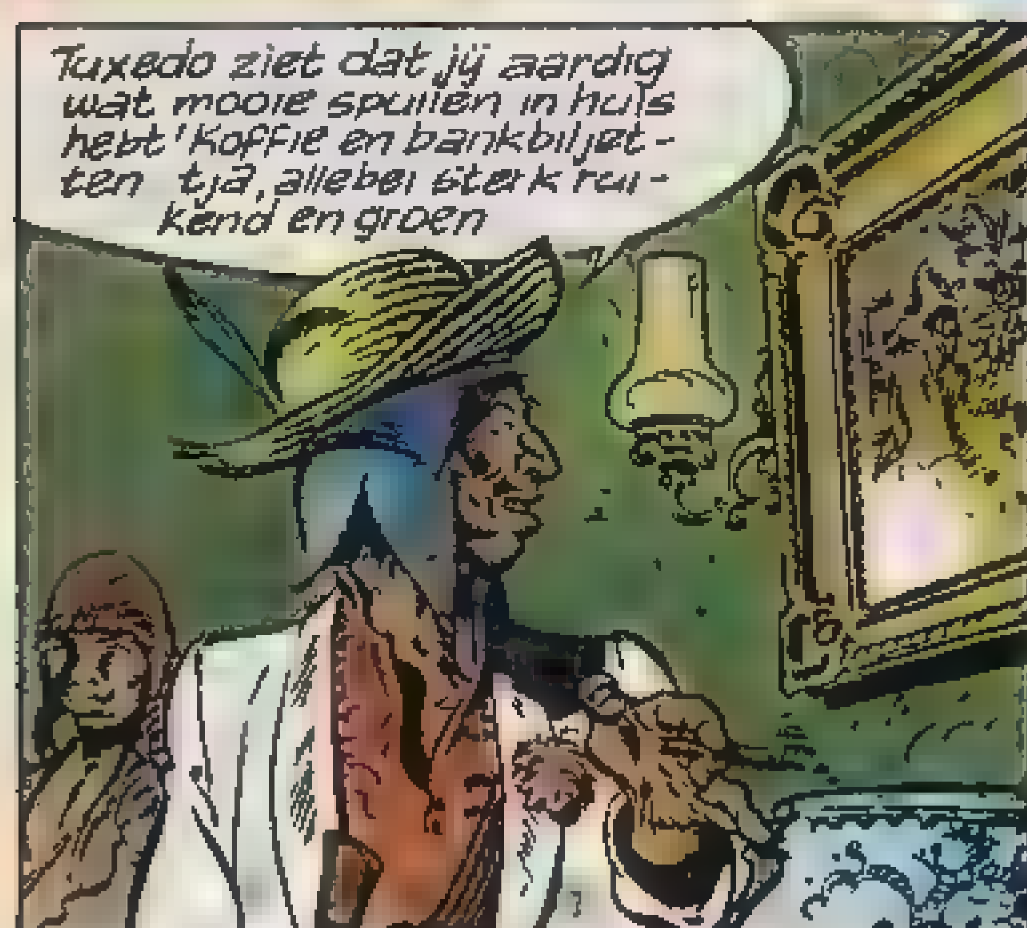
WORDT VERVOLGD

ROB PALLAND

TEKENINGEN: HERMANN
TEKST: GREG
VERTALING: ANNEMARIE BROEK

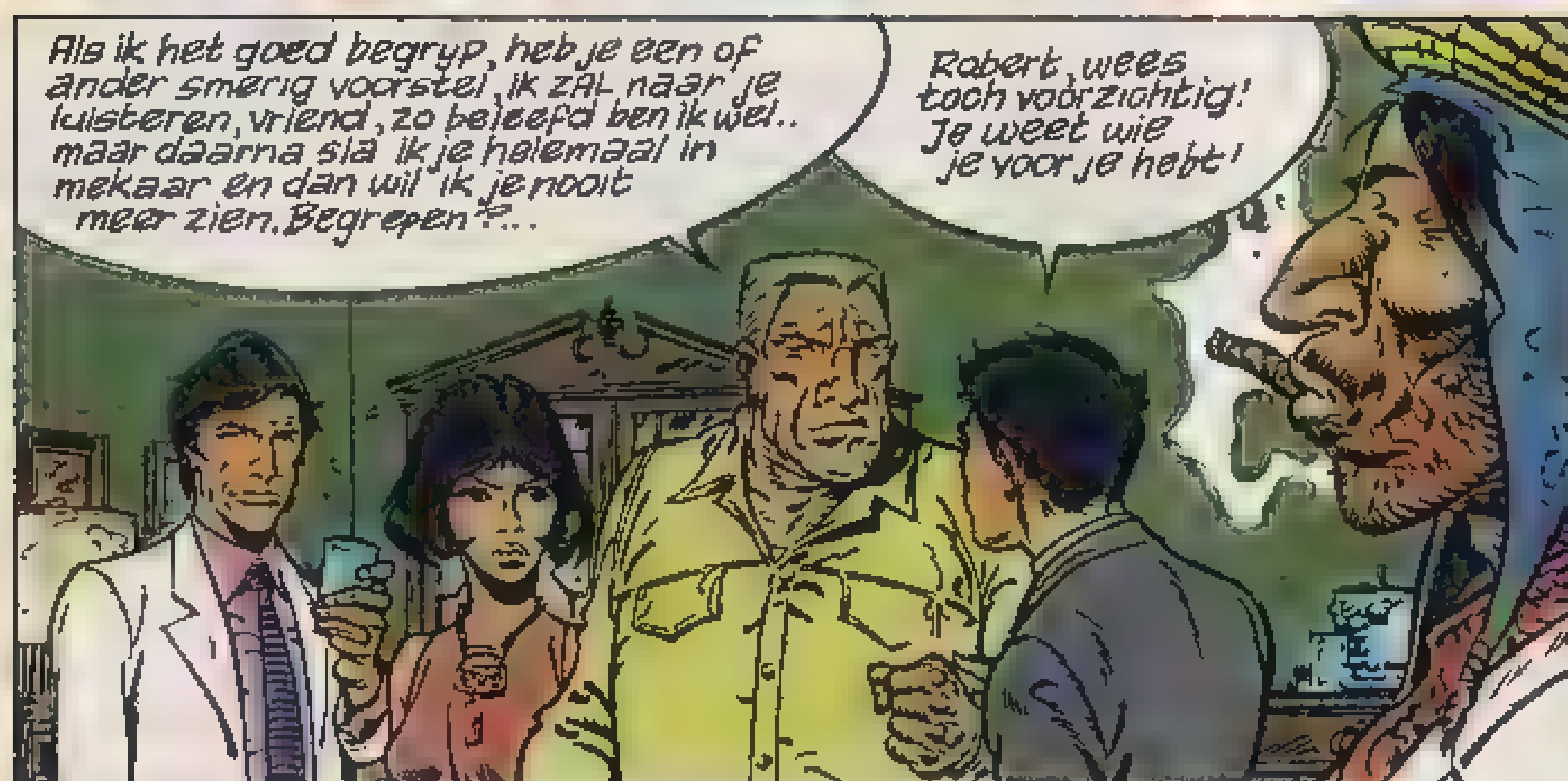

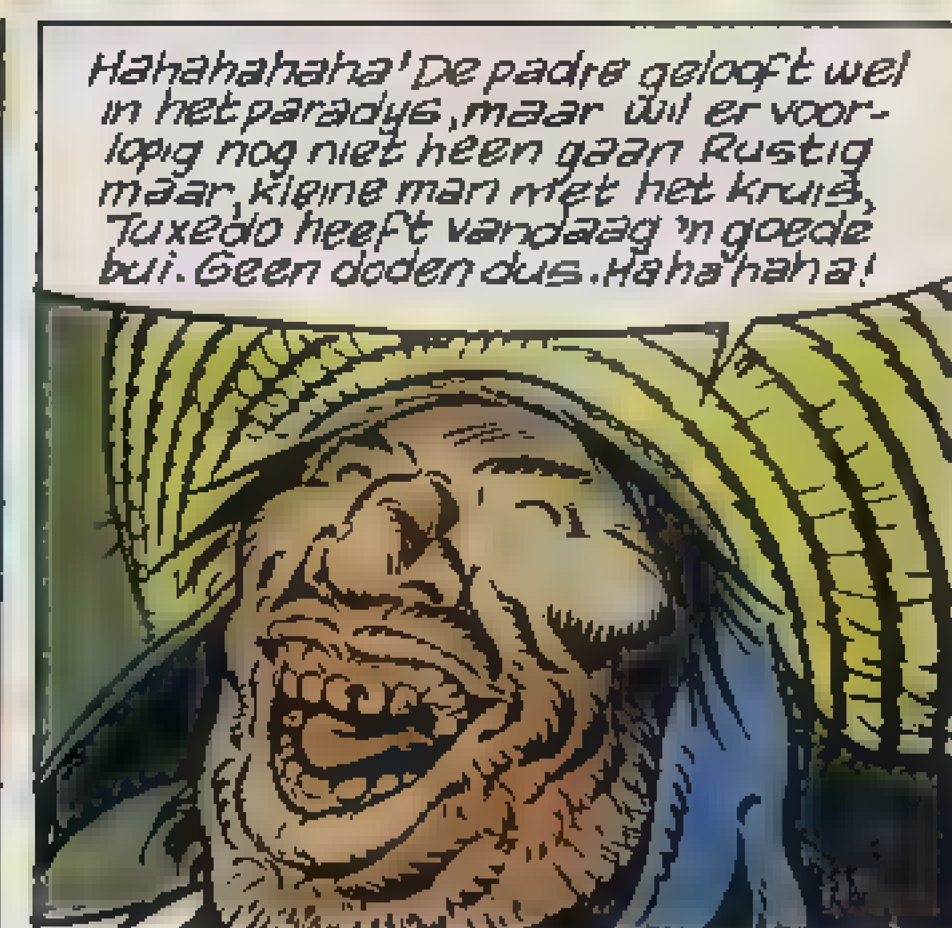

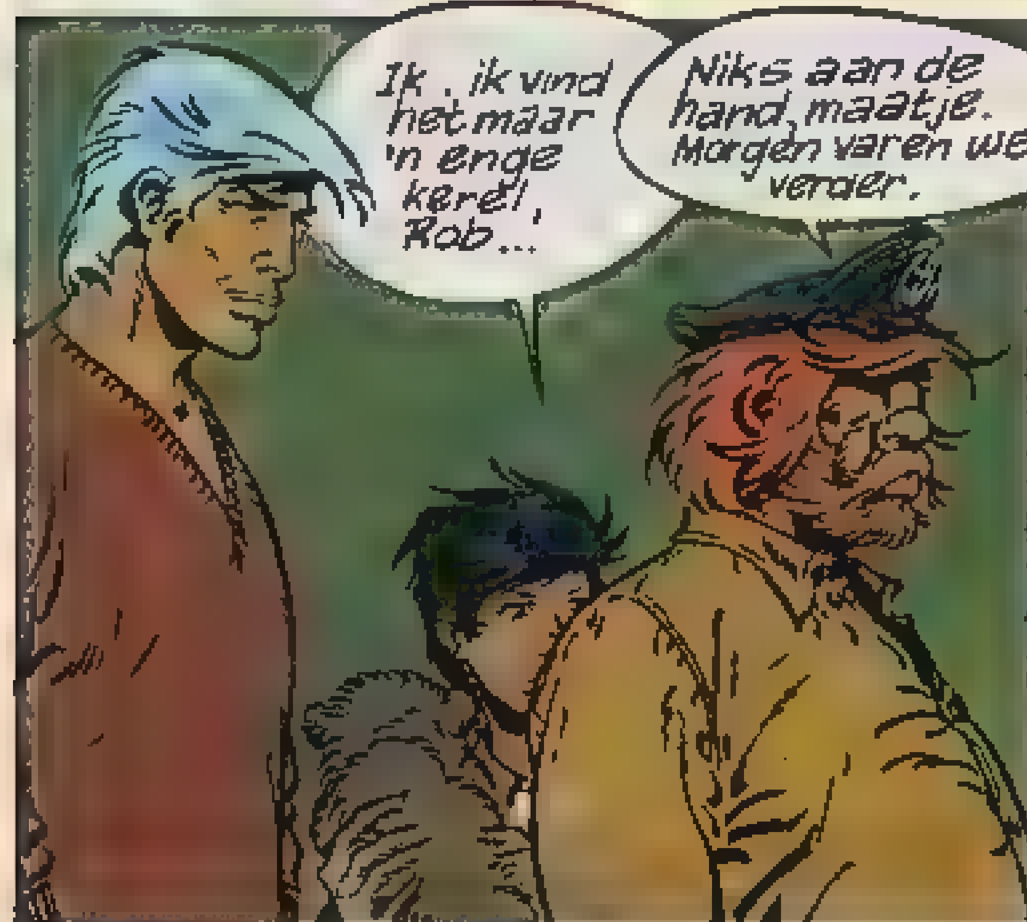

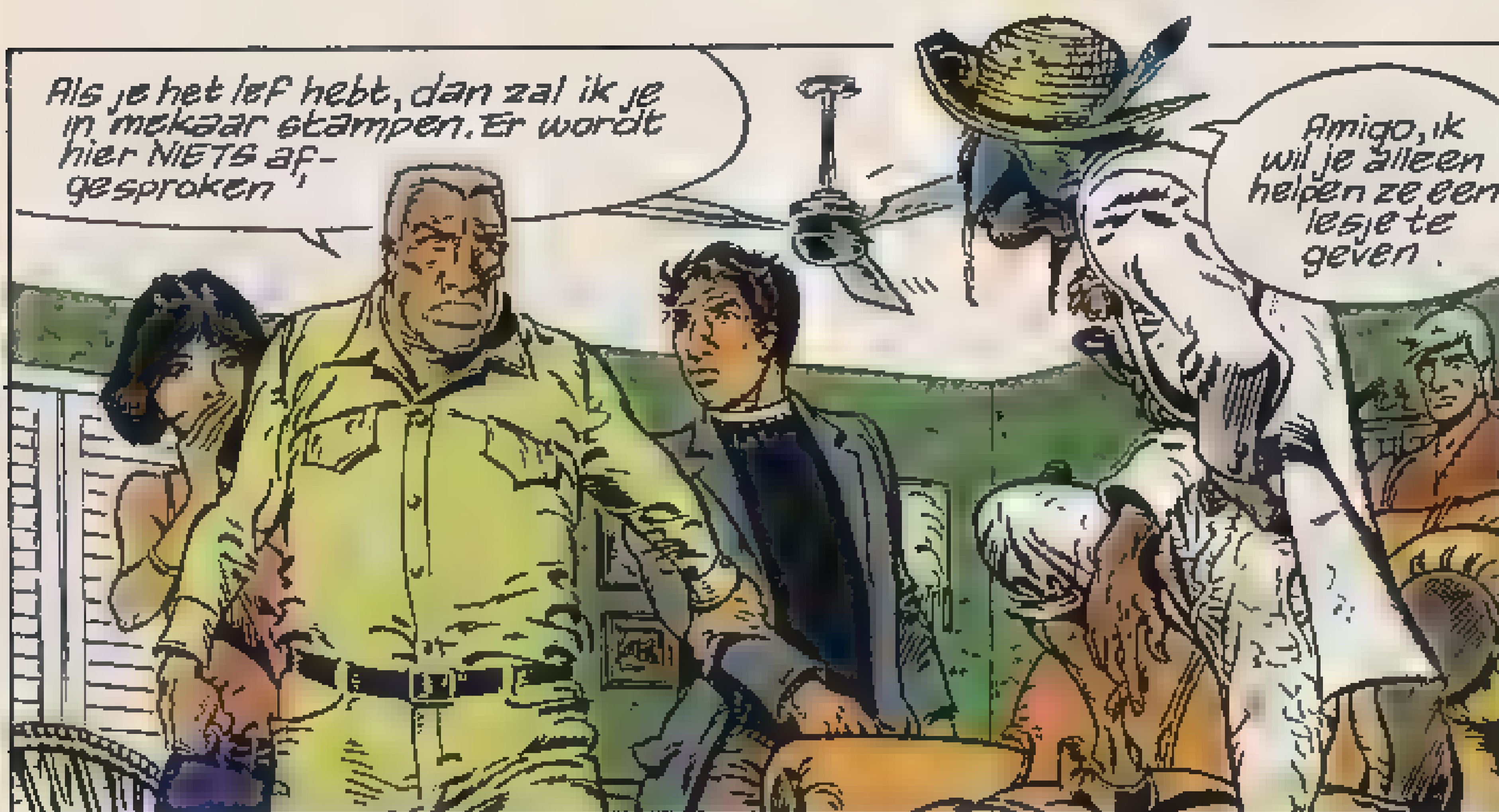

koffie en smaragden

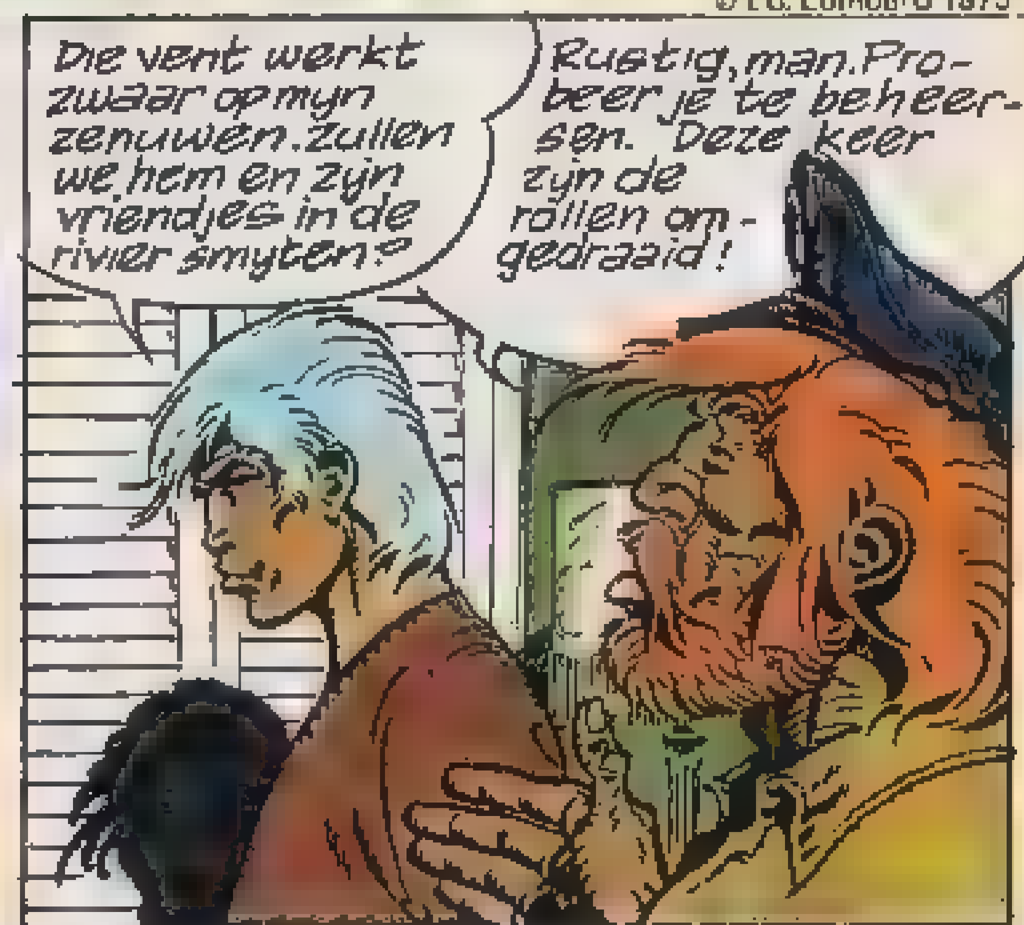

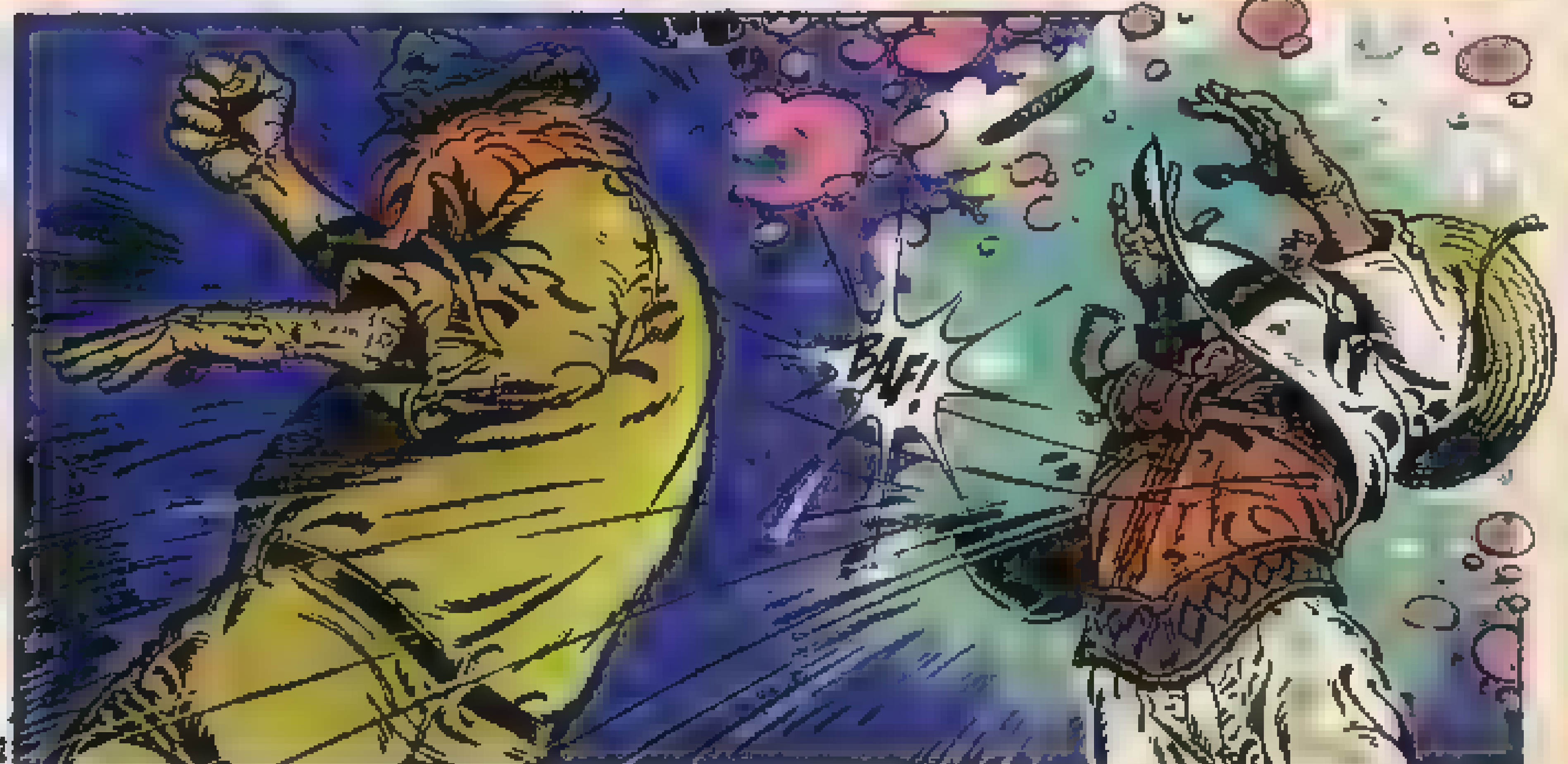

© Ed. Lombard 1973

WORDT VERVOLGD

door Jan de Rooij

De Pep die je nu in handen hebt, staat in het teken van de film. Als je dat nog niet opgevallen is, kun je misschien beter een abonnement op Bobo nemen. Ook best een aardig blad. In een nummer dat aan de film gewijd is, misstaat een filmrubriek niet. We hebben dan ook kosten noch moeite gespaard om je te informeren over speelfilms die binnenkort in première gaan of net een paar weken in de bioscopen draaien. Als je een voortzetting van deze rubriek op prijs stelt, schrijf dan. Striptekenaars en stripbladredacteuren zijn doorgaans filmliefhebbers, misschien zijn striplezers het ook. Suggesties over de vorm en inhoud van deze rubriek zijn ons zeer welkom. Je weet wat je te doen staat!

CAHILL (Gieren kennen geen genade)

met John Wayne, George Kennedy en Gary Grimes

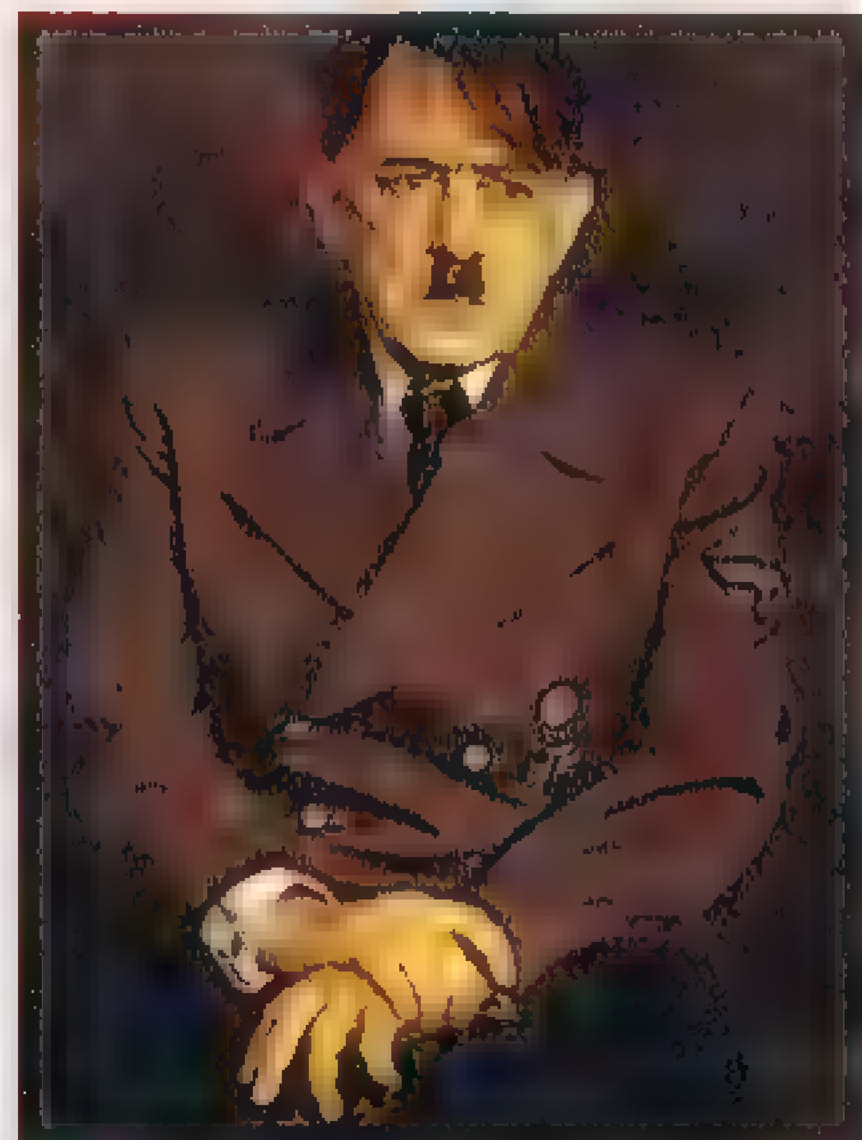
Eén van de hoofdthema's van de western, de Amerikaanse film bij uitstek, is wraak, meestal gebaseerd op de overweging dat het Recht moet zegevieren. Het Kwade dient ten koste van alles te worden gestraft. Dat is ook weer het geval bij Cahill, de nieuwste film van Andrew V. McLaglen, de regisseur van o.a. Shenandoah (laatst vertoond in de James Stewart-cyclus van de Tros-TV) en The Way West. Toch doet McLaglen in Cahill een sympathieke en lang niet onbekwame poging om buiten de geijkte cliché's van de western te blijven. Zijn hoofdrol, gespeeld door John Wayne, vecht niet buitengewoon goed, maar is een doodgewone U.S. Marshall die op zichzelf kan passen. De bende bankrovers met wie Wayne in de film moet afrekenen, wordt bijgestaan door zijn zoontjes Danny (Gary Grimes) en Billy Joe, een aardige rol van de twaalfjarige Clay O'Brien. De beide knaapjes die de gang tegen wil en dank helpen, raken na veel moeilijkheden en veel geschiet op het rechte pad. Ondanks deze te verwachten afloop moet Cahill worden beschouwd als een respectabel werkstuk, gemaakt met een overgave en een vakmanschap, waar je niet anders dan het grootste respect voor kan hebben. Wat je mist is iets van de losse zwier waar de spaghettiwesterns door worden gekenmerkt. Dit lijkt me te wijten aan het strakke scenario van Berney Slater. Verder niets dan goeds over deze film. Ook de popliefhebbers komen bij deze rolprent aan hun trekken. Scott Walker, de zanger van de veel te vroeg ter ziele gegane Walker Brothers, valt namelijk in een bijrolletje te bewonderen. Een reden te meer om Cahill te gaan zien.

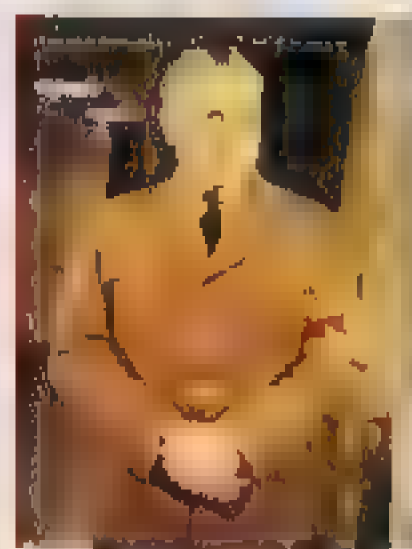
HITLER
The last ten days

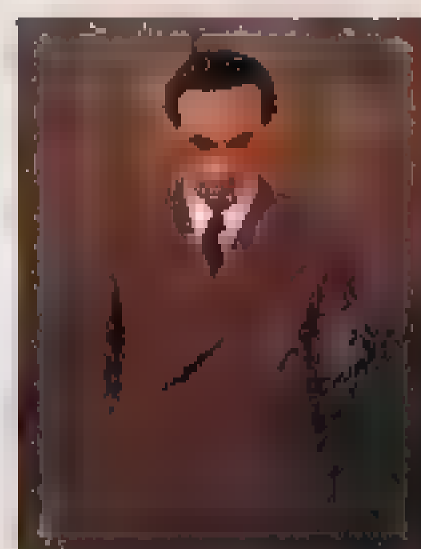
(HITLER, de laatste tien dagen)

met Alec Guinness, Simon Ward en Doris Kunstmann

Het moet voor filmproducenten niet gemakkelijk zijn om nog met iets nieuws aan te komen over een kapot gefilmd onderwerp als de tweede wereldoorlog. Wie dit in aanmerking neemt, kan best enige waardering hebben voor het tamelijk originele idee om de laatste tien dagen die Adolf Hitler op aarde doorbracht te verfilmen. Van de Italiaanse regisseur Ennio de Concini komen we precies te weten hoe Hitler's medewerkers leden onder de argwaan van hun chef. Kotsmisselijk werden ze van zijn gebazel. Terwijl de Russen voor Berlijn staan, twijfelen ze aan zijn kunnen. Hitler zelf is nog steeds overtuigd van zijn genialiteit. Dat de vijand zo ver opgedrongen is, is de schuld van verraders of van onbekwame legerleiders, die inmiddels dus geëxecuteerd of uit hun functie ontheven zijn. Hitler zelf stippelt de strategie uit die Berlijn en Duitsland moet redden. In zijn hoogmoedswaanzin, zonder enige zin voor de realiteit, jongleert hij hierbij met in feite niet meer bestaande legers met het gevolg dat al gauw na Hitler's verjaardag blijkt dat zijn strategie opnieuw een fiasco is. Als de Russen de bunker waar de Führer huist met de dag meer naderen, stijgt de spanning tussen Hitler en zijn medewerkers om tenslotte een dramatisch hoogtepunt te bereiken. De rol van Hitler wordt verbeeld door Alec Guinness. Hij doet dat razend knap.

BATTLE FOR THE PLANET OF THE APES

(Gevecht om de apenplaneet)
met Roddy McDowall, Claude Akins en Natalie Trundy

Eén van de boeiendste science fiction-series die ik ken, is de reeks Apen-Films, die begon met Planet of the apes en na Beneath the planet of the apes, Escape from the planet of the apes en Conquest of the planet of the apes nu al aan het vijfde hoofdstuk toe is: Battle for the planet of the apes. De persiflage die berust op het feit dat de apen zich in hun beschaving net zo bekrompen en kortzichtig gedragen als wij, doet het nog steeds erg goed. Geestelijke vader van de apen is de Franse schrijver Pierre Boulle, wiens bekendste boek The bridge on the River Kwai als film momenteel weer in de bioscoop draait. Terug naar Battle for the planet of the apes. De wereld wordt verwoest door een atoomoorlog, onketend door een opstand van intelligente apen, door de mens in slavernij gehouden. Er ontkomen echter een paar mensen en apen aan de totale vernietiging. De nieuwe maatschappij die ze samen gaan stichten, wordt al gauw door de apen beheerst. De leider Caesar, een gevoelige chimpansee, ontdekt op een gegeven moment dat er beeldbanden bestaan van zijn ouders in de onderaardse ruïnes van een dichtbijzijnde plaats. Samen met zijn vrouw Lisa, een orang-oetang filosoof en de kleurling Virgil trekt hij naar de stad. Daar bemerken ze, dat de verzonken ruïnes toch nog bewoond worden door een soort mensen, vervormd, gebrandmerkt en verzwakt door de straling. Deze overlevenden worden aangevoerd door Kolp, de vroegereleider van de in slavernij levende apen, vóór de fatale atoomoorlog. Caesar en zijn metgezellen worden aangevallen, maar zij weten te ontkomen. Kolm geeft dan bevel Apenstad aan te vallen. Hoe de strijd afloopt? Dat moet je zelf maar bekijken.

THE DAY OF THE JACKAL

met Edward Fox, Eric Porter en Delphine Seyrig

Er zullen nu zo langzamerhand nog maar weinig mensen zijn, die niet weten waar het verhaal van The Day of the Jackal over gaat. Frederick Forsyth's roman is één van de grootste successen van de afgelopen jaren. Of regisseur Fred Zinnemann's verfilming van dit boek even succesvol zal worden, moeten we nog maar afwachten. In elk geval heeft Zinnemann zich met films als High Noon, From Here To Eternity en A Man For All Seasons ontwikkeld tot een filmmaker van het allerhoogste niveau. De kans dat The Day of the Jackal het goed doet, sla ik toch wel hoog aan. Moorden en aanslagen worden gevreten. De verfilming van de voorbereidingen op een aanslag op president De Gaulle zal zich dan ook wel in een grote belangstelling mogen verheugen. Scenarioschrijver Kenneth Ross heeft zich niet exact aan het boek gehouden. Hij kon weglaten wat hij wilde en inkorten wat hem te lang voorkwam. Ross heeft wat de hoofdzaken betreft een puik scenario geschreven. Voor degenen die het boek niet kennen dan toch maar een korte inhoud. Nadat de Fransen zich uit Algerije teruggetrokken hebben, zweert de O.A.S. (Organisation Armée Secrète) De Gaulle te zullen doden „like a mad dog". De organisatie huurt een beroepsmoordenaar, die de codenaam The Jackal krijgt. Het is een perfecte keus. The Jackal (Edward Fox) is een koele killer die alles voor geld doet en wiens naam in geen enkel dossier vermeld staat. Toch komt een zekere commissaris Lebel (Michel Lonsdale) achter de plannen van The Jackal. Dan begint de jacht die op 25 augustus 1963 tot een climax zal leiden.

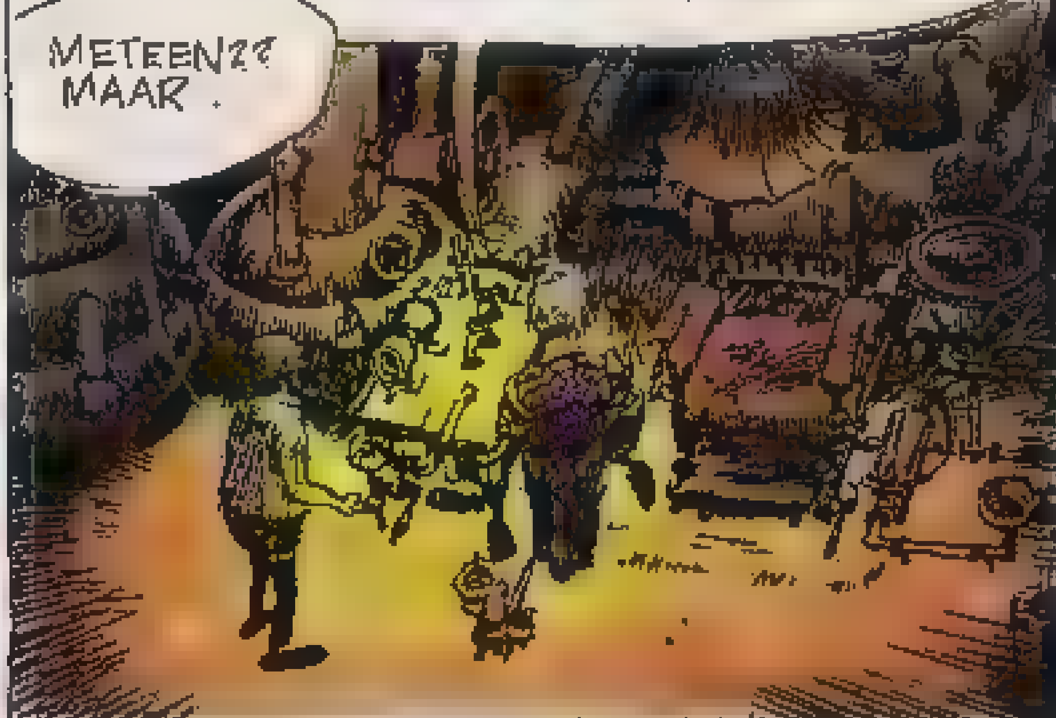
SCARECROW

met Gene Hackman en Al Pacino

Scarecrow (Vogelverschrikker) was dit jaar winnaar van het filmfestival in Cannes. De film is gemaakt door Jerry Schatzberg, die tot nu toe slechts twee speelfilms op zijn naam had staan. Na Puzzle of a Downfall Child en Panic in Needle Park is Scarecrow alweer een stuk beter dan de vorige. Die waren wat te modieus, te aanstellerig. Schatzberg schotelt je in Scarecrow de zelfkant van de Amerikaanse maatschappij voor. En dan wel de traditionele zelfkant. De moderne outlaws van de Amerikaanse samenleving zoals we die kennen uit Easy Rider en Midnight Cowboy komen niet aan bod. Twee van de maatschappij vervreemde mannen, Max (Gene Hackman, je kent hem ongetwijfeld uit The French Connection) en Lion (Al Pacino, bekend uit The Godfather), ontmoeten elkaar op een landweg in Noord Californië. Max heeft juist een aantal jaren in de gevangenis doorgebracht omdat hij een moord gepleegd heeft. In Pittsburgh wil hij een autowasserij beginnen. Lion heeft zes jaar gevaren en is op weg naar Detroit waar hij de vrouw en het kind hoopt te ontmoeten die hij jaren geleden verlaten heeft. Max is aanvankelijk nogal wantrouwig tegenover Lion, maar neemt hem uiteindelijk toch als compagnon aan. Samen beginnen ze dan aan een lange trektocht door Amerika. Het einddoel is Pittsburgh. In Denver maken de twee een tussenstop. Ze zoeken hier de zuster van Max op en belanden na de nodige verwikkelingen in de gevangenis. Na een maand trekken ze naar Detroit waar de vriendin van Lion woont. Deze blijkt inmiddels getrouwd te zijn. Lion krijgt een zenuwinstorting en belandt in het ziekenhuis. Om het herstel van zijn vriend te bekostigen, offert Max zijn kapitaal op. En daarmee tegelijkertijd zijn toekomstdroom. De iedereen wantrouwende gevangenisklant is een hulpvaardig man geworden. Die metamorfose heeft Schatzberg uitstekend in beeld gebracht. Scarecrow is voor mij de film van de maand.

TIME IS MONEY

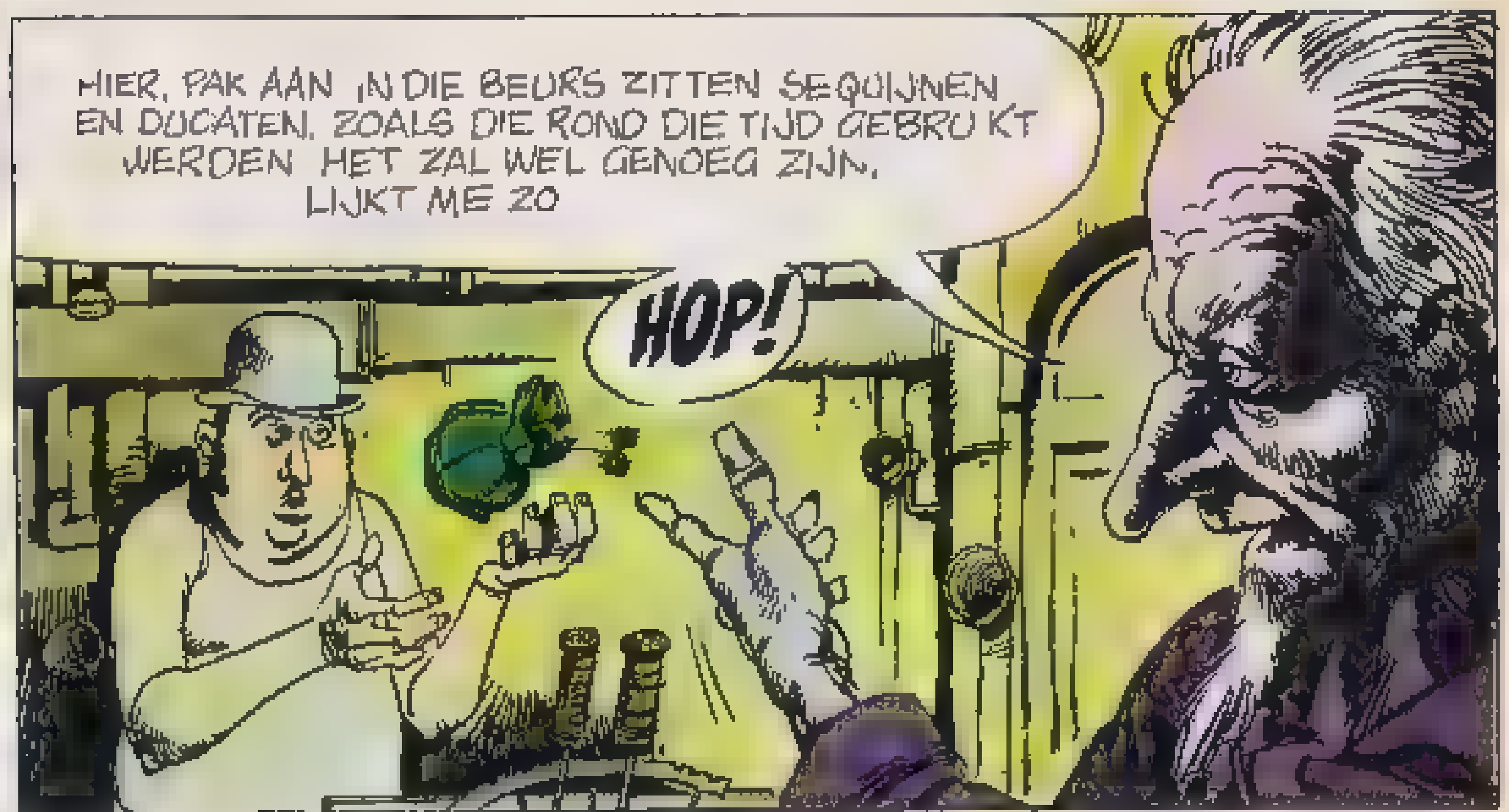

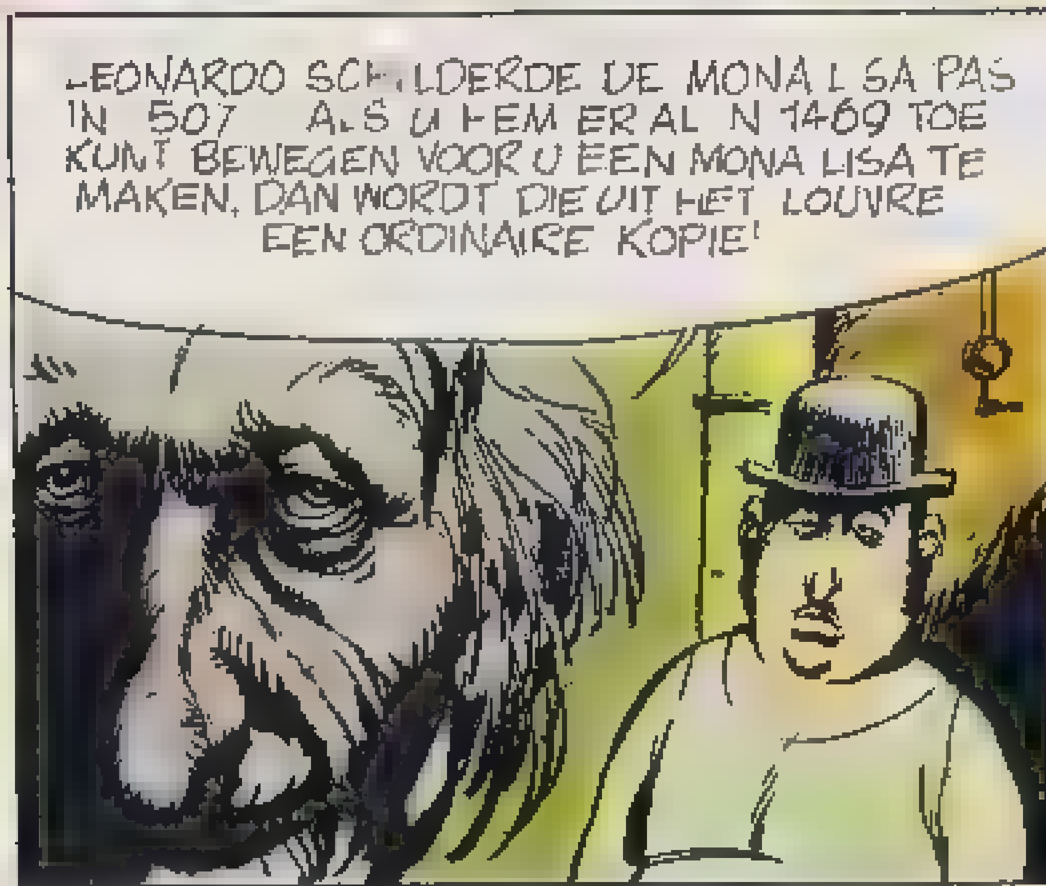
TEKST:
FRED
TEKENINGEN:
ALEXIS
VERTALING:
JAN VAN ERP

de trans~tijd~handelaar

WORDT VERVOLGD

DE MACARONI'S

HOP! HOP! HOP!
LEVE PIAZZO!
PIAZZO ZET 'M OP!
HOP! HOP! HOP!
GEEF ZE OP D'R KOP!
VER VOOR DE WEDSTRIJD ZIJN DE TRIBUNES VAN HET STADION AL VOLGEPAKT, MET UITBUNDIGE SUPPORTERS.

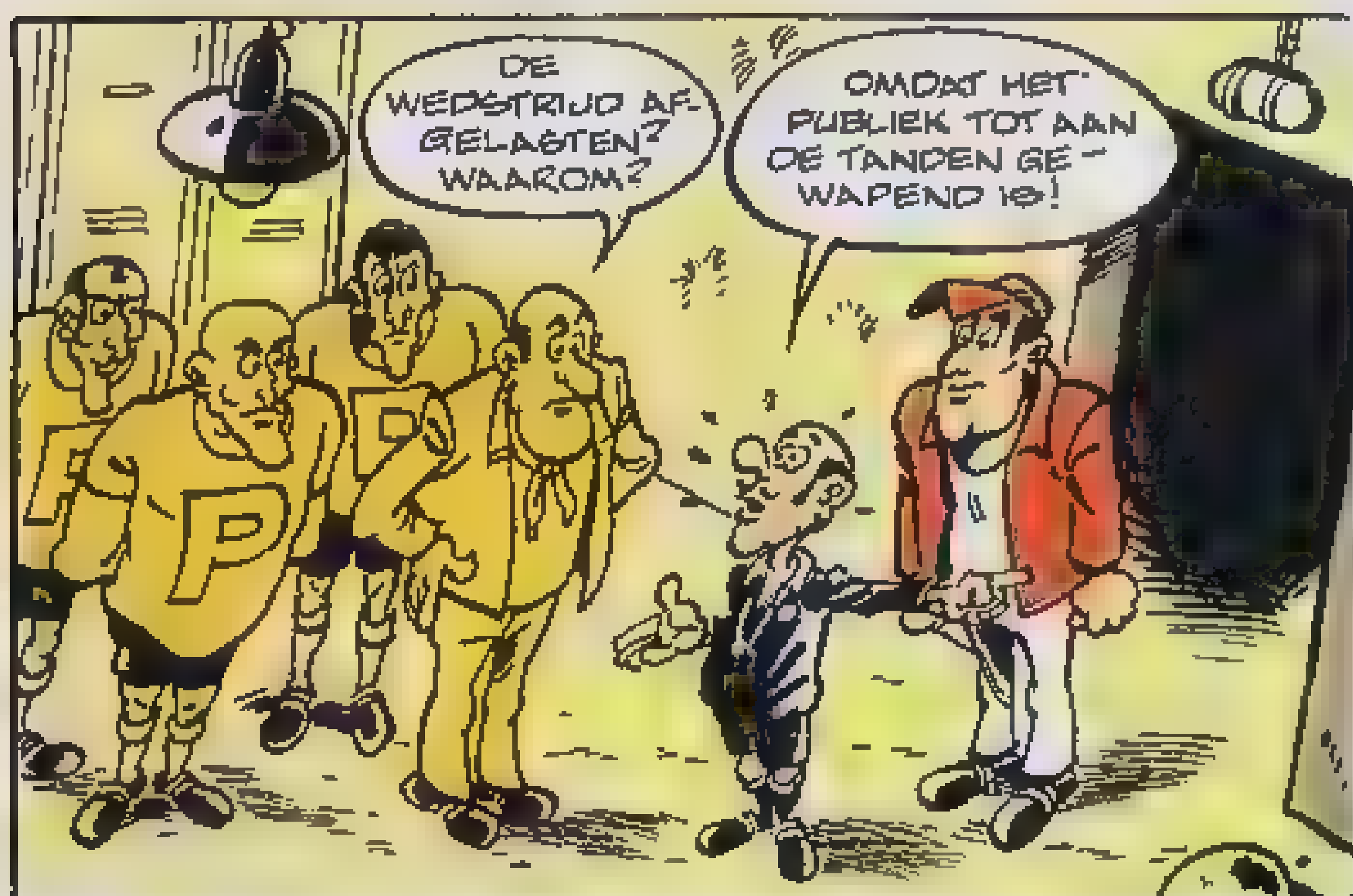

TEKENINGEN
DINO ATTANASIO
TEKST:
DICK MATENA
KLEUR: TONNY KOOT

vendetta

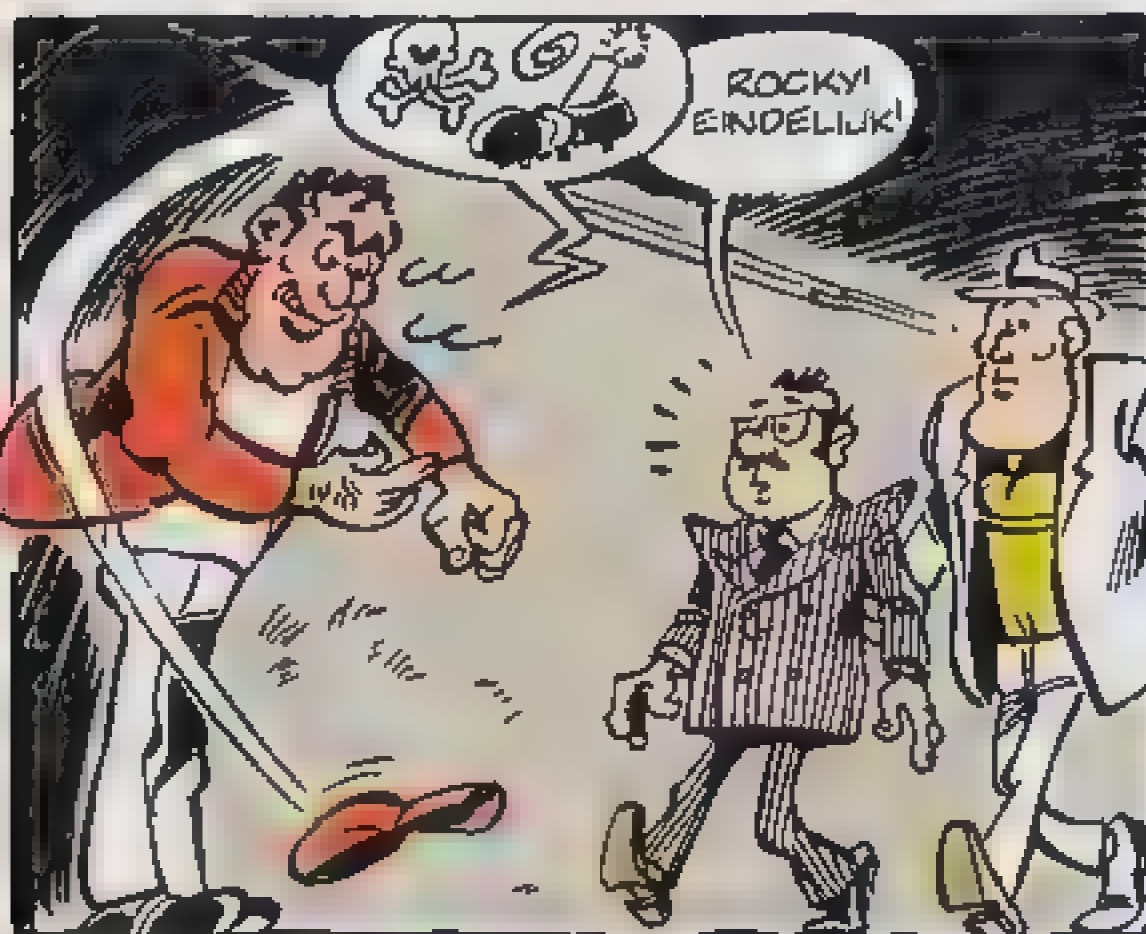

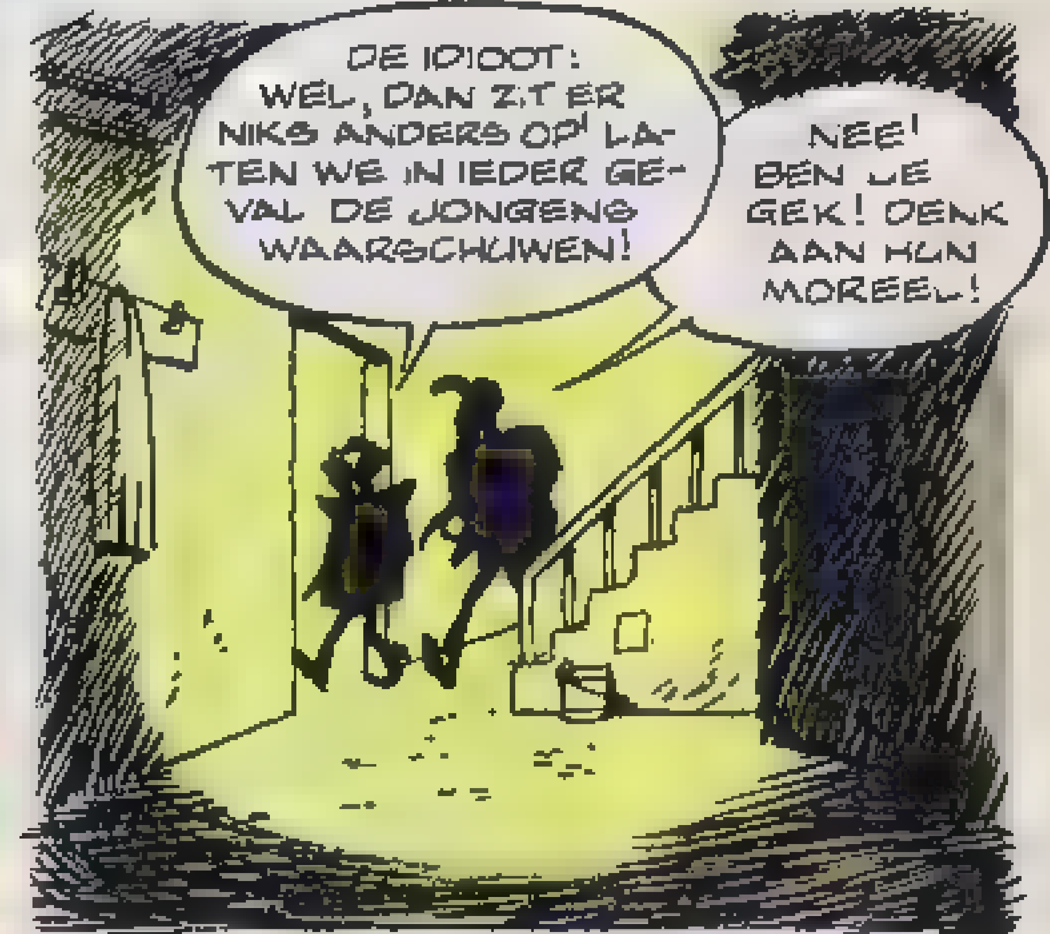

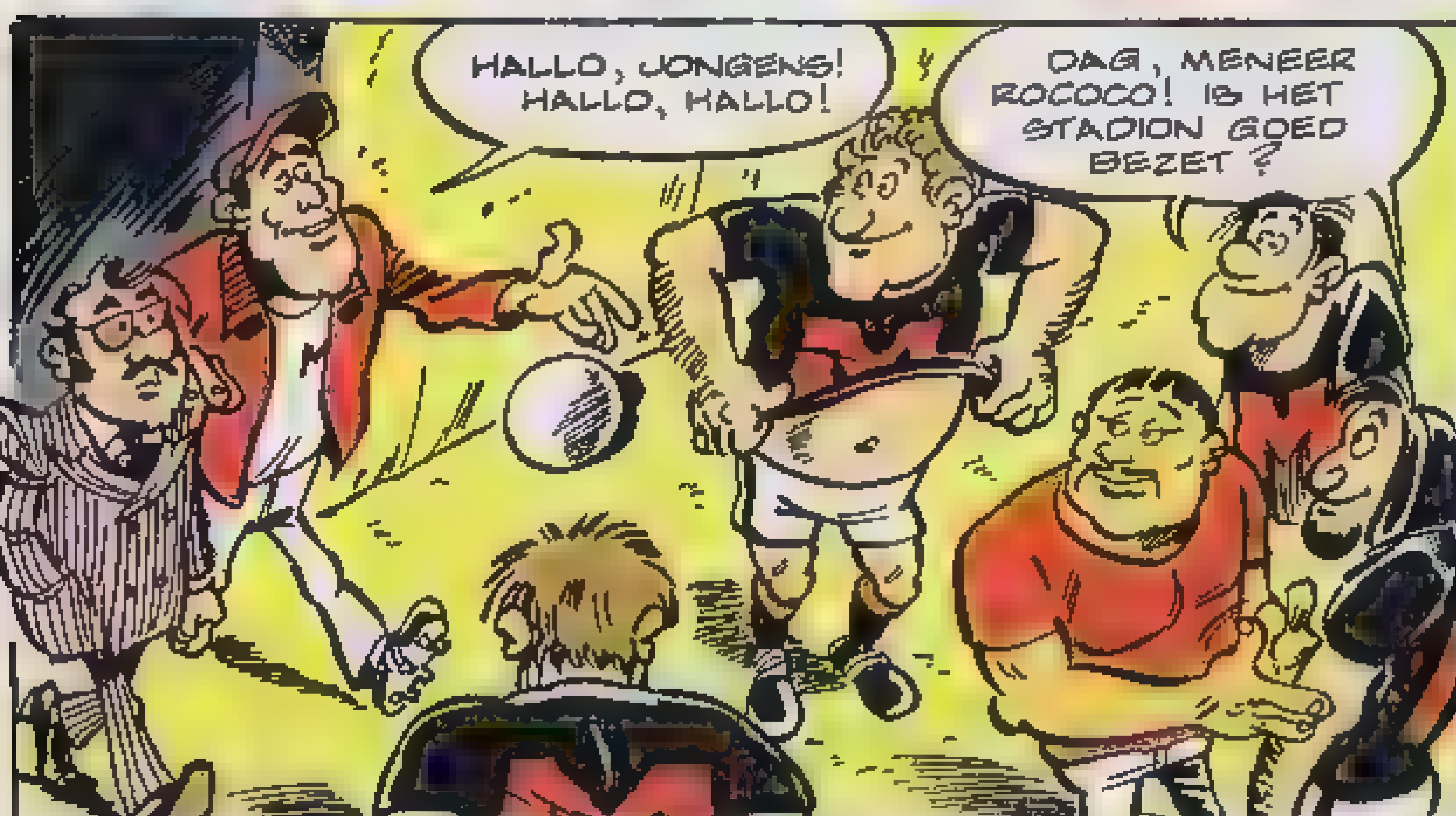

Unieke aanbieding die je niet mag missen!

De meesterlijke Pep Stripalbums

Beroemde striphelden uit Pep nu in vier schitterende albums • Formaat $21\frac{1}{2} \times 28\frac{1}{2}$ • Stevig omslag • 48 pagina's dik • helemaal in kleurendruk.

Joris P.K. Het toernooi f 3.65

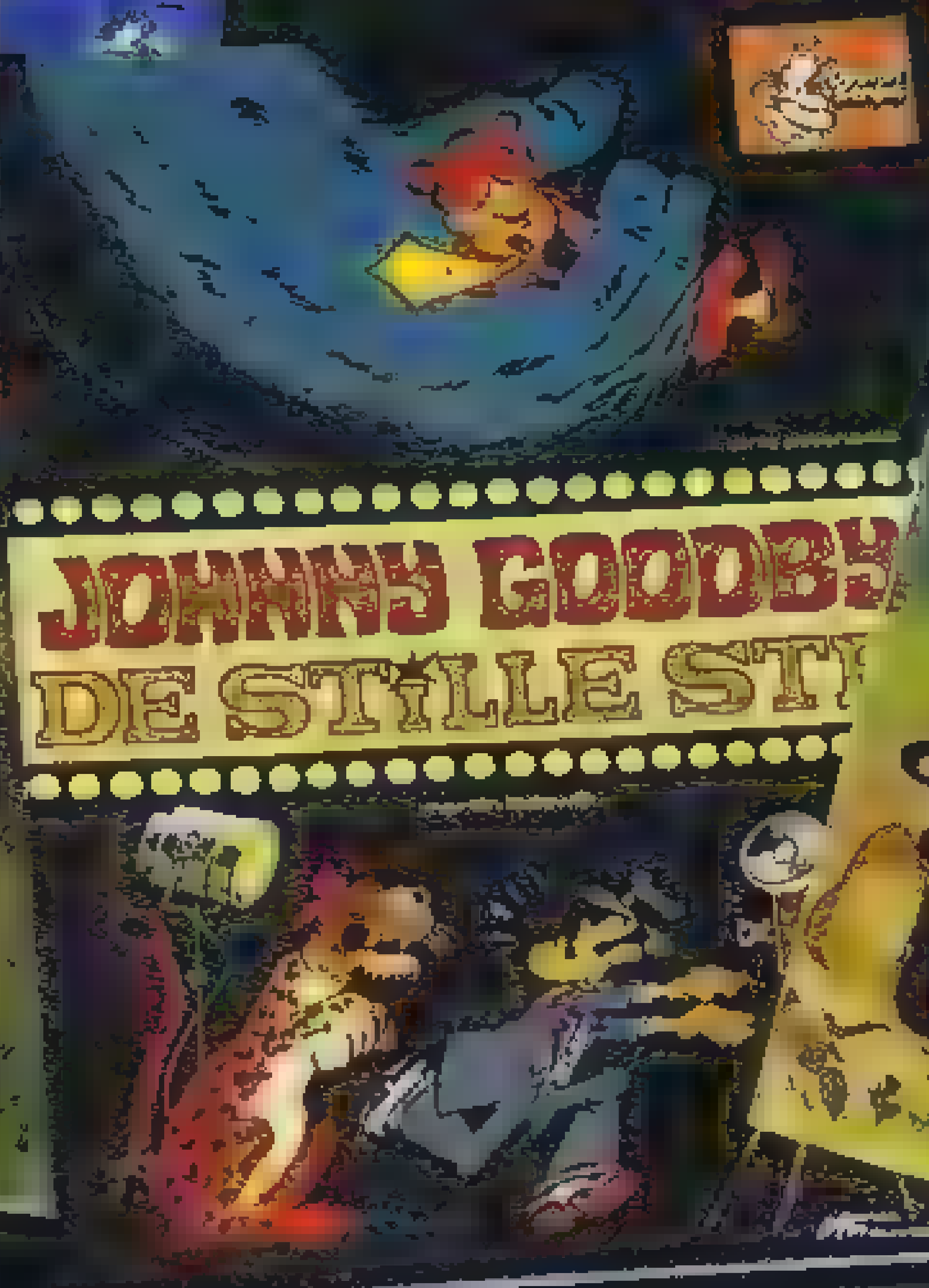
Agent 327 Dossier Leeuwenkuil f 3.65

Johnny Goodbye De stille ster f 3.65

Grote Pyr De wraak van Zwarte Gorre f 3.65

Oberon Strips

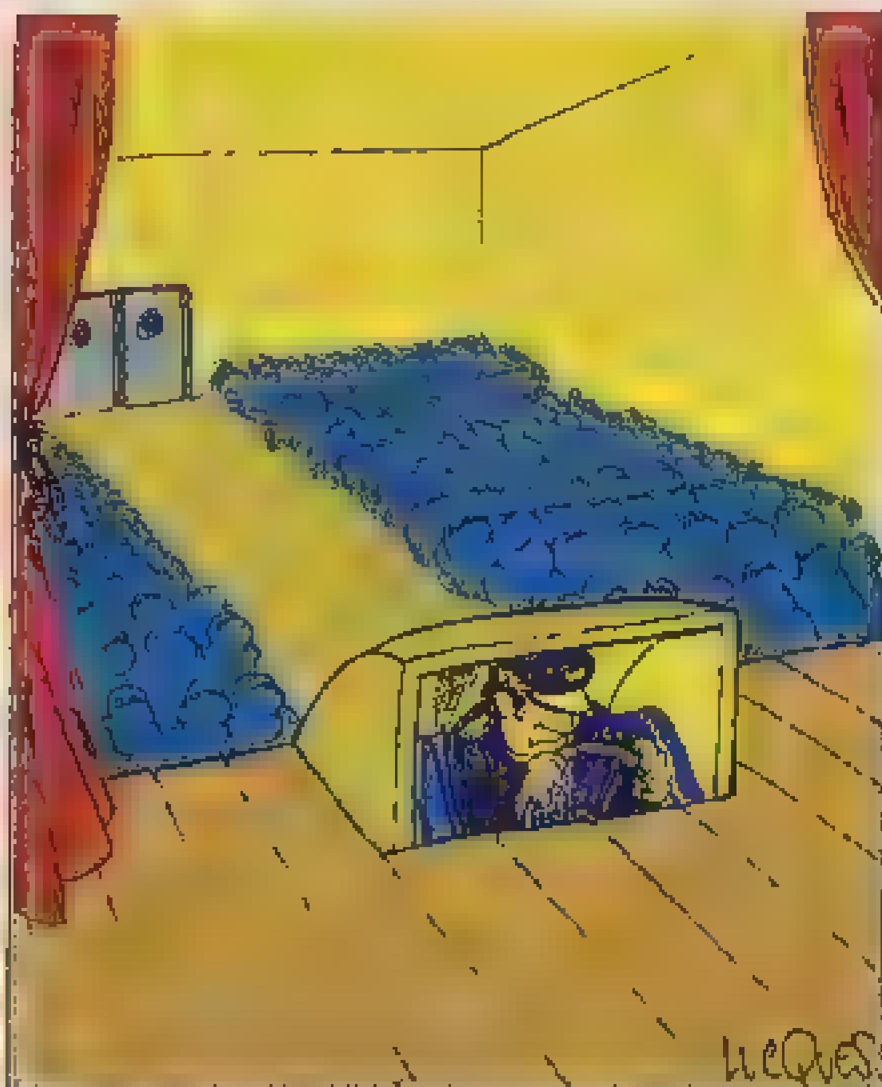
Gauw halen!

Pep stripalbums zijn nu overal verkrijgbaar. Bij Kiosk, Boek- en tijdschriftenhandel, Supermarkt en Warenhuis.

Een uitgave van Oberon bv, Uitgeverij voor jeugd en sport, Postbus 6003, Haarlem, Aziëweg 1

PEP's lonely hearts club

WAT DIT ALLEMAAL TE BETEKENEN HEEFT, ZIE JE VOLGENDE WEEK OP PAGINA 18!

DE WERELD VAN LUCKY LUKE

DALTON STORY

De C.M. Condon & Co. bank (1892). Rechts John J. Kloehr.

tekst : Henk Albers

Adeline Younger Dalton, „Ma" Dalton, had goed de wind onder haar legertje van 14 kinderen en één man. Keurig naar school en op zijn tijd naar de kerk, en op de farm mee aanpakken als dat nodig was, dat was haar advies. Toen ze 16 jaar was, trouwde ze met *Louis Dalton*, een goeïge lobbes die kastelein geweest was, maar op aandringen van zijn vrouw een farm begon in Missouri. In 1882 verhuisden ze naar Oklahoma. De familie heeft ook nog een tijdje in Coffeyville gewoond. Over die plaats straks meer.

Een van Ma's zoons, *Frank Dalton*, was assistent van marshall Isaac C. Parker, maar hij werd in een vuurgevecht gedood. Broer *GRAT* nam zijn ster over, *BOB* en *EMMETT* Dalton volgden zijn voorbeeld. Maar het handhaven van orde en gezag hing hen al gauw de keel uit, en het duurde niet lang of ze stonden met hun handlangers George „Bitter Creek" Newcomb, Charley „Black Faced" Bryant, Bill Power, Charley Pierce, Dick Broadwell, William McElhanie en Bill Doolin hoog genoteerd op de „Wanted!"-lijsten van Oklahoma en omstreken. Geen trein was voor hen veilig, kapitalen maakten ze buit. Als de Daltons verstandig waren geweest, waren ze er op die tijd met een hoop geld vandoor gegaan om ergens over de grens een nieuw leven te beginnen. Maar zo verstandig waren ze niet...

DEATH ALLEY

Op zekere dag reden de zes overgebleven leden van de Dalton-gang (de drie broers Dalton, Broadwell, Power en Doolin) uitgedost met valse baarden naar* Coffeyville, *om daar de Condon bank te overvallen. Onderweg werd het paard van Doolin opeens kreupel. Hij zou even een nieuw paard gaan stelen, maar hij kwam niet meer terug... De anderen reden intussen via Eighty-eighth Street naar het plein voor de bank. Het bleek dat arbeiders bezig waren het wegdek te herstellen, zodat ze hun paarden in een steeg vlakbij moesten „parkeren", in plaats van vlak voor de bank. Die steeg zou later „Death Alley" genoemd worden... Zwaargewapend wandelden ze naar hun doelwit, maar voor ze daar aangekomen waren, herkende een zekere Aleck McKenna hen: „De Daltons!!" gilde hij, „ze gaan de bank overvallen!"

De bende trok zich daar niets van aan. Rustig stapten de heren de bank binnen; Grat drukte zijn Colt tegen het hoofd van vice-president Carpenter, de anderen hielden de boekhouder en de kassiers onder schot. „Open die safe!" eiste Grat. Kassier Ball maakte hem wijs dat hij niet in de kluis kon, er zat een tijdslot op, dat kon pas over een paar minuten open. Om Grat's woede wat te sussen overhandigde hij hem alvast een zak met zo'n $ 4.000. In de kluis zat echter zo'n $ 40.000, daar hadden de Daltons wel een paar minuten wachten voor over. Intussen werd het gebouw omsingeld door woedende burgers die vastbesloten waren hun spaarcenten te verdedigen...

EIGHT PAGES

DALTONS!

The Robber Gang Meet Their Waterloo in Coffeyville.

LITERALLY WIPED OUT

A Desperate Attempt to Rob Two Banks

FOUR BAD ROBBERS KILLE

The Fifth One Wounded and Captured.

FOUR GOOD CITIZENS DEA

Marshal Connelly Shot Dow While Doing His Duty.

A MOST TERRIFIC BATTLE

The Outlaws Beaten at Their Ow Game.

A REMARKABLE OCCURRENC

The Whole Country Startled b Wednesday's Fight.

MOURNING FOR THE DEA

Business Houses Closed and th City Draped in Honor of the Gallant Men Who Ga...

Bericht uit de Coffeyville Joirnal van 7 okt. 1892

BLOEDBAD

De bende werd wat nerveus. Een andere kassier gaf Bob $ 21.000; Bob dwong deze man met hem mee de straat op te gaan. Maar de kogels vlogen de bandiet en zijn gijzelaar om de oren. Een van de burgers buiten, een zekere Baldwin, trachtte Bob neer te schieten, maar de leider van de Dalton-gang was sneller... Hij schoot nog twee andere burgers neer, en vervolgens kassier Ayres. Bob, Emmett, Grat, Broadwell en Power renden tegelijk de steeg in waar hun paarden stonden, en toen was het pleit snel beslecht: Power werd in zijn arm geschoten — Marshall Charles T. Connely rende de vluchtende bandieten achterna, maar hij werd door Grat neergeschoten. Maar daarvoor had hij Grat al getroffen... Power probeerde moeizaam op zijn paard te klimmen, maar hij werd door verschillende kogels geraakt. Broadwell viel dood van zijn paard. Emmett bloedde uit zijn heup en zijn arm, maar hij wist zich in het zadel te houden. De zak geld bleef hij vastklemmen. Hij reed terug naar zijn broer Bob, maar die was reeds stervende: *„Let niet op mij, jongen... Geef je niet over!... Sterf vechtend!..."*

Op dat moment kwamen stalhouder John J. Kloehr en kapper Carey Seaman de steeg inrennen. Hun geweren spogen vuur. . Emmett viel met 18 hagelschoten in zijn rug van zijn paard, toen hij probeerde Bob voor hem op het zadel te trekken. Maar Bob was toen al dood... **Het hele drama had nog geen tien minuten geduurd. Coffeyville was één bloedbad. Hiernaast zie je wat de plaatselijke krant erover schreef: *„Roversbende vindt zijn Waterloo in Coffeyville — Volkomen weggevaagd — ... — Vier bandieten gedood — de vijfde gewond en gevangen genomen — vier dappere burgers gedood..."***

De enige overlevende van de bende was Emmett Dalton. Pas vijf maanden later was hij voldoende genezen om voor de rechter te verschijnen; hij kreeg levenslang. Emmett was toen pas 21 jaar oud. In 1907 kreeg hij amnestie van Gouverneur E.W. Hoch; de voormalige rover werd een vroom en oppassend burger, die regelmatig de kerk bezocht. De manier waarop veroordeelden in de Amerikaanse gevangenissen behandeld werden, was hem een doorn in het oog, hij streed voor verbetering van die behandeling. Enkele jaren later schreef hij een boek: *„When The Daltons Rode"*. In 1920 vestigde hij zich in Los Angeles, en schreef daar een aantal filmscenario's; hij speelde zelfs kleine rolletjes in die films. *„De grootste gek is hij die denkt dat hij het kan opnemen tegen de wet, en dat misdaad zou lonen,"* zei hij altijd. *„Dat heb ik geleerd in Coffeyville."* Emmett Dalton stierf in juli 1937.

v.l.n.r.: Bill Powers, Bob Dalton, Grat Dalton, Dick Broadwell

HOTEL
5 OCT.
1892

DE WARE SMALF

Een van de meest geliefde filmonderwerpen is de natuur. Met name het maken van vogelopnamen is bijzonder interessant. Voor het geval u zich pas een smalfilmuitrusting heeft aangeschaft, volgen hier enkele wenken...

Zoek om te beginnen een hoog punt, van waaruit u een onbelemmerd uitzicht heeft over alle in de omgeving aanwezige nesten.

GLP

NEE! NEE! AAIAAI!

HI! HI! GNIFFEL! GNIFFEL!

RRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR

De ware smalfilmer laat natuurlijk geen kans onbenut om wat mooie luchtopnamen aan zijn archief toe te voegen.

CRASH

Als u een nest heeft gevonden, probeer dat dan zo onopvallend mogelijk te naderen...

...waarbij u natuurlijk altijd uit dient te kijken voor eventueel aanwezige glibberige vogelpoep.

AAAAAA

KRAK! KRAK!

CRASH

Goed... u stelt al uw apparatuur op en in, u zoekt de juiste belichting, en onderwijl luistert u naar het vredige getik van een specht!

TOK TIK TAK TIK TOK

TIMBEEER!!

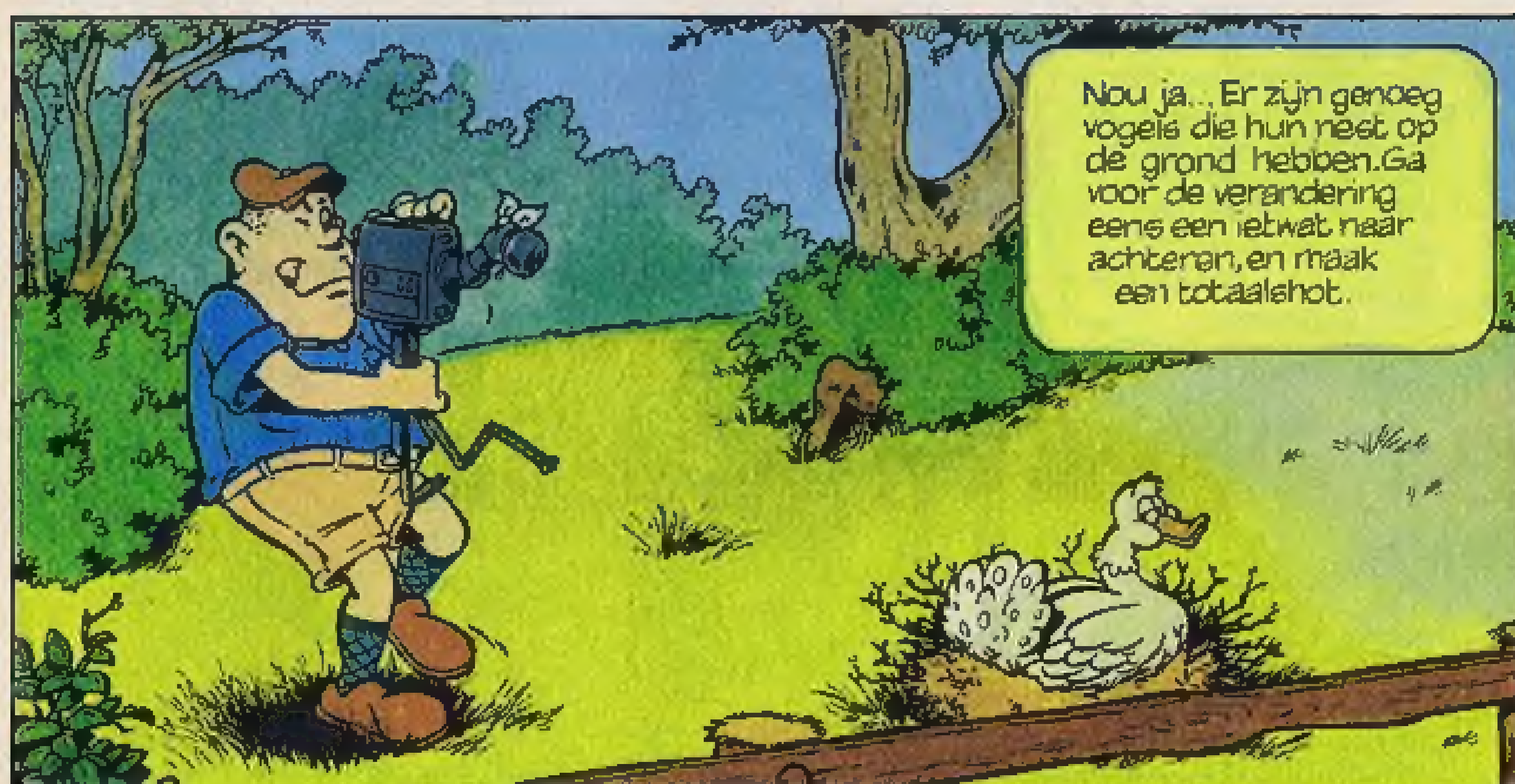
Timber?

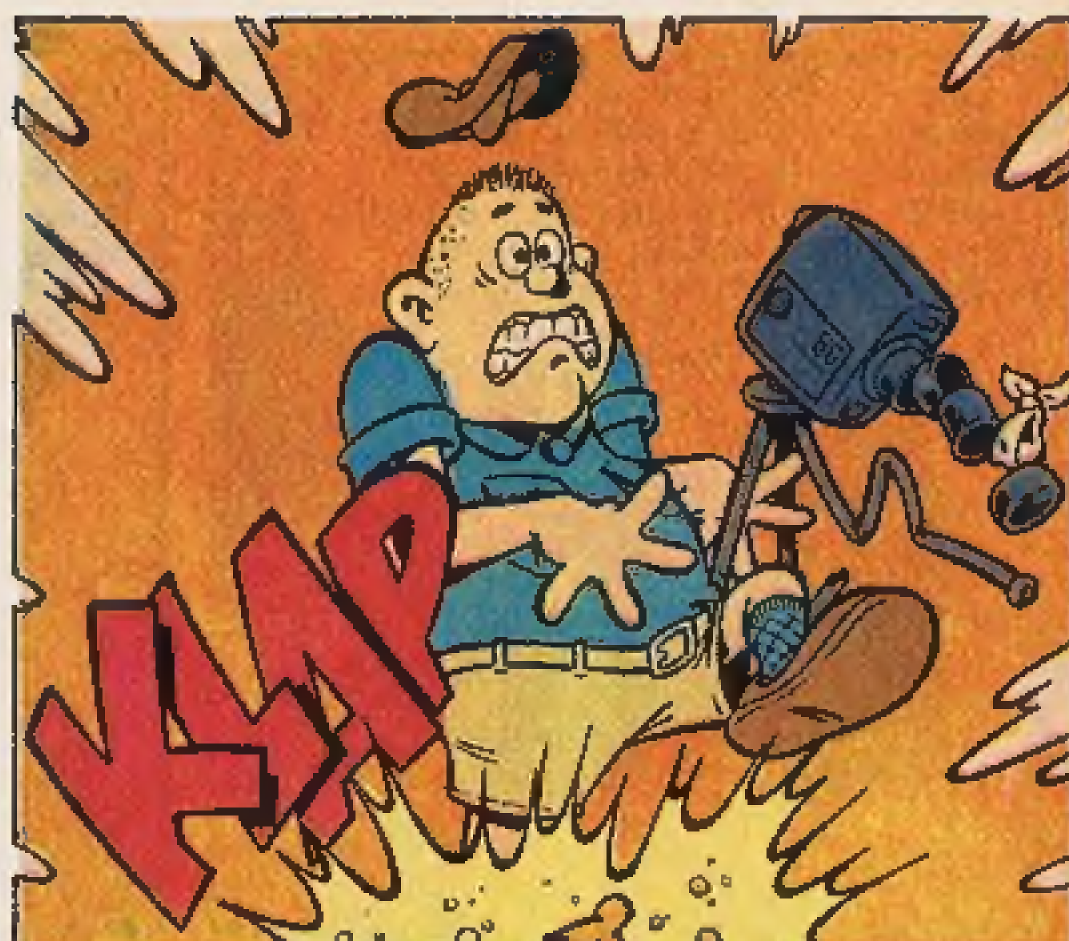
Oeps! dat was geen specht! U bent per ongeluk in een houthakkerskamp verzeild geraakt.

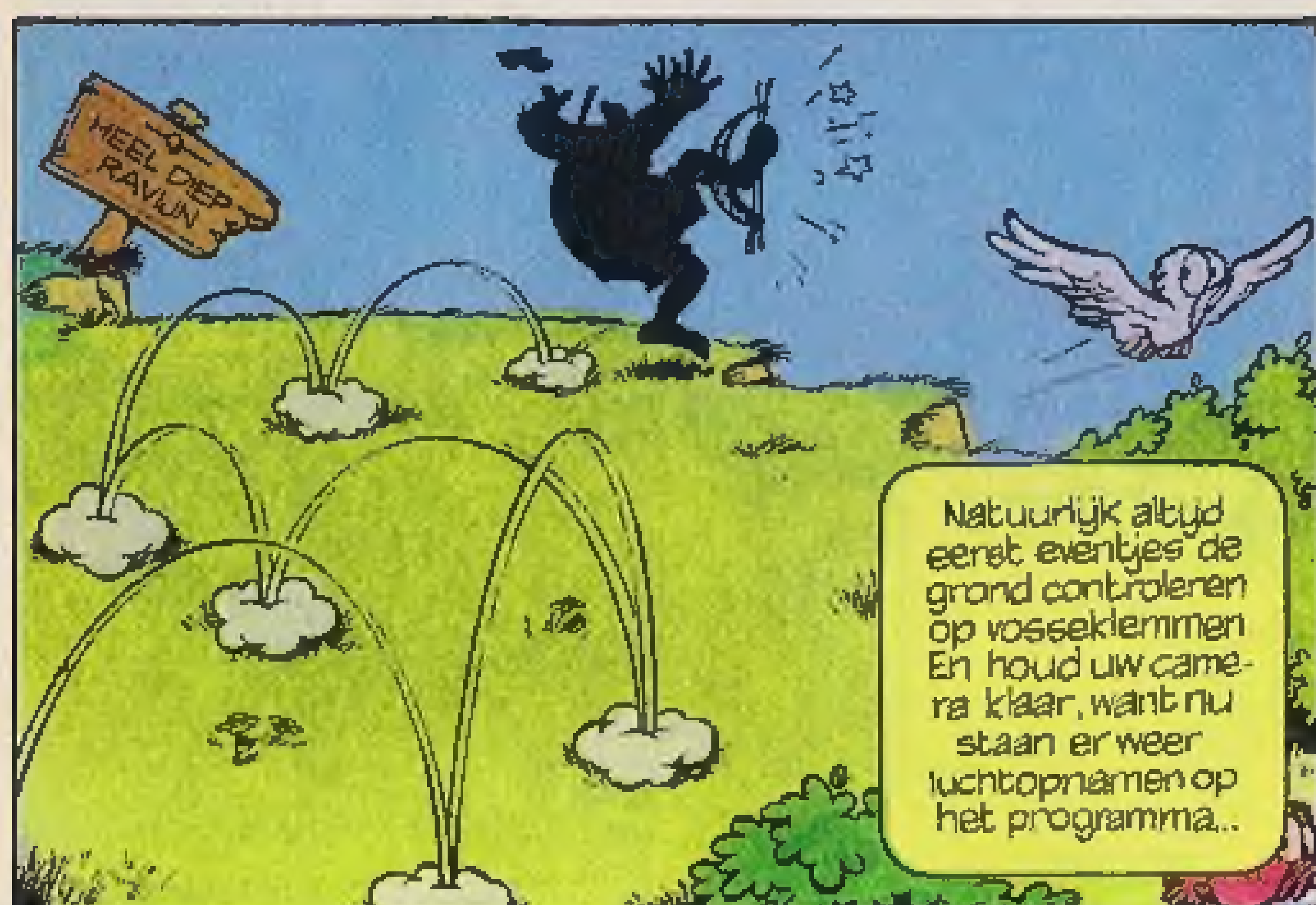
CRASH

ILMER

TEKST: WILBERT PLIJNAAR
TEKENINGEN: ROBERT VAN DER KROFT

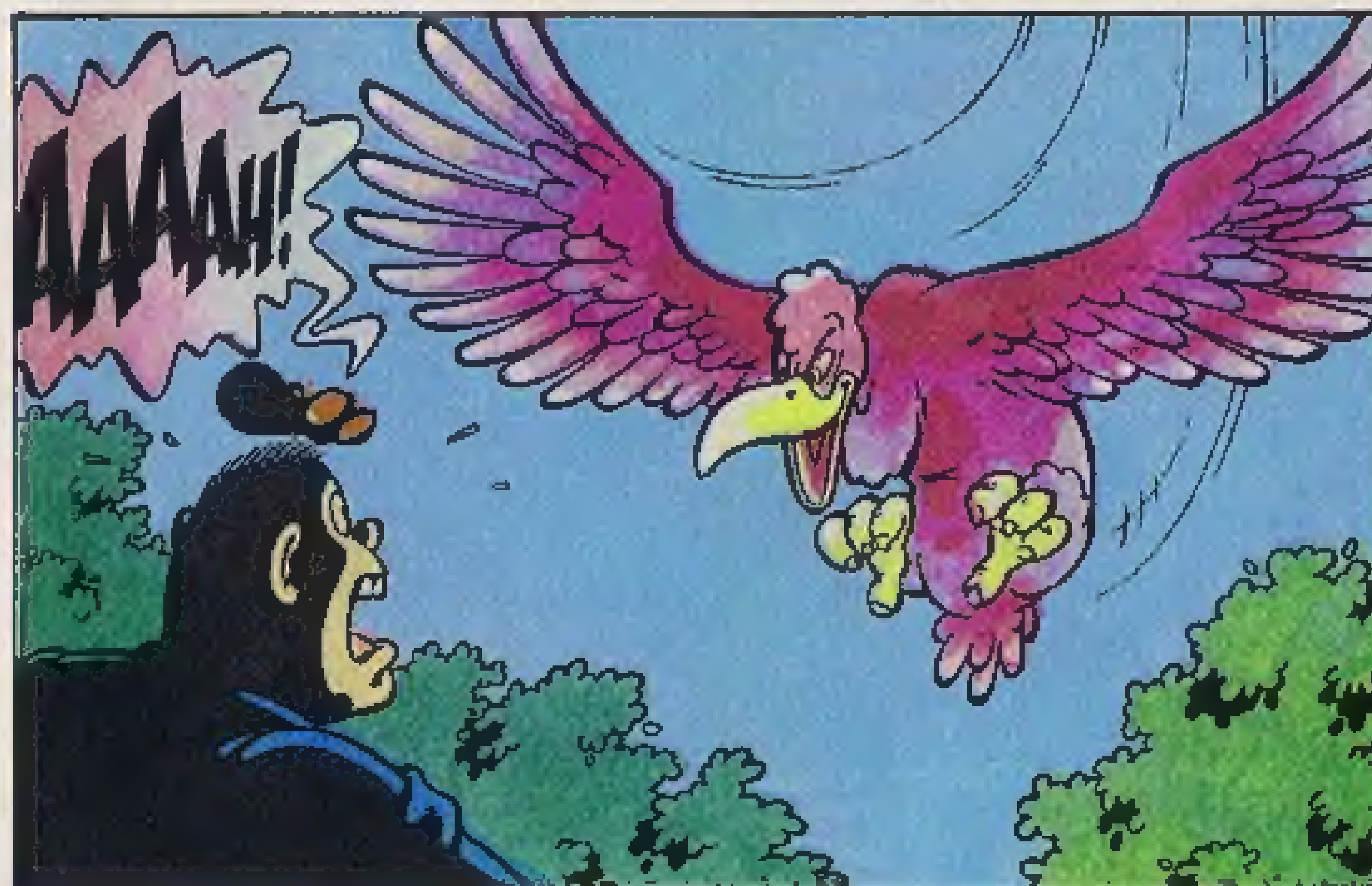

einde

Asterix op corsica

TEKENINGEN: UDERZO TEKST: GOSCINNY VERTALING: FRITS VAN DER HEIDE

